

Hugh Μ Τ Θ Ο Ι *Ellis*

Α Ι Σ Ω Π Ο Υ.

de Camarion
ÆSOPI FABULÆ
et Regiæ Scholæ Sapieniensis
GRÆCO-LATINÆ.

Alumnus
Cum novis NOTIS, necnon VERSIONE

emendatâ
Anno Domini 1800
Editio, prioribus antehac editis correctior;

Et ad usum JUVENTUTIS Regiæ Scholæ
ETONENSIS accommodata.

Ε Τ Ο Ν Α,

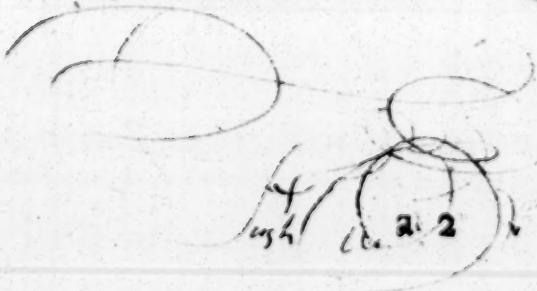
Excudit M. ΡΟΤΗ, Bibliopola et Typographus.

MDCCXCVI.

ÆSOPUS Philosophus festivos opo-
gos commentus, Phryx genere, con-
ditione Servus, tempore Cræsi Lydorum
Regis, cui Fabellas dicavit. Floruit circa
Olym. 52. Ante Christi nativitatem cir-
citer 572. Æqualis Solonis, Periandri, Chi-
lonis, &c. Vita ejus a Maximo Planude
scripta, fide indigna est, et variis commen-
tis repleta. Certiora peti possunt ex Fabri-
cii Biblioth. Gr. qui et alios novem Æso-
pos commemorat. R. STEPH. *Thesaur.*
Ling. Lat. Edit. Lond. 1734.

ÆSOPI Fabellas, quæ fabulis Nutri-
cularum proximè succedunt, narrare Ser-
mone puro, et nihil se supra modum extol-
lere, condiscant Pueri. **QUINCTILIAN.**

ΤΑ ΤΟΥΤ

Α Ι Σ Ω Π Ο Υ

Μ Υ Θ Ω Ν.

ΚΕΦΑΛΑΙΑ.

	Page.
Α ΕΤΟΣ, καὶ Ἀλώπηξ	1
Ἀετός, καὶ Κάνθαρος	2
Ἀηδών, καὶ Ἰέραξ	4
Ἀλώπηξ, καὶ Τράγος	5
Ἀλώπηξ, καὶ Λέων	6
Ἀλώπεκες	7
Ἀλώπηξ, καὶ Βόττος	8
Ἀλώπηξ, καὶ Κροκόδειλος	ib.
Ἀλεκτρυόνες, καὶ Πέρδιξ	9
Ἀλώπηξ	10
Ἀνθράκευς, καὶ Γναφεύς	ib.
Ἀλιεῖς	11
Ἀδύνατα ἐπαγγελλόμενος	ib.
Ἀλιεῖς	14
Αἰλῆρος, καὶ Μῦες	22
a 3	Ἀλώπηξ

	Pag.
Ἀλώπηξ, καὶ Πίθηκος	23
Ἀσπάλαξ	42
Αἰθίου	60
Ἀλκυών	68
Ἀλιεύς	69
Ἀνὴρ, καὶ Γυνή	75
Ἀλιεύς, καὶ Σμαρίς	100
Ἀνθρώπος, καὶ Σάτυρος	102
Ἀλώπηξ, καὶ Δρυοτόμος	103
Ἀνθρωπος, καὶ αἰαθραύσας	104
Ἀνθρώπος, καὶ Κύων	105
Ἀλιεύς	107
Ἀετὸς	109
Ἀρνὸς, καὶ Λύκος	120
Βάτραχοι	16
Βέταλις	64
Βάτραχοι	66
Βεκόλος	108
Βάτραχοι	120
Γέρων, καὶ Θάνατος	16
Γέρων, καὶ Θάνατος	119
Γραῦς, καὶ Ἰατρὸς	17
Γεωργὸς, καὶ Παῖδες αὐτῶ	18
Γυνή, καὶ Ὀρνίς	20
Γυνή	Γυνή

	Pag.
Γυνή	58
Γυνή, καὶ Θεράπιναι	62
Γυνή Μάγος	63
Γαλῇ	64
Γεωργὸς	65
Δεσπότης καὶ Γύνες	19
Ἐχθροί	22
Ἐλαφος	50
Ἐλαφος, καὶ Λέων	51
Ἐλαφος, καὶ Ἀμπελος	52
Ἑρμῆς, καὶ Ἀγαλμαῖοποιός	72
Ἑρμῆς, καὶ Τειρεσίας	73
Ἑριφος, καὶ Λύκος	76
Ἑριφος, καὶ Λύκος	114
Ζεὺς, καὶ Ἑρμῆς	84
Ζεὺς	85
Ἡμίονος	115
Θύννος, καὶ Δέλφιν	24
Ἰατρος, καὶ Νοσῶν	25
Ἰξευτῆς, καὶ Ἐχίς	26
Ἰππος, καὶ Ὄνος	101
Κομπασῆς	

	Pag.
Κομπασής	12
Κακοπράγμων	13
Κυνόδηλος	20
Κύων, καὶ Μάγειρος	26
Κύων, καὶ Λύκος	27
Κύων, καὶ Ἀλεκτρυνών	28
Κοροδαλός	44
Κηπωρός, καὶ Κύων	53
Κύνος	59
Κοχγίαι	62
Κύνες	74
Καρκίνος, καὶ Ἀλωπηξ	77
Κιθαρωδός	78
Κλέπται	79
Κορώνη, καὶ Κοράξ	80
Κορώνη, καὶ Κύων	81
Κόραξ, καὶ Ὄφεις	ib.
Κολοῖος καὶ Περισεραί.	82
Κολοῖος	83
Κάμηλος	95
Κόραξ	109
Κάλαμος, καὶ Ἐλαία	117
Κώνωψ, καὶ Λέων	121

Λέων, καὶ Βάτραχος 29

Λέων, καὶ Ὄνος, καὶ Ἀλώπηξ. ib.

Λέων,

	Pag.
Λέων, καὶ Ἄρκτος	30
Λαγωὶ, καὶ Βάτραχοι	46
Λέων, καὶ Λύκος	57
Λέων, καὶ Πρόβατον	86
Λαγωὶ	ib.
Λέων, καὶ Ἀλώπηξ	112
Λύκος, καὶ Γραῦς	113
Λύκος, καὶ Γέρανος	118
Μάντις	31
Μύρμηξ, καὶ Περιστερά	32
Μονιός, καὶ Ἀλώπηξ	44
Μελιτῆργος	67
Μυῖαι	71
Μύρμηξ	87
Νεανίσκοι, καὶ Μάγειρος	21
Νυκτερίς, καὶ Βάτος, καὶ Αἴθουα	33
Νωσῶν, καὶ Ἰατρὸς	34
Νεβρὸς	45
Νυκτερίς, καὶ Γαλῆ	88
Εὐλευόμενος, καὶ Ἑρμῆς	35
Ὄνος, καὶ Κηπωρὸς	36
Ὄνος, καὶ Ἴππος	47
Ὄνος,	

	Pag.
Ὄνος, καὶ Λέων	52
Ὀδοιπόροι	65
Ὀδοιποροί	89
Ὄνος ἄγριος	90
Ὄνος, καὶ Ἀλώπηξ	91
Ὄνος, καὶ Βάτραχοι	92
Ὄνος, καὶ Κόραξ	ib.
Ὄνος, καὶ Ἀλώπηξ	93
Ὄρνις, καὶ Χελιδὼν	94
Ὄφεις	96
Ὄφεις, καὶ Γεωργος	115
Ὄρνιθοθήρας, καὶ Κορυδαλός	37
Ὀδοιπόρος	38
Ὄφεις, καὶ Καρκίνος	55
Ὄρνις χρυσοτόκος	116

Παῖς, καὶ Μήτηρ	39
Ποιμὴν καὶ Θάλασσα	40
Ποιμὴν, καὶ Λύκος	56
Πίθηκος, καὶ Δελφίς	70
Περισερά	97
Περισερά, καὶ Κορώνη	ib.
Πλῆσιος	98
Ποιμὴν	99

Ῥοιὰ, καὶ Μηλέα	41
-----------------	----

	Pag.
Σφῆκες, καὶ Πέρδικες	42
Σῦς, καὶ Κύων	55
Σκώληξ, καὶ Ἀλώπηξ	111
Σαλπικλήης	116
Ταῦς, καὶ Κολοίος	43
Τέτλιξ, καὶ Μύρμηκες	110
Φέναξ	15
Φιλάργυρος	48
Χῆνες, καὶ Γέρανοι	49
Χελώνη καὶ Ἀετὸς	ib.
Χελιδὼν, καὶ Κορώνη	61
Ψύλλα	50

Α Ι Σ Ω Π Ο Υ

Μ Υ Θ Ο Ι.

I.

ἌΕΤΟΣ καὶ ἈΛΩΨΗΣ.

ΑΕΤΟΣ καὶ Ἀλώπηξ, φιλικαθένης, πλεσιόν
ἀλλήλων οἰκεῖν ἔγνωσαν, βεβαίωσιν φί-
λίας ποιέμενοι τὴν συνηθείαν· ὁ μὲν ἔ-
ϋψηλῶ δένδρε τὴν καλιὰν ἐπήξατο· ἡ δὲ Ἀλώ-
πηξ ἐν ^α τοῖς ἔγγιστα θάμνοις ἐτεκνοποίησατο·
ἐπὶ νομὴν ἔν ποτὲ τῆς Ἀλώπεκος προελθέσης,
ὁ Ἀετὸς τροφῆς ἀπεῶρε, κατὰπλῆς ἐπὶ τῶν
θάμνων, καὶ τὰ τέκνα ταύτης ἀναρπάσας,
ἅμα ^β τοῖς αὐτῶ νεοττοῖς ἐθοιγήσατο ἡ δὲ Ἀλώ-
πηξ ἐπανελθέσα, καὶ τὸ ^γ πρᾶχθὲν μαθήσα,
ἔ ^δ τοσούτον ἐπὶ τῷ τῶν τέκνων ἡνιάθη θανά-
τῳ, ὅσον ἐπὶ τῷ τῆς ἀμύνης ^ε ἀπόρῳ· χερσαία
γὰρ ἔσα πλὴνὸν διώκειν ἔχ· οἷα τε ἦν διὸ καὶ
πορρώρεν ἰσᾶσα, τῷθ', ὁ καὶ τοῖς ἀδυνάτοις
ἐστὶν εὐπορον, τῷ ἐχθρῷ κατήρατο· ἔ ^ς πόλλω δ'
ὑπερον, αἰγὰ τινων ἐπ' ἀγρῶ θυόντων, κατὰπ-

B

τῶς

σας ὁ Ἄετος μέρος σι τῶν θυμάτων σὺν ἐμπύ-
ροις ἀνθραξιν ἤρπασε, καπὶ τὴν νεοττιὰν ἤγα-
γεν· ἀνέμῳ δὲ σφοδρῶ πνεύσαντος τηνικαῦτα,
καὶ φλογὸς ἀναδοθείσης, οἱ ἀετῖδες, ἀπτῆνες ἔτι
τυγχάνοντες, ὀπληθέντες, εἰς γῆν κατέπεσον· ἡ δ'
Ἀλώπηξ ἐπιδραμῶσα, ἐν ὧσιν τῷ Ἀετῷ πάντας
κατέφαγεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ Φιλίαν ἔπαρασπον-
δῶντες καὶ τὴν ἐκ τῶν ἡδικομένων φύγῳσι τι-
μωρίαν δι' ἀσθένειαν, ἀλλὰ τὴν γε θείων δί-
κην ἔδιακρέσονται.

a Subaudi ἔστι, *qua erant*.

b Subaudi σὺν *cum*.

c Subaudi πρᾶγμα, *rem*.

d Εἰς τοσούτον μέτρον, *talem in modum*. Sic infra, εἰς ὅσον
μέτρον.

e Subaudiri videtur πρᾶγματι, *re*, vel δυσυχίματι, *in-
fortunio*.

f Subaudi χρόνῳ, *tempore*.

g Παράσπονδιον propriè dicitur de iis, qui aliquid, fœ-
dere violato, fecerint; a σποδῇ, *libatio*, quod a σπένδω,
libo.

II.

ἌΕΤΟΣ καὶ ΚΑΝΘΑΡΟΣ.

Λαγῶδες ὑπ' Ἀετῷ διωκόμενος πρὸς κοίτην
Κανθάρῳ κατέφυγε, δεόμενος ὑπ' αὐτῷ
σωθῆναι· ὁ δὲ Κανθάρος ἡξίε τον Ἀετὸν μὴ
ἀνελεῖν

ἀνελεῖν τὸν ἰκέτην, ὀρκίζων αὐτὸν κατὰ τῆ με-
 γίστη Διὸς, ἢ μὴν μὴ καλᾶφρονῆσαι τῆς μι-
 κρότητος αὐτῷ. ὁ δὲ, μετ' ὀργῆς τῇ πτέρυγι
 ῥαπίσας τὸν Κάνθαρον, τὸν Λαγῶν ἀρπάσας
 καλέφαγεν. ὁ δὲ Κάνθαρος τῷ τὲ Ἀετῷ συν-
 απέπη, ὡς τὴν κακίαν τέττε^α καλᾶμαθεῖν, καὶ
 δὴ προσελθὼν, τὰ ὡὰ τέττε καλακυλίσας, διέφ-
 θειρε. **Τ**τῷ δὲ δεινὸν ποιησαμένῃ, εἴ τις τῷτο
 τολμήσειε, καὶ πὶ μελεωρόφερ^β τόπῃ^β τὸ δεύτε-
 ρον νεοττοποίησαμένῃ, καὶ κεῖ πάλιν ὁ Κάνθα-
 ρος^γ ^{ὡς καὶ μετὰ πύρρον} τὰ ἰσα τέττον^γ διεθῆκεν. ὁ δ' Ἀετὸν, ἀμη-
 χανήσας τοῖς ὅλοις, ἀναβάς ἐπὶ τὸν Δία, (τέ-
 τε γὰρ ἱερὸς εἶναι λέγεται) τοῖς αὐτῷ γόνα-
 σι τὴν τρίτην γονὴν τῶν ὡῶν ἔθηκε, τῷ Θεῷ
 ταῦτα^δ παραθέμενος, καὶ ἰκετεύσας φυλάττειν.
 ὁ Κάνθαρος δὲ κόπρῃ σφαῖραν ποιήσας, καὶ
 ἀναβάς, ἐπὶ τῷ κόλπῃ τῷ Διὸς ταύτην καθῆ-
 κεν. ὁ δὲ Ζεὺς ἀναστὰς ἐφ' ὧ τὴν ὄνθον ἀπο-
 κινάξασθαι, καὶ τὰ ὡὰ διερρήψεν ἐκλαθόμενος,
 ἃ καὶ συνέλριβη πεσόντα. μαθὼν δὲ πρὸς τῷ
 Κανθάρῃ, ὅτι ταῦτ' ἔδρασε τὸν Ἀετὸν ἀμυ-
 νόμενος (ὃ γὰρ δὴ τὸν Κάνθαρον ἐκεῖνος μόνον
 ἠδίκησεν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν Δία αὐτὸν ἠσέβησε)
 πρὸς τὸν Ἀετὸν εἶπεν ἐλθόντα, Κάνθαρον εἶναι
 τὸν λυπῶντα, καὶ δὴ καὶ δικαίως κυπεῖν. μὴ
 βεβλομένος ἔν τὸ γένος τὸ τῶν Ἀετῶν σπα-
 νισθῆναι, συνεβέλεσε τῷ Κανθάρῳ διαλλαγαῖς.
πρὸς

πρὸς τὸν Ἀετὸν θέσθαι· τῷ δὲ μὴ πειθόμενος,
ἐκεῖνος εἰς καιρὸν ἕτερον τὸν τῶν Ἀετῶν μετέθη-
κε τοκετὸν, ἥνικα αὖ μὴ φαίνωται Κάνθαροι. γ

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ^c μηδενὸς καταφρονεῖν λο-
γιζόμενος, ὡς ἔδεις ἔστιν, ὃς τροποηλακισθεὶς ἐκ
αὐτοῦ δυνηθεῖη ἑαυτῷ ἐπαμῦναι.

a Subaudiri videtur δύναιτο, *posset*, ante καταμαθεῖν.

b Κατὰ τὸ δεύτερον μέρος χρόνῳ *expleri* videtur.

c Κατὰ τὰ ἴσα ἔργα *secundum eadem opera*.

d Παραθίμενος, *ovis*, tanquam rebus pretiosis, *depositis*, et *concredit*.

e Subaudiri videtur, ὅτι δι' ἡμᾶς, *quod oportet nos*.

III.

Ἀ Η Δ Ω Ν καὶ Ἰ Ε Ρ Α Ξ.

Ἀ Ηδῶν ἐπὶ δένδρῳ καθεζομένη κατὰ τὸ ^a
εἰωθὸς ἦδεν. ^b Ἰέραξ δὲ θρασυάμενος, καὶ
τροφῆς ἀπορῶν, συνείληφεν ἐπιπλῆξ· ἡ δ' ἀναι-
ρεῖσθαι μέλλουσα, ἔδειτο τῷ Ἰέρακος, μὴ βρω-
θῆναι. ^c μὴδὲ γὰρ ἱκανὴν εἶναι Ἰέρακος γαστέρα
πληρῆν, δεῖν δὲ αὐτὸν, τροφῆς προσδεόμενον,
ἐπὶ τὰ μείζω τῶν ὀρνέων τραπέσθαι· καὶ ὁ
Ἰέραξ ὑπολαβὼν εἶπεν, Ἀλλ' ἐγωγε ἄφρων αὖ
εἴην.

εἶην, εἰ τὴν ^a ἐν χερσὶν ἐτοίμην τροφὴν ἀφείδῃ,
^e τὰ μὴ φαινόμενά τω διώκοιμεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν ἀνθρώπων ἔτι
 ἀλόγιστοι εἰσὶν, οἱ, δι' ἐλπίδα πλεόνων ἀδῆλων,
^f τὰ ἐν χερσὶ προΐεμενοι.

^a Participium pro Substantivo ponitur: ἔθος verò mos
 subaudiri videtur.

^b Ἰέραξ ab ἱερός, sacer, Marti scilicet.

^c Εφη dixit, subaudiri videtur.

^d Subauditur ἔσαν, qui est.

^e Subaudi χρήματα possessiones.

^f Subaudi ὄντα.

IV..

ἈΛΩΨΗΞ καὶ ΤΡΑΓΟΣ.

Ἀλώπηξ καὶ Τράγος διψῶντες εἰς Φρέας
 κατέβησαν· μετὰ δὲ τὸ πιεῖν, τῷ Τρά-
 γῳ σκεπτομένῳ τὴν ἀνοδὸν, ἡ Ἀλώπηξ ἔφη,
 Θάρσει, χρήσιμόν τι, καὶ εἰς τὴν ἀμφοτέρων
 σωτηρίαν ἐπινενόηκα· εἰ γὰρ ὄρθιος σταθεὶς, τὰς
 ἐμπροσθίας τῶν ποδῶν τῷ τοίχῳ προσερείσεις,
 καὶ τὰ κέρατα ὁμοίως εἰς ^a τὴν ἐμπροσθεν κλινεῖς,
 ἀναδραμεῖσα διὰ τῶν σῶν αὐτῇ νάτων, καὶ κε-
 ράτων, καὶ ἔξω τῷ Φρέας ἐκείθεν πηδήσασα,
 καὶ σὲ μετὰ ^b τῷτο ἀνασπάσω ἐν εὐθύνῃ· τῷ δὲ
 Τράγῳ πρὸς ^c τῷτο ἐτοίμως ὑπηρεήσαμένῳ,

B 3.

ἐκείνη.

ἐκείνη τῷ Φρέατος ἔτις ἐκπηδήσασα, ἐσκήρῃ
 περὶ τὸ σόμιον ἡδόμενη ὁ δὲ Τράγος αὐτὴν
 ἐμέμφετο, ὡς παραβαίνουσαν τὰς συνθήκας· ἥ
 δὲ, Ἄλλ' εἰ τοσαύτας, εἶπε, Φρένας ἐκέκλῃσο,
 ὁμόσας ἐν τῷ πῶγωνι τρίχας, ὅ^b πρότερον
 αὖ καλίσθης, ^c πρὶν ἢ τὴν ἄνοδον σκέψασθαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἔτι καὶ τὸν Φρόνιμον
 ἄνδρα δεῖ, πρότερον τὰ τέλη σκοπεῖντα τῶν
 πραγμάτων, εἶθ' ἔτις αὐτοῖς ἐγχειρεῖν.

^a Τῷ προσθεῖν pro τὸ ἔμπροσθεν subaudi μέρος δὲ partem
 qua est.

^b Subaudi πρᾶγμα, rem.

“Sed mihi vel Tellus, optem, prius ima dehiscat,
 &c.

“Ante pudor, quàm te violem.”

V.

ἈΛΩΠΗΞ καὶ ΛΕΩΝ.

Αλῶπηξ, μήπω θρασυμένη Λέοντα, ἐπειδὴ
 καλὰ τινα τύχην αὐτῷ συνήκτισε, ^a τὰ
 μὲν πρῶτον ἔτις ἐφοβήθη, ὡς μικρὸ καὶ ἀπο-
 θανεῖν· ἔπειτα τὸ δεύτερον θρασυμένη, ἐφοβή-
 ῃ μὲν, ὅ μὲν, ὡς τὸ πρότερον, ἐκ τρίτης δὲ
 τετῆτον θρασυμένη, ἔτις κατεθάρρῃσεν, ὡς καὶ
 προσελθῶσα διελεχθῆναι.

Ἐπιμύθιον.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἡ συνήθεια καὶ τὰ φε-
 ρερά τῶν πραγμάτων εὐπρόσιτα ποιεῖ.

^a Κατὰ τὸ μὲν πρῶτον θέαμα, *primo quidem visu, sub-*
audiri videtur.

VI.

Ἄ Λ Ω Π Ε Κ Ε Σ.

Α Λώπηξ ἐν παγίδι ληφθεῖσα, καὶ ἀποκο-
 πείσης τῆς ἑρᾶς διαδράσασα, ἀβίωτον ὑπ'
 αἰσχύνης ἡγεῖτο τὸν βίον· ἔγνω ἔν καὶ τὰς ἄλ-
 λας Ἀλώπεκας ^a τῆτ' αὐτὸ νθετῆσαι, ὥς ἐν
 τῷ κοινῷ πάθει τὸ ἴδιον συγκαλύψειεν αἰσχρὰ
 καὶ δὴ πάσας ἀθρεῖσασα, παρήνει τὰς ἑρᾶς
 ἀποκόψειν, [†] ὥς ἔκ ἀπρεπὲς μόνον τῆτο τὸ μέ-
 λος ὄν, ἀλλὰ, καὶ περιττὸν βάρος προσηρη-
 μένον· ὑπολαβῆσα δέ τις αὐτῶν, εἶπεν, ὦ αὖ-
 τη, ἀλλ' εἰς σοὶ τῆτο προσέφερεν, ἔκ ἂν ἡμῖν
 αὐτὸ συνεβέλευες.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος, δηλοῖ, ὅτι οἱ πονηροὶ τῶν ἀνθρώ-
 πων ἔδ' εὐνοίαν τὰς πρὸς ^b τῆς πείρας ποι-
 ῶνται συμβουλίας, διὰ δὲ τὸ αὐτοῖς ^b συμφέρον.

^a Subaudiri videtur νθεῖν μα *consilium*, vel ὡς πράξαι ἐν
 τῆτ' αὐτὸ πρᾶγμα, *ut idem facerent.*

^b Τῆς ἀνθρώπων ὄντας πείρας· *ita expletur sensus verbo-*
rum.

^c Subaudi. πρᾶγμα, *rem.*

VII.

ἌΛΩΨΗΞ καὶ ΒΑΪΤΟΣ.

Αλώπηξ, φραγμὸν ἀναβαίνουσα, ἐπεὶ δὲ ὀλισθήσασα κατὰ πίπῃειν ἔμελλεν ἐπελάβετο, πρὸς βοήθειαν, Βάιτε. Καὶ δὴ τῆς πόδας ἐπὶ τοῖς ἐκείνης κέντροις αἰμάξασα, καὶ ἀλγήσασα, πρὸς αὐτὴν εἶπεν, Οἶμοι, κατὰφυγῆσαν με γὰρ ἐπὶ σε, ὡς ἐπὶ βοηθόν, σὺ ^α χεῖρον διέθηκας. ἌΑ' ἐσφάλης, ὦ αὐτή, φησὶν ἡ Βάιτος, ἐμὲ βεβληθεῖσα ἐπιλαβέσθαι, ἥτις πάντων ἐπιλαμβάνεσθαι εἴωθα.†

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἔτιώε-καὶ τῶν ἀνθρώπων μάταιοι, ^β ὅσοι βοηθοῖς προσρέχουσιν, οἷς τὸ ἀδικεῖν μᾶλλον ἔμφυτον.

^α Κατὰ ἔρπον subaudiri videtur:

^β Subaudi εἰσὶ, sunt.

VIII.

ἌΛΩΨΗΞ, καὶ ΚΡΟΚΟΔΕΙΛΟΣ.

Αλώπηξ, καὶ Κροκόδειλος ἡμφισβήτην περὶ εὐγενείας. ^α Πολλὰ δὲ τῷ Κροκοδείλῳ ὑπερήφαν περὶ τῆς τῶς προγόνων διεξιόντος λαμπρότητος, ὡς γε γυμνασιαρχηκότων, ἡ Ἀλώπηξ ὑπολαβῆσα,

ὑπολαβῶσα, ὦ τὰν, εἶπεν, ἀλλὰ, καὶ μὴ λέ-
γῃς, ἀπὸ τῆ δέρματός γε φαίνῃ, ὡς ἐκ παλαιῶν
ἐτῶν εἴ γεγυμνασμένος.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τῶν ψευδομένων ἀνδρῶν
ἔλεγχος τὰ πράγματα γίνεται.

^a Πράγματα, vel ῥήματα, verba.

IX.

ἈΛΕΚΤΡΥΟΝΕΣ καὶ ΠΕΡΔΙΞ.

Αλεκτρύονας τίς ἔχων ἐπὶ τῆς οἰκίας, πρι-
άμενος καὶ Πέρδικα, σὺν ἐκείνοις ἀφῆκε
νέμεσθαι. τῶν δὲ τυπλόντων αὐτὸν καὶ ἀπι-
λαυνόντων, ἐκεῖνος ἠθύμει σφόδρα, νομίζων, ὡς
ἀλλόφυλος, ταῦτα πᾶσχειν ὑπὸ τῶν Ἀλεκ-
τρύονων, ὡς δὲ μετὰ ^a μικρὸν καὶ κείνης εἶδρακε
μαχομένους, καὶ ἀλλήλους κόπτοντας, τῆς λήπης
ἀπολυθεὶς εἶπεν, Ἀλλ' ἐγωγε ἀπὸ ^b τῆ νῦν εἰ-
λυπήσομαι, ὁρῶν καὶ αὐτὰς μαχομένους ἀλλή-
λοις.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ Φρόνιμοι ῥαδίως φέ-
ρῃσι. τὰς παρὰ τῶν ἀλλοτρίων ὕβρεις, ὅταν
αὐτὰς

αὐτὲς ἴδωσι μὴδὲ τῶν ^c οἰκείων ἀπεχομέ-
ναις.

a Subaudi χρόνον.

b Subaudi χρόνον ὄντος.

c Subaudi φίλων vel χρημάτων.

X.

Ἄ Λ Ω Π Η Ξ.

Ἀλώπηξ εἰς οἰκίαν ἐλθῶσα ὑποκριτῆ, καὶ
ἔκασα τῶν αὐτῆ σκευῶν διερευνημένη,
εὔρε καὶ κεφαλὴν ^a μορμολυκίᾳ εὐφυῶς κατε-
σκευασμένην, ἣν καὶ ἀναλαβῶσα ταῖς χερσίν,
ἔφη, ὦ οἶα κεφαλὴ, καὶ ἐγκέφαλον ἔκ ἔχει.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ ^b μῦθος πρὸς ἄνδρας μεγαλοπρεπεῖς μὲν
τῷ σώματι, κατὰ δὲ ψυχὴν ἀλογίσεως.

a Melius μορμολυκίᾳ.

b Subaudi σίπλασαι, *fiat fuit*, vel γίγναται, *scripta fuit*.

XI.

ἈΝΘΡΑΚΕΥΣ καὶ ΓΝΑΦΕΥΣ.

Ἀνθρακεὺς ἐπὶ τίνος οἰκῶν οἰκίας, ἥξισ καὶ
Γναφεῖα παραγενόμενον αὐτῷ συνοικῆσαι.
Ὁ δὲ Γναφεὺς ὑπολαβὼν ἔφη, Ἄλλ' ἔκ ἄν-
θρώπου δυνάμην ἔγωγε πρᾶξαι· δεῖα γὰρ, μή-
πως

πως ἄπερ ἐγὼ λευκαίνω, αὐτὸς ἀσβόλης πλη-
ροῖς.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πᾶν τὸ ἀνόμοιον, ἀκοι-
τῶνῃον.

XII.

Ἀ Λ Ι Ε Ἰ Σ.

Α Λιῖς εἴλκον σαγήνην· βαρείας δὲ αὐτῆς
ἔσης, ἔχαιρον, καὶ ἐσκιρτῶς πολλὴν εἶ-
ναι τὴν ἄγραν νομίζοντες· ὡς δ' ἐπὶ τῆς ἡϊόνος
ταύτην ἐλκύσαντες, τῶν μὲν ἰχθύων εὖρον ὀλί-
γες, λίθον δ' ἐν αὐτῇ παρμεγέθη, ἀθυμεῖν ἤρ-
ξαντο, καὶ ἀλύειν ^a ἔ' τοσῶτον ἐπὶ τῇ τῶν ἰχ-
θύων ὀλιγότητι, ὅσον, ὅτι καὶ τάναντία προῦ-
πειλήφασιν. Εἷς δὲ τις ἐν αὐτοῖς πρεσβύτε-
ρος εἶπε, Μὴ ἀχθώμεθα, ἰὼ ἐταῖροι· τῇ γὰρ
ἡδονῇ, ὡς ἔοικεν, ἀδελφὴ ἔστιν ἡ λύπη. καὶ ἡ-
μᾶς ἔν' ἔδει ^b τοσαῦτα προηδυνθέντας, πάντως
τε καὶ λυπηθῆναι. X

^a Εἷς τοσῶτον μέτρον, *in talem modum*.

^b Εἷς τοσαῦτα μέτρα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἔ' δεῖ λυπεῖσθαι ἐπὶ ταῖς
ἀποδυσχαίαις.

XIII.

XIII.

ΚΟΜΠΑΣΤΗΣ.

ΑΝὴρ τις ἀποδημήσας, εἴτα δὲ πάλιν πρὸς τὴν ἑαυτῷ γῆν ἐπανελθὼν, ἀλλὰ τε πάλ-
 λὰ ἐν διαφόροις ἡνδραγαθηκέναι χώραις ἐκόμ-
 παζε, καὶ δὴ καὶ τῇ ^α Ῥόδῳ πεπηδηκέναι πη-
 δημα, οἷον εἶδεις ^β τῶν ἐπ' αὐτῷ δυνατὸς ἂν εἴη
 πηδηῖσαι· πρὸς τῷτο δὲ καὶ μάρτυρας τῆς ἐκεί-
 παρόντης ἔλεγεν ἔχειν· τῶν δὲ παρόντων τις
 ὑπολαβὼν, ἔφη, ὦ ἄνθρωπε, εἰ ἀληθὲς ^γ τῷτ' ἔστιν,
 εἰδὲν δεῖ σοὶ μαρτύρων· Ἴδ' Ῥόδας, ἰδ' καὶ τὸ
 πηδήμα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι εἰ μὴ πρόχειρος ἢ τῷ
 πράγματι ἀπόδειξις ἢ, πᾶς λόγος περιττός
 ἐστίν.

^α Insula in Mari Mediterraneo ex adverso orae Ægyptiæ.

^β Integra phrasis est, τῶν ἐπ' αὐτῷ τῷ τόπῳ ὄντων, eorum, qui in eo loco erant.

^γ Subaudi ῥῆμα, dictum.

XIV.

ἌΔΥΝΑΤΑ.

ἘΠΑΓΓΕΛΛΟΜΕΝΟΣ.

ΑΝὴρ πένης νοσῶν, καὶ κακῶς διακείμενος,
 ἐπειδὴ πρὸς τῶν ἰατρῶν ἀπεγνώσθη, τῶν
 θεῶν

Θεῶν ἔδειτο, ^a ὡς εἰ τὴν ὑγίειαν αὐτῷ πάλιν ἐπανελθεῖν ποιήσειαν, ἑκατὸν βόας αὐτοῖς προσοίσειν ὑπισχνόμενος εἰς Θυσίαν. Τῆς δὲ γυναικὸς αὐτῆς πυθομένης, Καὶ πῶ σοι ^b ταῦτα, ἦν ὑγιαίνης; ἐκεῖνος ἔφη, οἷε γὰρ ἀνασῆναί με ἐντεῦθεν, ἢ οἱ Θεοὶ ταῦτά με ἀπαιτήσωσιν;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ ῥαδίως καταπαγγέλλονται, ἅπερ τελέσαι ἔργῳ ἢ ᾧ ᾧ δοκῶσι.

^a Particula ὡς delenda videtur.

^b Subauditur ἔσται, erunt.

XV.

Κ Α Κ Ο Π Ρ Α Γ Μ Ω Ν.

ΑΝὴρ κακοπράγμων εἰς τὸν ἐν ^a Δελφοῖς ἦκεν Ἀπόλλωνα, πειράσαι τῆτον βε-
λόμενος. Καὶ δὴ λαβὼν σραθίον ἐν τῇ χεὶρὶ,
καὶ τῆτο τῇ ἐσθῆτι σκεπάσας, ἔση τὲ τῆ τρί-
ποδος ἔγγισα, καὶ ἤρετο τὸν Θεόν, λέγων, Ἀ-
πολλὼν, ὃ μετὰ χεῖρας φέρω, πότερον ἔμπνην
ἐσίν, ἢ ἄπνην; βελόμενος ^b ὡς εἰ μὲν ἄπνην
εἴποι, ζῶν ἀναδεῖξαι τὸ σραθίον· εἰ δ' ἔμπνην,
εὐθὺς ἀποπνίξας, νεκρὸν ἐκεῖνο προσενεγκεῖν.
Ὁ δὲ γε Θεὸς τὴν κακότεχνον αὐτῆς γνῆς
ἐπίνοιαν,

ἐπίνοιαν, εἶπεν, Ὀπότερον, ὦ ἕτος, βέλει
 ποιῆσαι, ποιήσον· παρὰ σοι κεῖται γὰρ τῆτο
 πράξαι, ἢ τοι ζῶν, ὃ κατέχεις, ἢ νεκρὸν
 ὑπρδείξαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τὸ ^c θεῖον ἀπαραλόγισ-
 τον, καὶ ἀλάθητον.

^a Delphi Urbs Phocidis erant prope Parnassum mon-
 tem, oraculo Apollinis clarissima.

^b Particula ὡς delenda videtur.

^c Subauditur χρῆμα· θεῖον χρῆμα, quod divinum est,
 scilicet Deus.

XVI.

Ἀ Λ Ι Ε Ἴ Σ.

Α Λιῆς ἐξεληθόντες εἰς ἄγραν, ἐπειδὴ πολὺν
 χρόνον ταλαιπωρήσαντες εὐδὲν εἶλον,
 σφόδρὰ τε ἠθύμεν, καὶ ἀναχωρῆσαι παρῆσκευ-
 άζοντο. Εὐθύς δὲ Θύννος, ὑπὸ τῶν μεγίστων
 διωκόμενος ἰχθύων, εἰς τὸ πλοῖον αὐτῶν εἰσ-
 ἤλατο, οἱ δὲ τῆτον λαβόντες, μεθ' ἡδονῆς
 ἀνεχώρησαν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλάκις, ἀ μὴ τέχ-
 νη παρῆσχε, ταῦτα τύχη ἐδωρήσατο.

XVII.

XVII.

Φ Ε Ν Α Ξ .

ΑΝὴρ πένης νοσῶν ἠΰξατο τοῖς θεοῖς, εἰ
 διασωθείη, βῆς ἑκατὸν εἰς θυσίαν πρὸς-
 οῖσιν· οἱ δὲ θεοὶ πειρᾶσαι τῆτον βεβλόμενοι,
 τῷ πάθῃ ἀπήλλαξαν. Ὁ δὲ ἀναστὰς, ἐπειδὴ
 βοῶν ἠπύρει, σεατίνης βῆς ἑκατὸν πλάσας ἐπὶ
 τῷ βωμῷ θεῖς ὀλοκαύτωσεν. Οἱ δὲ θεοὶ βε-
 βλόμενοι αὐτὸν ἀμύνασθαι, ^a ἄναρ ἐπισάντες
 αὐτῷ, εἶπον, Ἀπελθε εἰς τὸν αἰγυιολὸν εἰς τόν-
 δε τὸν τόπον· ἐκεῖ δὲ ^b Ἀτλίκας χιλίας εὐρή-
 σεις· ἐκεῖνος δὲ διϋπνισθεὶς σὺν ἡδονῇ καὶ σπυ-
 δῇ πρὸς τὸν ὑποδειχθέντα τόπον ἀφίκετο, τὸ
 χρυσίον διερευνῶν.. Ἐκεῖ δὲ δὴ πειραταῖς πε-
 ριτυχὼν, ὑπ' αὐτῶν συνελήφθη· ^c ἀλλ' εἰς δὲ ἤδη
 ἀφ' ἧται τῶν πειρατῶν ἔδεετο, χίλια χρυσίᾳ
 τάλαρτα δώσειν αὐτοῖς ὑπισχνόμενος· ὥς δὲ ἐκ
 ἐπιστεύετο, ἀπαχθεὶς ὑπ' αὐτῶν ἀπεμπωλήθη
 χιλίων δραχμῶν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τοῖς ψευδέσι τῶν ἀν-
 θρώπων ἐχθραίνει τὸ θεῖον.

^a Subauditur κατὰ.^b Subauditur δραχμάς.^c Ἀλλ' εἰς captus passivè, ut sæpe, usurpatur.

XVIII.

Β Α Τ Ρ Α Χ Ο Ι.

ΒΑτραχοι δύο ἐν λίμνῃ ἐνέμοντο· ἄλλος δὲ
 Ξηρανθείσης τῆς λίμνης, ἐκείνην καλαλι-
 πόντες ἐπεζήτην ἑτέραν· καὶ δὴ βαθεῖ περὶ-
 τυχον φρέατι, ὅπερ ἰδὼν ἄτερος πατέρω φησὶ,
 Συγκαλέλθωμεν, ὦ ἕτος, εἰς τόδε τὸ φρέαρ.
 Ὁ δὲ ὑπολαβὼν εἶπεν, Ἄν ἔν καὶ τὸ ἐνθάδε
 ἂ ὕδωρ Ξηρανθῇ, πῶς ἀναβησόμεθα;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὃ δὲ ἄπερισκεπῶς
 προσίεναι τοῖς πράγμασιν.

^a Subauditur ὅτι, quia est.

XIX.

Γ Ε Ρ Ω Ν καὶ Θ Α Ν Α Τ Ο Σ.

Γέρων ποτὲ ξύλα τεμὼν ἐξ ὄρου καπνὶ
 τῶν ὤμων ἀράμενος, ἐπεὶδὴ πολλὴν ὁδὸν,
 ἐπηχθισμένος, ἐβάδισεν, ἀπειρηκῶς ἀπέθετό
 τε τὰ ξύλα, καὶ τὸν θάνατον ἐλθεῖν ἐπεκα-
 λείτο· τῷ δὲ θανάτῳ εὐθύς ἐπισάντος, καὶ τὴν
 αἰτίαν πυνθανομένου, δι' ἣν αὐτὸν ^a καλοίη, ὁ
 Γέρων ἔφη, Ἵνα τὸν φάρτον τῆτον ἄρας ἐπιθῇς
 μοί.

Ἐπιμύθιον.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πᾶς ἄνθρωπος φιλό-
ζωος ὢν, καὶ μυρίοις κινδύνοις περιπεσὼν δοκῇ
θανάτον ἐπιθυμεῖν, ὅμως τὸ ζῆν πολὺ πρὸ τῆς
θανάτου αἰρεῖται.

^a Καλοῖη Atticè pro καλοῖ.

XX.

ΓΡΑΥΨ καὶ ΙΑΤΡΟΣ.

ΓΥνὴ Γραῦς ἀλγῶσα τὰς ὀφθαλμὰς εἰσκα-
λεῖται τινα τῶν ἰατρῶν ἐπὶ μισθῷ, συμ-
φωνήσασα, ^a ὡς εἰ μὲν θεραπεύσειεν αὐτήν,
τὸν ὁμολογηθέντα μισθὸν αὐτῷ δώσειν· εἰ δὲ
μὴ, μηδὲν δώσειν· ἐνεχείρησε μὲν ἔν ὃ Ἰατρός
τῇ θεραπείᾳ· καθ' ^b ἡμέραν δὲ φοιτῶν ^c ὡς
τὴν πρεσβύτιν, καὶ τὰς ὀφθαλμὰς αὐτῇ χρίων,
ἐκείνης μηδαμῶς ἀναβλέπειν ἐχέσης τὴν ὥραν
ἐκείνην, ὑπὸ τῆς χρίσματος, αὐτὸς ἔν τι τῶν
τῆς οἰκίας σκευῶν ὑφαιρέμενος ὁ σημέραι, ἀπῆει-
ρή μὲν ἔν Γραῦς τὴν ἑαυτῆς περιεσίαν εἶδρα
καθ' ^d ἐκάστην ἐλαττωμένην ἐπὶ τοσούτον, ὡς καὶ
^e τέλος ^f παντάπασιν αὐτῇ θεραπευθείσῃ μη-
δὲν ὑπολειφθῆναι· τῆ δ' Ἰατρὸς τὰς συμφωνη-
θέντας μισθὰς αὐτὴν ἀπαιτῶντος, ὡς καθαρῶς
βλέπεσαν ἤδη, καὶ τὰς μάρτυρας παραγαγόν-
τος, Μᾶλλον μὲν ἔν, εἶπεν ἐκείνη, τὰ νῦν ἔδο-

τιδὲν βλέπω· Ἡνίκα μὲν γὰρ τὲς ὀφθαλμοὺς
ἐνόσθην, πολλὰ τῶν ἡμερῶν κατὰ τὴν ἑμαυτῆς
ἐβλεπον οἰκίαν νῦν δ', ὅτε καὶ σὺ βλέπεις φῆς,
ἔδοτιδὲν ἐκεῖνων ὁρᾷ.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ πονηροὶ τῶν ἀνθρώ-
πων ἐξ ὧν πρᾶτῃσι, ἢ λανθάνουσι καθ' ἑαυτῶν
τὸν ἔλεγχον ἐπισπώμενοι.

a Particula ὡς delenda videtur.

b Ante ἡμέραν subauditur ἐκάστην, υπονοηθεῖ.

c Ὡς Atticè pro πρὸς legitur, et eis.

d Subaudi ἡμέραν.

e Subauditur κατὰ.

f Subaudi τρόποις.

g Subaudi χρημάτων.

h Λανθάνουσιν ἐπισπώμενοι, fallunt seipsos, vel latent se-
ipsos afferentes, vel clam se sibi ipsis afferunt, vel negligunt
sibi ipsis afferre.

XXI.

ΓΕΩΡΓΟΣ καὶ ΠΑῖΔΕΣ αὐτῶ.

Γεωργός τις μέλλων καβαλῦναι τὸν βίον,
καὶ βεβλόμενος τὲς ἑαυτῶ Παῖδας πείραν
λαβεῖν τῆς γεωργίας, προσκαλεσάμενος αὐ-
τὸς ἔφη, Παῖδες ἐμοί, ἐγὼ μὲν ἤδη τὸν βίον
ὑπέξειμι, ὑμεῖς δ', ὥσπερ ἐν τῇ ἀμπέλῳ μοι
κέκρυπται, ζητήσαντες εὐρήσετε^a πάντα· οἱ
μὲν

μὲν ἔν οἰηθέντες θησαυρὸν ἐκεῖ πῶς καὶ ὁρω-
 ρύχθαι, πᾶσαν τὴν τῆς ἀμπέλους γῆν, μετὰ
 τὴν ἀποθίωσιν τῷ πατρὶ, κατέσκαψαν, καὶ
 θησαυρῶ μὲν οὐ περιέτυχον, ἡ δὲ ἀμπελος κα-
 λῶς σκαφεῖσα, πολλαπλασίονα τὸν καρπὸν
 ἀνέδωκεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὁ κάματος θησαυρὸς ἐστὶ
 τοῖς ἀνθρώποις.

^a Χρήματα subauditur.

XXII.

ΔΕΣΠΟΤΗΣ καὶ ΚΥΝΕΣ.

Ἀνὴρ τις ὑπὸ χειμῶνος ἐν τῷ αὐτῷ πρῶ-
 τῶ ἀπολειφθεὶς, πρῶτα μὲν τὰ πρό-
 βата κατέφαγεν, εἶτα τὰς αἶγας, τῷ δὲ χει-
 μῶνος ἐπικρατῶντος, καὶ τὰς ἐργάτας βῆς
 σφάξας ἐθωήσατο· οἱ δὲ Κύνες ταῦτα ἰδόντες,
 διελέχθησαν πρὸς ἀλλήλους, φεύγωμεν ἄλλ'
 ἡμεῖς γε ἐντεῦθεν. Εἰ γὰρ τῶν ἐργατῶν βοῶν
 ὁ δεσπότης ἡμῶν οὐκ ἐκ ἐφείσατο, πῶς ἡμῶν φεί-
 σεται;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τέρας μάλιστα φεύ-
 γειν

γειν καὶ φυλάττεσθαι χρῆ, οἷτινες εἰδὲ τῶν
 α οἰκείων ἀπέχονται.

^a Subaudi χρημάτων, vel φίλων, amicis, aut aliquid tale.

XXIII.

ΓΥΝΗ καὶ ὈΡΝΙΣ.

Γυνὴ χήρα τις Ὀρνιν εἶχεν, κατ' ἐκάστην
 ἡμέραν ὧν αὐτῇ τίκῃσαν νομίσασα δέ,
 ὥς, εἰ πλείους τῇ ὀρνιθι κριθὰς παραβάλλοι,
 δὶς, τέξεται τῆς ἡμέρας, τῷτο ἀπεποίηκεν· ἡ δ'
 Ὀρνις, τιμελὴς γενομένη, εἰδ' ἅπαξ τῆς ἡμέ-
 ρας τεκεῖν ἠδύνατο.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ διὰ πλεονεξίαν τῶν
 α πλειόνων ἐπιθυμῶντες, καὶ τὰ παρόντα ἀπο-
 βάλλουσι.

^a Subaudi χρημάτων.

XXIV.

ΚΥΝΟ΄ ΔΗΚΤΟΣ.

ΔΗχθεῖς τις ὑπὸ κυνὸς, τὸν ἰασόμενον πε-
 ρίηαι ζητῶν. Ἐντυχὼν δέ τις αὐτῷ, καὶ
 γνῶς, ὃ ζητεῖ, ὦ ἄνθρωπε, εἶπεν, εἰ σώζεσθαι
 βέλεις, λαβὼν ἄρτον, καὶ τέτω τὸ αἷμα τῆς
 πλεγχῆς.

πληγῆς ἐκμάξας, τῷ δακόντι κυνὶ φαγεῖν ἐπί-
δος· καὶ κείνος γελάσας ἔφη, Ἄλλ', εἰ τῷτο
ποιήσω, δεῖ μὲ ὑπὸ πάντων τῶν ^a ἐν τῇ πό-
λει κυνῶν δηχθῆναι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ
πονηροὶ εὐεργετῆται, μᾶλλον ἀδικεῖν παρὰ
ξύνονται.

^a Subaudi ὄντων, qui sunt.

XXV.

ΝΕΑΝΙΣΚΟΙ καὶ ΜΑΓΕΙΡΟΣ.

Δ Τ' Ὁ Νεανίσκοι Μαγείρῳ παρεκάθηντο,
καὶ δὴ τῷ Μαγείρῳ περὶ τι τῶν οἰκείων
ἔργων ἀσχολημένῳ, ἄτερος τῶν μέρους τι τῶν
κρεῶν ὑφελόμενος εἰς τὸν πατέρα καθῆκε κόλπον
ἐπιστραφέντος δὲ τῷ Μαγείρῳ, καὶ τὸ κρέας ἐπι-
ζητῆντος, ὁ μὲν εἰληφῶς ᾤμνυε μὴ ἔχειν·
ὁ δὲ ἔχων, μὴ εἰληφέναι· ὁ δὲ Μάγειρος αἰσ-
θόμενος τὴν κακουργίαν αὐτῶν, εἶπεν, Ἀλλὰ καὶ
ἐμὲ λάθῃς, τόν γ' ἐπεορκέμενον Θεὸν ἔκταν
λήσεσθαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ ἀνθρώποις ἐπιορκῶν-
τες λάθωμεν, ἀλλὰ τόν γε Θεὸν οὐ λήσομεν.

XXVI.

XXVI.

ΕΧΘΡΟΙ.

ΔΥ' Ο τινὲς ἀλλήλοις ἐχθραίνοντες ἐπὶ τῆς αὐτῆς νεῶς ἔπλεον· ὧν ἄτερος μὲν ἐπὶ τῆς πρύμνης, ἄτερος δὲ ἐπὶ τῆς πρῶρας ἐκάθητο· χειμῶνος δὲ ἐπιγενομένου, καὶ τῆς νεῶς μελλέ-
 σης ἤδη καταποντίζεσθαι, ὁ ^a ἐπὶ τῆς πρύμνης τὸν κυβερνήτην ἤρετο, πότερον τῶν μερῶν τῷ δὲ πλοίῳ πρότερον μέλλει καταβαπτίζεσθαι· τῷ δὲ τὴν πρῶραν εἰπόνῃ, Ἀλλ' ἔμοιγε ἔκ ἐστι ^b λυ-
 πηρόν, εἶπεν, ὁ θάνατος, εἴγε ὁρᾷν μέλλω πρὸ ἐμοῦ τὸν ἐχθρὸν ἀποθνήσκοντα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων
 • ἔδδ' ἐν τῆς ἑαυτῶν βλάβης φροντίζουσιν, εἰ τὴς ἐχθρῆς μόνον εἴδωσι πρὸ αὐτῶν κακούμενης.

^a Subaudi καθήμενος, *sedens*.

^b Subaudi πρᾶγμα, *rem*.

^c Exple κατὰ πρᾶγμα ἔδδ' ἐν, *nullā ratione*.

XXVII.

ΑΙ' ΛΟΥΤΡΟΣ καὶ ΜΥ' ΕΣ.

ΕΝ οἰκίᾳ τινὶ πολλῶν Μυῶν ὄντων, Αἴ-
 λερος τέτο γυνὴς ἦκεν ἐνλαῦθα καὶ ^a κα-
 θέκασαν

Θέκασον αὐτῶν συλλαμβάνων καλῆσθιεν, οἱ δὲ καθ' ^b ἐκάστην ἑαυτὸς ἀναλισκομένους ὁρῶντες, ἔφασαν πρὸς ἀλλήλους, μηκέτι κάτω κατέλθωμεν, ἵνα μὴ ^c παντάπασιν ἀπολώμεθα, τῷ γὰρ Αἰλέρῳ μὴ δυναμένῳ δεῦρο ἐξικνεῖσθαι, ἡμεῖς σωθυσόμεθα. Ὁ δὲ Αἰλέρος, μηκέτι τῶν Μυῶν καλιόντων, ἔγνω δι' ἐπινοίας αὐτὸς σοφίζόμενος ἐκκαλέσασθαι, καὶ δὴ ἀπὸ πατάλης τινὸς ἀναβάς ἑαυτὸν ἀπηώρησε, καὶ προσποιεῖτο νεκρὸν εἶναι. Τῶν δὲ Μυῶν τις παρὰ κούφας, καὶ ἰδὼν αὐτὸν, ἔφη, ὦ ἔτος, καὶν θύλαξ γένη, ὃ προσελεύσομαί σοι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τῶν ἀνθρώπων οἱ φρόνιμοι, ὅταν τῆς ἐνίων μοχθηρίας πειραθῶσιν, ἐκέτι αὐτῶν ἐξαπατῶνται ταῖς ὑποκρίσεσιν.

^a Subaudi μὴν *murum*.

^b Subaudi ἡμῶν.

^c Subaudiri videtur τρόποις, *omnibus modis*.

XXVIII.

ἈΚΩ' ΠΗΞ καὶ ΠΙΘΗΚΟΣ.

ἘΝ συνόδῳ ποτὲ τῶν ἀλόγων ζώων ὡρχήσατο Πίθηκος καὶ εὐδοκιμήσας, βασιλεὺς ὑπ' αὐτῶν ^a ἐχειροτονήθη. Ἀλώπηξ δ' αὐτῶν

αὐτῷ φθονήσασα, ὡς ἐν τινι παγίδι κρέας
 ἐθεάσατο, τὸν Πίθηκον λαβῆσα ἐνλαῦθα ἤγα-
 γεν, ὡς εὖροι μὲν αὐτὴ, λέγασα, Θεσαυρὸν
 τῷτον, μὴ μέντοι καὶ χρήσασθαι αὐτῷ· τῷ
 βασιλεῖ γὰρ τῷτον ὁ νόμος δίδωσι· καὶ πρὸς
 τρέπετο αὐτὸν, ὅτε δὲ βασιλέα, τὸν Θεσαυ-
 ρὸν ἀνελέσθαι· ὁ δὲ ἀπερισκέπτως προσελθὼν,
 καὶ συλληφθεὶς ὑπὸ τῆς παγίδος, ὡς ἐξαπα-
 τήσασαν, ἐμέμφετο τὴν Ἀλώπεκα· ἡ δὲ πρὸς
 αὐτὸν, ὡς Πίθηκε, τοιαύτην σὺ μωρίαν ἔχων, τῶν
 ἀλόγων βασιλεύσεις;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ πράξεσιν αὐ-
 τῶν ἀπερισκέπτως ἐπιχειρῶντες, δυσυχήμασι περι-
 πίπτουσι.

^a Ἐχειροτονήθη propriè significat, *protensarum manuum
 suffragiis electus est.*

^b Subaudi ὅντα, ut Rex esset.

XXIX.

ΘΥΝΝΟΣ καὶ ΔΕΛΦΙΝ.

ΘΥΝΝΟΣ διωκόμενος ὑπὸ Δελφίνος, καὶ πολ-
 λῶ τῷ ῥοίῳ φερόμενος, ἐπεὶ κατὰ
 λαμβάνεσθαι ἐμελλεν, ἔλαθεν ὑπὸ σφοδρᾶς ῥύ-
 μης ἐκπεσὼν εἰς τινὰ δῆσον, ὑπὸ δὲ τῆς ὁμοίας
 ῥύμης καὶ ὁ Δελφὶν αὐτῷ συνεξώκειλεν· ὁ δὲ
 Θύννος

Θύννος ἐπιστραφεὶς, καὶ λειποψυχῆντα τὸν Δελοφῖνα ἑωρακὼς, εἶπεν, Οὐκ ἔτι μοι ὁ Θάνατος λυπηρὸς, ὁρῶντι τὸν αἰτίον γεγονότα μοι τέττε, σὺν ἐμοὶ ἀποθνήσκοντα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ραδίως τὰς συμφορὰς οἱ ἄνθρωποι φέρουσι, τὰς τετῶν αἰτίαις δυσυχῆλας ὁρῶντες.

XXX.

ΙΑΤΡΟΨ καὶ ΝΟΣΩΝ.

ΙΑτρὸς νοσῆντα ἐθεράπευε· τῷ δὲ νοσῆντος ἀποθανόντος, ἐκεῖνος πρὸς τὰς ἐκκομίζοντας ἔλεγεν, Οὗτας ὁ ἄνθρωπος, εἰ οἶνε ἀπείχετο, καὶ κλυτῆρσιν ἐχρῆτο, ἔκ ἂν ἐτεθνήκει. Τῶν δὲ παρόντων ὑπολαβὼν τις, ἔφη, Βέλτιστε, ἔκ ἐδει σε ^a ταῦτα νῦν λέγειν, ὅτε μὴδὲν ὄφελός ἐστιν, ἀλλὰ τότε παραινεῖν, ὅτε τέτοις χρῆσθαι ἡδύνατο.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ, πρὸς φίλους ἐν καιρῷ ἀνάγκης τὰς βοηθείας παρέχειν, καὶ μὴ, μετὰ τὴν τῶν πραγμάτων ἀπόγνωσιν, καλεῖσθαι.

^a Subaudi ῥήματα, verba.

XXXI.

ἸΞΕΥΤΗ' Σ καὶ ἘΧΙ Σ.

ἸΞευτῆς, ἰξὸν ἀναλαβὼν, καὶ καλάμους, πρὸς ἄγρην ἐξῆλθεν. Ἰδὼν δὲ κυχλὴν ἐφ' ὕψη-
λῶ δένδρῳ καθεζομένην, καὶ τὲς καλάμους ἀλ-
λῆλοις ἐπὶ μῆκος συνάψας, ἄνω πρὸς αὐτήν,
συλλαβεῖν βελομένης, ἀφεύρα. Καὶ δὴ λα-
θὼν, Ἐχιν κοιμωμένην ὑπὸ πόδας ἐπάτησε.
Τῆς δ' ὀργισθείσης, καὶ δακρύσης αὐτὸν, ἐκεῖ-
νος ἡδὴ λειποψυχῶν ἔλεγε, Δύσηνος ἐγὼ, ἕτε-
ρον γὰρ θηρεῦσαι βελλόμενος, αὐτὸς ὑφ' ἑτέρου
ἠγρεύθην εἰς θάνατον.

Ἐπιμύθειον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τοῖς ^a πέλαις ἐπιβ-
λεύοντες, λανθάνουσιν, πολλάκις ὑφ' ἑτέρων τῶν
αὐτὸ πάσχοντες.

^a Subaudi ἀνθρώποις ἔσι, hominibus, qui sunt prope.

XXXII.

ΚΤ' ΩΝ καὶ ΜΑΓΕΙΡΟΣ.

ΚΤ'ων εἰσπληθῆσας εἰς μαγειρεῖον, καὶ τῷ
Μαγείρῳ ἀσχολούμενος, καρδίαν ἀρπάσας
ἔφυγεν. Ὁ δὲ Μάγειρος, ἐπιστραφεὶς, ὡς εἶδεν
αὐτὸν φεύγοντα, εἶπεν, ὦ ἄνθρωπε, ἴσθι, ὡς, ὅπως
περ

περ' ἂν ᾗς, φυλάξομαι σε· ὁ γὰρ ἀπ' ἐμῆ καρ-
δίας εἴληφας, ἀλλ' ἐμοὶ καρδίαν ἔδωκας.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλάκις καὶ παθή-
ματα τοῖς ἀνθρώποις μαθήματα γίνονται.

XXXIII.

Κ Τ' Ω Ν καὶ Λ Τ' Κ Ο Σ.

Κ Τ' ὡν πρὸ ἐπαύλεώς τινος ἐκάθευδε. Λύκος
δ' ἐπιδραμόντης, καὶ βρῶμα μέλλοντος
θήσειν αὐτόν, ἰδεῖτο μὴ νῦν αὐτόν καταθῆναι.
Νῦν μὲν γάρ, φησι, λεπτός εἰμι καὶ ἰσχύς· ἂν
δὲ ^a μικρὸν ἀναμείνης, μέλλουσιν οἱ ἐμοὶ δεσπό-
ται ποιῆσειν γάμους, καὶ γὰρ τηλικαῦτα πολλὰ
φαγὼν, πημελέερος ἔσομαι, καὶ σοι ἡδύτερον
βρῶμα γενήσομαι. Ὁ μὲν ἔν Λύκος πεισθεὶς
ἀπῆλθε. Μεθ' ἡμέρας δ' ἐπανελθὼν, εὔρεν ἄνθρω-
πὸν ἐπὶ τῇ δώματι τὸν Κύναν καθεύδοντα, καὶ εἰς
κάτωθεν πρὸς ἑαυτὸν ἐκάλει, ὑπομιμνήσκων αὐ-
τὸν τῶν συνθηκῶν. Καὶ ὁ Κύνων, Ἄλλ', ὦ
Λύκε, εἰ ^b τὸ ἀπὸ τῆδε πρὸ τῆς ἐπαύλεώς
με ἴδοις καθεύδοντα, μηκέτι γάμους ἀναμείνης.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φρόνιμοι τῶν ἀνθρώπων, ὅταν περὶ τὰ κινδυνεύσαντες σωθῶσι, διὰ βίᾱς τῷτο φυλάττονται.

a Χρόνον *tempus* subauditur.

b Sententia sic explenda videtur, κατὰ τὸ πᾶν τὰ ἐπὶ τῷδε χρόνῳ μέλλον ἴσθαι, *secundum id, quod restat eveniturum est*.

XXXIV.

ΚΥΨΩΝ καὶ ἈΛΕΚΤΡΥΩΝ.

ΚΥΨΩΝ καὶ Ἀλεκτρύων ἑταιρεῖαν ποιησάμενοι, ὠδεύον. Ἐσπέρας δὲ καλαλαβέσης, ὁ μὲν Ἀλεκτρύων ἐπὶ δένδρῳ ἐκάθευδεν ἀναβὰς, ὁ δὲ Κύων πρὸς τῇ ῥίζῃ τῷ δένδρῳ κοίλωμα ἔχοντος. Τῷ δὲ Ἀλεκτρυόνος κατὰ τὸ α εἰωθὸς νύκτωρ Φωνήσαντος, Ἀλώπης ἀκέσασα πρὸς αὐτὸν ἔδραμε, καὶ εἶσα κάτωθεν, πρὸς αὐτὴν καλεθεῖν ἤξις, ἐπιθύμειν γὰρ ἀγαθὴν ἔτω Φωνὴν ζῶν ἔχον ἀσπάσασθαι. Τῷ δὲ εἰπόντος τὸν θυρωρὸν πρότερον διϋπνίσαι ὑπὸ τὴν ῥίζαν καθεύδοντα, ὡς ἐκείνῃ ἀνοίξαντος, κατελθεῖν καὶ κείνης ζητήσης αὐτὸν Φωνῆσαι, ὁ Κύων αἴφνης πηδήσας αὐτὴν διεσπάραξεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φρόνιμοι τῶν ἀνθρώπων

πᾶν.

πων τὰς ἐχθρὰς ἐπελθόντας, πρὸς ἰσχυροτέρους
πέμπει. ^b παραλογιζόμενοι.

^a Participium præteriti medii ponitur pro substantivo.
ἴθις, πρὸς : ἔρχοι verò οὐκ, subaudiri videtur.

^b Παραλογιζέμενοι, *falsis argumentis decipientes.*

XXXV.

ΛΕΩΝ καὶ ΒΑΤΡΑΧΟΣ.

ΛΕΩΝ ἀκέσας πρὸς βατράχου ^a μέγα βοῶν-
τος, ἐπεγράφη πρὸς τὴν φωνήν, οἰόμενος
μέγα τι ζῶον εἶναι· προσμείνας δὲ ^b μικρὸν,
ὡς εἶδεν αὐτὸν πρὸς ἐλθόντα τῆς λίμνης, προσελ-
θὼν αὐτὸν κατεπάτησεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, μὴ δεῖν, πρὸ τῆς ὀψέως, δι-
ακοῆς μόνης ταράττεσθαι.

^a Κατὰ μέγα βόημα, *secundum magnum clamorem, ex-
plendum videtur.*

^b Subaudi χρόνον, *tempus.*

XXXVI.

ΛΕΩΝ, καὶ ὈΝΟΣ, καὶ ἈΛΩΠΗΞ.

ΛΕΩΝ, καὶ Ὀνος, καὶ Ἀλώπηξ κοινωνίαν
ποιήσαντες, ἐξῆλθον πρὸς ἄγρην. Πολ-
λὴς ἔν θήρας συλληφθείσης, προσέταξεν ὁ
Λέων τῷ ὄνῳ διελεῖν αὐτοῖς· ὁ δὲ τρεῖς μερί-
δας

δας ποιησάμενος ἐκ τῶν ^a ἴσων, ἐκλέξασθαι
 τέτρες πρὸς τρέπελο. Καὶ ὁ Λέων θυμωθεὶς τὸν
 ὄνον κατέφαγεν· εἶτα, τῇ Ἀλώπικῃ μερίζειν
 ἐκέλευσεν. Ἡ δ' εἰς μίαν μερίδα πάντα σωρεύ-
 σασα, ἐαυτῇ ^b βραχὺ τι κατέλιπεν. Καὶ ὁ Λέων
 πρὸς αὐτὴν, Τίς σέ, ὦ βελίσις, διαιρεῖν ἔτως
 ἐδίδαξεν; Ἡ δ' εἶπεν, Ἡ τῷ ὄνι συμφορά.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι σωφρονισμοὶ γίνονται
 τοῖς ἀνθρώποις τὰ τῶν ^c πέλαις δυσυχήματα.

^a Μειρῶν, *partibus*, subaudiri videtur.

^b Subauditur μέρε, *partem*.

^c Sic exple, τῶν ἀνθρώπων ὄντων πέλαις, *hominum, qui
 sunt prope*.

XXXVII.

ΛΕΩΝ καὶ ἈΡΚΤΟΣ.

Λέων καὶ Ἀρκτος ὁμῶς βενέβρω περιύ-
 χούεις, περὶ τέτρε ἐμάχοντο. Δεινῶς ἔν
 ὑπ' ἀλλήλων διαλεθέντες, ὥς ἐκ τῆς πολλῆς
 μάχης καὶ σκολοδιμάσαι, ^a ἀπαυδήσαντες ἐκείν-
 το. Ἀλώπικης δὲ κύκλῳ περιῖστα, πεπρωκό-
 τας αὐτὲς ἰδῶσα, καὶ τὸ βένεβρον ἐν τῷ ^b
 μέσῳ κείμενον, ^c τῷτο διὰ μέσον ἀμφοῖν δια-
 δραμῶσα,

δραμῆσα καὶ ἀρπάσασα, Φεύγεσα ὤχετό. Οὐδὲ βλέποντες μὲν αὐτήν, μὴ δυνάμενοι δὲ ἀναστῆναι, Δείλαιοι ἡμεῖς, εἶπον, ὅτι δὲ Ἀλώπεκα ἐμοχθῶμεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι, ἄλλων κοπιώντων, ἄλλοι κερδαίνουσι.

a Pugna renuntiata. Sic Theocritus, Id. 22. lin. 129.

b Μίσω subaudi τόπων, vel χώρων, loca.

c Τῷτο malè locari videtur, et participio ἀρπάσασα debere præfigi.

XXXVIII.

ΜΑΝΤΙΣ.

ΜΑντις ἐπ' ἀγορᾶς καθήμενος, διελέγετο. Ἐπισάντος δὲ τινος αἴφνης καὶ ἀπαγγέλλαντος ὡς αἱ τῆς οἰκίας αὐτῆς θυρίδες ἀναπεπλημέναι τε πᾶσαι εἶεν, καὶ πάντῃ τὰ ἔνδον ἀφηρεμένα, ἀνεπήδησέ τε σενάξας, καὶ δρομαῖας ἤει· τρέχοντα δὲ τις αὐτὸν θρασυμένος, ὦ ἄνθρωπε, εἶπεν, ὁ τὰλλότρια πρᾶγμαλα προσιδέναι ἐπαγγελλόμενος, τὰ σαυτῆς ἔπρωμαλέυε;

Ἐπι-

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς τὰς τὸν μὲν ἑαυτῶν βίον φαύ-
λως διοικῶντας τῶν δὲ μηδὲν αὐτοῖς προση-
κόντων παρονοεῖσθαι πειρωμένους.

XXXIX.

ΜΥΨΜΗΞ καὶ ΠΕΡΙΣΤΕΡΑ΄.

ΜΥΨμηξ δηψήσας κατελθὼν εἰς πηγὴν,
παρασυρεῖς ὑπὸ τῆ ρεύματος ἀπεπνίγε-
το. Περισερά δὲ τῷτο θρασυμένη, κλῶνα δέν-
δρῳ περιελθῶσα, εἰς τὴν πηγὴν ἔρριπεν, ἧ΄ ὧ
καὶ καθίσας ὁ ΜΥΨμηξ διεσῶθη. Ἰξευθὴς δὲ τις
μετὰ ^a τῷτο τὰς καλάμους συνθείς ἐπὶ τὸ τὴν
Περισεράν συλλαβεῖν ἦει, τῷτο δ’ ὁ ΜΥΨμηξ
ἑωρακὼς, τὸν τῷ Ἰξευτῷ πῶδα ἔδακεν· ὁ δὲ
ἀλγήςσας, τὰς τε καλάμους ἔρριψε, καὶ τὴν Πε-
ρισεράν αὐτίκα φυγεῖν ἐποίησεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ τοῖς εὐεργέταις χά-
ριν ἀποδιδόναι.

^a Subandi πρῶγμα, τειπ:

ΝΥΚΤΕΡΙΣ, καὶ ΒΑΤΟΣ, καὶ ΑΙΘΥΙΑ.

ΝΥκτερίς, καὶ Βάτος, καὶ Αἴθυια ἐταιρείαν
 ποιησάμεναι, ἐμπορικὸν διέγνωσαν βίον
 ζῆν. Ἡ μὲν ἔν Νυκτερίς ἀργύριον δανεισα-
 μένη, καθῆκεν εἰς τὸ ^α μέσον· ἡ δὲ Βάτος ἐσθῆ-
 τα μεθ' ἑαυτῆς ἔλαβεν, ἡ δὲ Αἴθυια τρίτη χαλ-
 κὸν, καὶ ἀπέπλευσαν. Χειμῶνος δὲ σφοδρῶς γε-
 νομένῃ, καὶ τῆς νεῶς περιβραπείσης, πάντες
 ἀπολέσαντες, αὐτοὶ ἐπὶ τὴν γῆν διεσώθησαν.
 Ἐξ ^β ἐκείνῃ τοίνυν ἡ μὲν Αἴθυια τοῖς αἰγια-
 λοῖς αἰετῶν παρεδρεύει, μὴ πρὸς τὸν χαλκὸν ἐκ-
 βάλλῃ ἢ θάλαττῃ· ἡ δὲ Νυκτερίς τὰς δανεισὰς
 φοβούμενη, τῆς μὲν ἡμέρας εἰ φαίνεται, νύκτωρ
 δ' ἐπὶ νομὴν ἔξεισιν. Ἡ δὲ Βάτος τῆς τῶν ^γ
 παριόντων ἐσθῆτος ἐπιλαμβάνεται, εἰ πρὸς τὴν
 οἰκίαν ἐπιγνοίῃ, ζητῶσα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι περὶ ^δ αὐτοῦ σπευδόμεν,
 τῆς εἰς ^ε ὕστερον περιτίπτεται.

^α Subauditur κέρδος, *lucrum* vel ὄφελος, *utilitatem*.

^β Subaudi χρόνος, *tempore*.

^γ Subauditur ὁδοιπόρων, *viatorum*.

^δ Subaudi πράγματα, *res*.

^ε Χρόνον *tempus*, subauditur.

XXI.

ΝΟΣΩΝ καὶ ἸΑΤΡΟ΄Σ.

ΝΟσῶν τις, καὶ ὑπὸ τῷ Ἰατρῷ ἐρωτώμε-
 νος, ὅπως διετέθη; ^a Πλέον εἶπε τῷ ^b
 δεοντος ἰδρωκέναι. Ὁ δὲ ^c ἀγαθὸν ἔφη τῷτ'
 εἶναι. Ἐκ δευτέρῃ δὲ ^d πάλιν αὐτῷ πάλιν
 θεῖς, ὅπως ἔσχε, φρίκη συσχεθεῖς, εἶπε, σφο-
 δρῶς διαλετινάχθαι. Ὁ δὲ καὶ τῷτ' ἀγαθὸν
 ἔφησεν εἶναι. Ἐκ δὲ τρίτῳ αὐθις ἐρωτηθεῖς,
 ὅπως διεγένετο, εἶπεν, ὑδέρῳ περιπεπτωκέναι.
 Ὁ δὲ καὶ τῷτο πάλιν ἀγαθὸν εἶπεν εἶναι.
 Εἴτα τῶν ^d οἰκείων τινὸς αὐτὸν ἐρωτήσαντος,
 Πῶς ἔχεις; Ἐγὼ, εἶπεν, ὦ ἕτος, ὑπὸ τῶν
 ἀγαθῶν ἀπόλλυμαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι μάλιστα τῶν ἀνθρώπων
 δυσχεραίνομεν τὰς πρὸς χάριν αἰεὶ βελομένους
 λέγειν.

a Εἰς πλείον. μέτρον, *ad maiorem modum*.

b Subaudi ἰδρώτες, *sudore*.

c Ποῦ ἀγαθόν, subaudi σημαῖον, *signum*.

d Subaudi φίλων, *amicis*, vel δέλων, *servis*, vel συγγε-
 νῶν, *cognatis*, aut aliquid huiusmodi.

XLII.

ΕΤΑΙΡΟΜΕΝΟΣ καὶ ἙΡΜΗΣ.

Ἐλευόμενός τις παρὰ τῷ πωλαμῷ τὸν οἰ-
 κεῖον ἀπέβαλε πέλεκυν. Ἀμνηχανῶν τοί-
 νυν, παρὰ τὴν ὄχθην καθίσας ὠδύρετο. Ἑρμῆς
 δὲ μαθὼν τὴν αἰτίαν, καὶ οἰκείρας τὸν ἄνθρω-
 πον, καλαδὺς εἰς τὸν πωλαμόν, χρυσὴν ἀνήνεγκε
 πέλεκυν, καὶ, εἰ ἕτός ἐστιν, ὃν ἀπώλεσεν, ἤρετο.
 Τῷ δὲ μὴ τῷτον εἶναι Φαμένε, αὐτῆς καλαβὰς
 ἀργυρὴν ἀνεκόμεσε. Ἦ δὲ μὴδε τῷτον εἶναι
 τὸν οἰκεῖον εἰπόντος, ἐκ τρίτης καλαβὰς, ἐκεῖ-
 νον τὸν οἰκεῖον ἀνήνεγκε. Τῷ δὲ τῷτον ἀληθῶς
 εἶναι τὸν ἀπολωλότα Φαμένε, Ἑρμῆς ἀποδε-
 ξάμενος αὐτῷ τὴν δικαιοσύνην, πάντας αὐτῷ
 ἐδωρήσατο. Ὁ δὲ παραγενόμενος, πάντᾳ τοῖς
 ἐταίροις τὰ συμβάντα διεξελήλυθεν. Ὡν εἰς
 τις τὰ ἴσα διαπράξασθαι ἐβελεύσατο, καὶ
 παρὰ τὸν πωλαμόν ἐλθὼν, καὶ τὴν οἰκείαν ἀ-
 ξίνην ἐξεπίτηδες ἀφείς εἰς τὸ ρεῦμα, κλαίων
 ἐκάθητο. Ἐπιφανείς ὃν Ἑρμῆς καίκείνω, καὶ
 τὴν αἰτίαν μαθὼν τῷ θρήνε, καλαβὰς ὁμοίως
 χρυσὴν ἀξίνην ἐξήνεγκεν, καὶ ἤρετο, εἰ ταύτην
 ἀπέβαλε; τῷδε σὺν ἡδονῇ, καὶ Ἀληθῶς ἡδ-
 ὶ ἐπὶ, Φήσαντος, μισήσας ὁ Θεὸς τὴν τοσαύ-
 την ἀναίδειαν, ὃ μόνον ἐκείνην κατέσχευεν, ἀλλ'
 ὃδὲ τὴν οἰκείαν ἀπέδωκεν.

Ἐπι-

Ἐπιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὅσον τοῖς δικαίοις τὸ θεῖον συναίρεται, ὅσον τοῖς ἀδίκοις ἐναντιῖται.

^a Subaudi χρόνῳ, *tempore*.

^b Sententia explenda videtur εἰς ὅσον μέτρον, &c. εἰς τοσῶτον μέτρον, &c. *ad quantam mensuram*, &c. *ad tantam*, &c.

^c Subaudi χρῆμα, vel γένος, *genus divinum*, pro Deo.

XLIII.

ὈΝΟΣ καὶ ΚΗΠΩΡΟΣ.

ΟΝΟΣ ὑπερβέβηκεν Κηπωρῷ, ἐπεὶ δὲ ὀλίγα μὲν ἦσθις, ὅσον πλεῖστα δ' ἐμόχθει, ἠύξατο αὖ Διὶ, ὥς τε Κηπωρὸς ἀπαλλαγείς, ἐτέρῳ ἀπεμπωληθῆναι δεσπότη. Τῷ δὲ Διὸς ἐπακῶσαντος καὶ κελεύσαντος αὐτὸν κεραμεῖ πρᾶθῆναι, πάλιν ἐδυσφόρει, ὅσον πλεόν, ἢ πρότερον, ἀχθοφορῶν, καὶ τὸν τε πηλὸν, καὶ τὰς κεράμους κομίζων. Πάλιν ἔν ἀμείψαι τὸν δεσπότην ἰκέτευσεν, καὶ βυρσοδέψῃ ἀπεμπωλεῖται. Εἰς χεῖρονα τοίνυν τῶν προτέρων δεσπότην ἐμπεσὼν, καὶ ὁρῶν τὰ παρ' αὐτῷ πρᾶττόμενα, μετὰ σεναγμῶν ἔφη, Οἶμοι ὧ ταλαιπώρῳ, βέλαιον ἦν μοι, παρὰ τοῖς προτέροις δεσπότηται μένειν.

μένειν ἔτος γὰρ, ὡς ὁρᾷ, καὶ τὸ δέριμα με
κατεργάσεται.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τότε μάλιστα τὴν προ-
τέρην δεσπότην οἰκείται ποθεῖν, ὅταν τῶν δευ-
τέρων λάβωσι ποῖραν.

^a Βρώματα, *cibos*, subaudiri videtur.

^b Exple κατὰ πλεῖστα μοχθήματα, vel ἔργα, *secundum*
plurimos labores, vel ὄρετα.

^c Κατὰ τὸ πλεον μέτρον, *ad maiorem modum*.

XLIV.

ὈΡΝΙΘΟΘΗΨΑΣ καὶ ΚΟΡΥΔΑΛΟΨ.

Ὁ Ὀρνιθοθήρας ὄρνισιν ἴση παγίδα, Κορυδα-
λὸς δὲ ^a τοιῦτον πόρρωθεν ἴδων, ἐπυνθά-
νη, τί ποτ' ἐργάζοιτο. Τῷ δὲ πόλιν κτίζειν
Φαμέν, εἴτα δὲ πόρρωτέρω ἀποχωρήσας, καὶ
κρυβέντος, ὁ Κορυδαλὸς τοῖς τῷ ἀνδρὶ λόγοις
πισεύσας, προσελθὼν εἰς τὸν βρόχον ἔειπε.
Τῷ δὲ ^b Ὀρνιθοθήρα ἐπιδραμόντος, ἐκεῖνος εἶ-
πεν, ὦ ἔτος, εἰ τοιαύτην πόλιν κτίσεις ^c
πολλὰς εὐρήσεις ἐνοικῆντας.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τότε μάλιστα οἱ
Ε καὶ

καὶ πόλεις ἐρημῶνται, ὅταν οἱ προεσῶτες χα-
λεπαίνωσιν.

^a Τῷτον, scribendum videtur.

^b Pro ὀριθοθήρας ab ὀριθοθήρας. Hic Genitiuus in α propriè Doricus est: in his verò fabulis nullus est Dorismo locus. Alii etiam substantiui sunt in ας qui formant genitivos in α, ut ὁ Βέρρας, gen. τῷ Βέρρα. ὁ πατρολοίας, parricida, τῷ πατρολοία, &c.

ε Subaudi ἀνθρώπους, homines.

XLV.

Ὁ ΔΟΙΠΟΡΟΣ.

Ὁ Δοιπόρος πολλὴν ἀνύσας ὁδὸν, ἤξας, εἰ
ἄρα εὐρήσει τί, τὸ ^a ἡμισυ τέτε τῷ ^b
Ἑρμεῖ ἀναθήσειν. Περὶυχὼν δὲ πῆρας μεσσῇ
Φοινίκων, καὶ ἀμυγδάλων, καὶ ταύτην ἀνελό-
μενός, ἐκείνους μὲν ἔφαγε. Τὰ δὲ τῶν Φοινίκων
ὥσα, καὶ τὰ τῶν ἀμυγδάλων κελύφη ἐπὶ τι-
νος ἀνέθηκε βωμῷ, φήσας, ἀπέχεις, ὦ Ἑρμῆ,
τὴν εὐχὴν, τῷ γὰρ εὐρεθέντος ^c τὰ ἐκτός, καὶ
ἐντός πρὸς σε διανεμέμηναι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος ^d πρὸς ἄνδρα Φιλάργυρον, καὶ
τὸς

τὸς Θεὸς διὰ πλεονεξίαν κατασοφίζομε-
νον.

a Subaudi μέρος, *partem*.

b Si Ἑρμῆ, non Ἑρμῇ vera lectio sit, Ἑρμῆς imparisyl-
labicè inflecti videtur, quod fieri potest; ut Ἀρης, *Mars*,
utroque modo inflectitur. *Mercurius* verò hic nomi-
natur, quia *lucro insperato* præsidebat; unde Ἑρμαῖος
scilicet κέρδος, *lucrum insperatum*.

c Exple, τὰ μέρη ἐκτὸς, καὶ ἐντὸς ὄντα *partes, quæ extrâ
et intrâ sunt*.

d Subaudi ἐστὶ, *est*, vel γέγραπται, *scripta fuit*, vel πῶς
ἔσται, *sic fuit*.

XLVI.

ΠΑῖΣ καὶ ΜΗ' ΤΗΡ.

ΠΑῖς ἐκ διδασκαλείᾳ τὴν τῷ συμμαθητῇ
δέλτον κλέψας, ἤνεγκε τῇ Μητρί· τῆς δὲ
μὴ ἐπιπληξάσης, μάλλον μὲν ἐν ἀποδεξαμέ-
νης, προΐων τοῖς χράνοις ἤρξατο καὶ τὰ a μείζων
κλέπειν· b ἐπαυλοφώρῳ δὲ πωλεῖ ληφθεὶς, ἀπή-
γετο c τὴν πρὸς θάνατον τῆς δὲ Μητρὸς ἐπο-
μένης, καὶ ὀλοφυρομένης, ἐκεῖνος τῶν δημίων
εἰδεῖτο d βραχέα τινα τῇ Μητρί διαλεχθῆναι
πρὸς ἑς. Τῆς δὲ ταχέως τῷ σώματι τῷ Παι-
δὸς προσθείσης, ἐκεῖνος τὸ ἑς τοῖς ὀδῶσι δακῶν
ἀφείλετο. Τῆς δὲ Μητρὸς, καὶ τῶν ἄλλων
κατηγορέντων, ὡς ἐ μόνον κέκλοφεν, ἀλλ' ἤδη
καὶ εἰς τὴν Μητέρα ἠσέβηκεν, ἐκεῖνος εἶπεν, αὐ-
τὴ γὰρ μοι τῆς ἀπωλείας γέγονεν αἴτιος· εἰ

γὰρ, ὅτε τὴν δέλτον ἐκεκλόφειν, ἐπέπληξέ μοι,
 ἔκ ἂν, μέχρι ^c τέτων χωρήσας, νῦν ἡγόμεν
 ἐπὶ τὸν θάνατον.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τῶν μὴ κατ' ἀρχαῖς
 πολαζομένων ἐπὶ ^f μείζον αὐξάνει τὰ κακά.

^a Subaudi χρήματα.

^b Ἐπαυλοφώρῳ inelius disjungi potest, ἐπ' αὐτεφώρῳ, ἐπ'
 ἑρσο φαῖτο.

^c Explere potes, ἀνὰ τὴν ὁδὸν πρὸς θάνατον ἡγμίνην, per
 viam ad mortem ducentem.

^d Subaudi ῥήματα, verba.

^e Subaudi κλιμμάτων, furta.

^f Subaudiri videtur μέγιστος, magnitudinem, vel πλεῖστος,
 numerum.

XLVII.

ΠΟΙΜΗ'Ν καὶ ΘΑ'ΛΑΣΣΑ.

ΠΟιμὴν ἐν παραθαλασσίῳ τόπῳ ποιμνίου
 νέμων, ἑωρακὺς γαληνῶσαν τὴν Θάλατ-
 ταν, ἐπεθύμησε πλεῦσαι πρὸς ἐμπορίαν. Ἀ-
 πεμπωλῆσας ἔν τὰ πρόβατα, καὶ Φοινίκων
 βαλάνους τριάμενον, ἀνήχθη. Χειμῶνος δὲ
 σφοδρῶς γενομένου, καὶ τῆς νεῶς κινδυνευέσης
 βαπτίζεσθαι, πάντα τὸν φόρτον ἐκβαλὼν εἰς
 τὴν Θάλατταν, μόλις ^a κενὴ τῇ νηὶ διεσώθη.
 Μετὰ δ' ἡμέρας ἔκ ὀλίγας παριόντος τινός,
 καὶ

καὶ τῆς Θαλάττης (ἔτυχε γὰρ αὐτὴ γαληνι-
ῶσα) τὴν ἡρημίαν θουμάζοντος, ὑπολαβὼν ἔτος
εἶπε, φοινίκων αὖθις, ὡς ἔοικεν, ἐπιθυμεῖ, καὶ
διὰ τὸτο φαίνεται ἡσυχάζεσα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τὰ παθήματα τοῖς ἀν-
θρώποις μαθήματα γίνονται.

^a Subaudi *in, in, vel sicut cum, quæ præpositio sæpius
mè non exprimitur. Theoc. Id. xxii. lin. 18.*

XLVIII.

ῬΟΙΑ καὶ ΜΗΛΕΑ.

ῬΟΙΑ καὶ Μηλέα περὶ κάλλους ἤριζον· πολλ-
λῶν δ' ἀμφισβήτησεων ^a μεταξὺ γενομέ-
νων, βάτος ἐκ τῆς ^b πωλησίον ἀκέσασα Φραγμῆ,
παυσώμεθα, εἶπεν, ὦ φίλοι, ποτὲ μαχόμεναι·

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἐν ταῖς τῶν ἀμεινόνων
στάσεσι, καὶ οἱ ^c μηδενὸς ἄξιοι πειρῶνται εἶναι
^d τι.

^a Subaudi αὐτῶν, illos, post μεταξὺ.

^b ~~Ροα~~ πωλησίον, subaudi οὐτός.

^c Subaudi τιμῆματός, *præit.*

^d Subaudiri videtur χρῆμα ἰδοξον, *res præclara.*

XLIX.

Ἀ Σ Π Ἀ Λ Λ Ξ.

Ὁ Ἀσπάλαξ τυφλὸν ζῶν ἐστὶ· φησὶν ὃν
 ποτὲ τῇ μητρὶ συκαμινέαν, μήτερ, ὀρῶ.
 Ἔτα αὐθὺς φησι, λιβάνε' ὁσμῆς πεπλήρωμαι·
^a καὶ κρήνῃ πάλιν, χαλκῆς, φησὶ ψηφίδος κλυ-
 πέν ἀκέω. Ἡ δὲ μήτηρ ὑπολαβῆσα εἶπεν, ὦ
 τέκνον, ὡς ἤδη καταμανθάνω, εἰ μόνον ^b ὄψεως
 ἐξέρησαι, ἀλλὰ καὶ ἀκοῆς, καὶ ὁσφρήσεως.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἔνιον τῶν ἀλαζόνων τὰ
^c ἀδύνατα καταπαγγέλλουσι, καὶ ἐν τοῖς ἐλα-
 χίστοις ἐλέγχουσι.

^a Subaudi χρόνῃ, καὶ κρήνῃ, pro καὶ ἐν τρίτῃ.

^b Ὀψιως, et ὁσφρήσειως, Attici sunt genitivi.

^c Πράγματι, ut infra πράγμασι.

L.

Σ Φ Η Ῥ Κ Ε Σ καὶ Π Ε Ρ Δ Ι Κ Ε Σ.

Σ Φῆκες καὶ Πέρδικες δίψῃ συνεχόμενοι πρὸς
 γεωργὸν ἦλθον, παρ' αὐτῷ αἰτῶντες πιεῖν,
 ἐπαγγελλόμενοι ἀντὶ τῷ ὕδατος ταύτην τὴν χά-
 ριν ἀποδώσειν· οἱ μὲν Πέρδικες, σκάπτειν, τὰς
 ἀμπέλους.

ἔμπελως. Οἱ δὲ Σφῆκες, κύκλω περιπότες,
τοῖς κέντροις ἀποσοβεῖν τὰς κλέπτας. Ὁ δὲ
γεωργὸς ἔφη, Ἄλλ' ἔμοιγέ εἰσι δύο βόες, οἷ,
μηδὲν ἐπαγγελλόμενοι, πάντα ποιῶσιν. Ἀμει-
νον ἔν ἐσὶν ἐκείνοις δοῦναι, ἥπερ ὑμῖν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος ^a πρὸς ἄνδρας ἐξώλεις, ὠφελεῖν
μὲν ἐπαγγελλομένους, βλάπτοντας δὲ ^b με-
γάλα.

^a Subauditur ἰσὶ, *est*, vel γίγασθαι, *scripta fuit*, ut
suprà, fab. xlv.

^b Integra phrasis videtur esse, κατὰ μέγαρα πῆματα,
secundum magna damna.

■ LII ■

Τ Α Ω Ξ καὶ Κ Ο Λ Ο Ι Ξ Ο Σ.

Τ Ω Ξ ὀρνίθων βεβλόμενων ποιῆσαι βασι-
λέα, Ταῶς ἑαυτὸν ἡξίει διὰ τὸ κάλλος
^a χειροτονεῖν· αἰρεμένων δὲ τῶτον πάντων, Κο-
λοιὸς ὑπολαβὼν ἔφη, Ἄλλ' εἰ, σὺ βασιλεύ-
ουλος, Ἀετὸς ἡμᾶς καταδιώκειν ἐπιχειρήσει, πῶς
ἡμῖν ἐπαρκέσεις;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δημοῖ, ὅτι τὰς ἀρχονίας οὐ διὰ
κάλλος

κάλλος μόνον, ἀλλ' καὶ ῥώμην, καὶ Φρόνησιν
ἐκλέγεσθαι δεῖ.

^a Manuum protensarum suffragiis eligere, ut supra,
fab. xxviii.

LII.

ΜΟΝΙΟΨ καὶ ἈΛΩΨΗΞ.

ΜΟΝΙΟΣ ἄγριος ἐπὶ τινος ἐσῶς δένδρου, τῆς
ὁδῶν εἴηγεν. Ἀλώπεκος δ' ἐρομένης
τὴν αἰτίαν, ^a ὅτι, μηδεμιᾶς προσκειμένης, ἀ-
νάγκης, ^b τί τῆς ὁδόντας θήγει; ἔφη, Οὐκ
ἀλόγως τῆτο ποιῶ, εἰ γὰρ με κίνδυνος περι-
σαίη, ἔκην με τηνικαῦτα, πρὸς τῆς ὁδόντας
ἀκονᾶν, ἀσχολεῖσθαι δεήσει, ἀλλ' μάλλον ἐτοί-
μοις ἔσι χρῆσθαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ πρὸς τὸν κίνδυνον
παρασκευάζεσθαι.

^a Subaudi διὰ, propter.

^b Ti delendum videtur.

LIII.

ΚΟΡΥΔΑΛΟΣ.

ΚΟΡΥΔΑΛΟΣ εἰς πύλιν ἀλῆς, γρηναῖν ἔλεγεν,
Οἶμοι τῷ ταλαιπώρῳ, καὶ δυσήνῳ πτηνῷ!
Οὐ χρυσὸν ἐνοσφισάμην τινὸς, ἐκ ἀλλό τι τῶν
τιμίων,

τιμίων, κόκκος δὲ σίτε μικρὸς τὸν θάνατον
μοι πρὸξένησεν!

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς τὴς, διὰ κέρδος εὐτελές, μέ-
γαν ὑφισταμένους κίνδυνον.

^a Subaudi κτημάτων possessionem, vel κτηνηλίων, thesau-
rum.

LIV.

Ν Ε Β Ρ Ο Σ.

ΝΕβρός ποτὲ πρὸς τὸν ἑλαφον εἶπε, Πά-
τερ, σὺ καὶ μείζων, καὶ ταχύτερος κυνῶν
πέφυκας, καὶ κέρατα πρὸς ^a τέτοις ^b ὑπερ-
φυᾷ φέρεις πρὸς ἄμυναν. Τί δή ποτ' ἔν ἔτω
τέττερος φοβῆ; καὶ κεῖνος γελῶν εἶπεν, Ἀληθῆ μὲν
ταῦτα φῆς, τέκνον· ἐν δ' οἶδα, ὡς ἐπειδὰν κυνὸς
ὑλακὴν ἀκέσω, αὐτίκα πρὸς φυγὴν, ἐκ οἷδ'
ὅπως, ἐκφέρομαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τὴς φύσει ^a δειλὸς εὐδε-
μία παραινέσεις ῥώννυσιν.

^a Hoc est, πρὸς τῷ πεφυκέναι σε μείζονα, καὶ ταχύτερον,
præter quod major, et celerior a natura factus es.

^b Atticè pro ὑπερφυῇ.

^c Subaudi γεγονότας qui facti sunt.

ΛΑΓΩΟΙ καὶ ΒΑΤΡΑΧΟΙ.

ΟΙ Λαγωοὶ ποτε συκελθόντες τὸν ἑαυτῶν
 πρὸς ἀλλήλους ἀπεκλαίουτο βίον, ὡς ἐπι-
 σφαλῆς εἶη, καὶ δειλίας πλέως. Καὶ γὰρ
 καὶ ὑπ' ἀνθρώπων, καὶ κυνῶν, καὶ αἰετῶν, καὶ
 ἄλλων πολλῶν ἀναλίσκονται. ^a Βέλτιον ἔν
 εἶναι θανεῖν ἅπαξ, ἢ διὰ βίᾱς τρέμειν. Τέτο
 τοίνυν κυρώσαντες, ὥρμησαν κατὰ ^b ταῦτόν εἰς
 τὴν λίμνην, ὡς εἰς αὐτὴν ^c ἐμπεσέμενοι, καὶ
 ἀποπνιγνόμενοι. Τῶν δὲ καθημένων κύκλω
 τῆς λίμνης βατράχων, ὡς τὸν τῷ δρόμῳ κτύπον
 ἤσθοντο, εὐθὺς εἰς ταύτην εἰσπηδησάντων, τῶν
 λαγῶν τις, ἀγγχενέστερος εἶναι δοκῶν τῶν ἄλ-
 λων, ἔφη, Στήτε, ἑταῖροι, μηδὲν δειδὼν ὑμᾶς
 αὐτοὺς διαπράξῃσθε. Ἦδη γὰρ, ὡς ὁράτε, καὶ
 ἡμῶν ἕτερόν ἐστι ζῶν δειλότερα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ δυσυχῆνεις, ἔξ ^d ἐτέ-
 ρων χείρονα πασχόντων παραμυθεῖνται.

^a Sic phrasis explenda videtur, ἔλεγον ἔν βέλτιον, &c.
Dixerunt igitur melius, &c.

^b Subaudi κατὰ δρόμον, eodem cursu.

^c Futura secunda sunt ; hoc pallivum, illud medium.

^d Subaudi ἀνθρώπων.

LVI.

LVI.

ΟΝΟΣ καὶ ἸΠΠΟΣ.

ΟΝΟΣ Ἰππον ἐμακάρισεν, ὡς ἀφθόνως
 τρεφόμενον, καὶ ἐπιμελῶς αὐτὸς μηδ'
 ἀχύρων ἄλγος ἔχων, καὶ α ταῦτα πλείστα τα-
 λαιπωρῶν· ἐπὶ δὲ καιρὸς ἐπέση πολέμῃ, καὶ
 ὁ στρατιώτης ἔνοπλος ἀνέβη τὸν Ἰππον παντα-
 χόσε τῷτον ἐλαύνων, καὶ δὴ καὶ β μέσον τῶν
 πολεμίων εἰσήλασε, καὶ ὁ Ἰππος πληγείς
 ἔκειτο. Ταῦτα ἑωρακὺς ὁ Ὄνος, τὸν Ἰππον,
 μεταβαλλόμενος, ἐταλάνιζεν.

Ἐπιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι εἰ δεῖ τὲς ἀρχοντας,
 καὶ πλεσίους ζηλῶν, ἀλλὰ τὸν κατ' ἐκείνων
 c φθόνον, καὶ τὸν κίνδυνον ἀναλογιζομένους, τὴν
 πονίαν ἀγαπᾶν.

a Sic explenda videtur sententia, καὶ ταῦτα ἄχουαι εἶχε,
 κατὰ πλείστα μέχθματα ταλαιπωρῶν, et has paleas habebat
 secundum plurimos labores defatigatus.

b Exple, εἰς μέσον πλῆθος, in mediam turbam.

c Subaudiri videtur συναγόμενοι, concitatum. Sic συν-
 ἄγειν φθόνον concitare invidiam. Demosth.

ΦΙΛΑΡΓΥΡΟΣ.

ΦΙλάργυρός τις ἄπασαν αὐτῷ τὴν εὐσίαν
 ἐξαργυρισάμενος, καὶ χρυσὸν βῶλον ποιή-
 σας, ἐν τινι τόπῳ καλῶρυξε, συγαλορύξας, ἐκεῖ
 καὶ ψυχὴν ἑαυτῷ, καὶ τὸν νῦν, καὶ καθ' ἡμέ-
 ραν ἐρχόμενος, αὐτὸν ἐβλεπε. Τῶν δὲ ἐργα-
 τῶν τις αὐτὸν παραληρήσας, καὶ τὸ ^a γεγο-
 νὸς συννοήσας, ἀνορύξας τὸν βῶλον ἀνείλετο.
 Μετὰ δὲ ταῦτα ^b καὶ κείνος ἐλθὼν, καὶ κενὸν
 τὸν τόπον ἰδὼν, θρήνεϊν ἤρξατο, καὶ τίλλειν
 τὰς τρίχας· τῷτον δὲ τις ὀλοφυρόμενον ἔτως
 ἰδὼν, καὶ τὴν αἰτίαν πυνθόμενος, μὴ ἔτως, εἴ-
 πεν, ὦ ἄνθρωπε, ἀθύμει· εἰδὲ γὰρ ἔχων, τὸν χρυ-
 σὸν εἶχες· λίθον ἔν ἀντὶ χρυσοῦ λαβὼν, θῆς,
 καὶ νόμιζέ σοι τὸν χρυσὸν εἶναι· τὴν αὐτὴν γὰρ
 σοι πληρώσει χρεῖαν. Ὡς ὁρῶ γὰρ, εἰδ', ὅτε
 ὁ χρυσὸς ἦν, ἐν χρήσει ^c ἦσθα τῷ κτήματι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι εἰδὲν ἢ ^d κτήσις, εἰ μὴ
 ἢ χρήσις προσῇ.

^a Πράγμα, *subauditur*.

^b Pro καὶ κείνος, *per crasin*.

^c ἦσθα, *per paragonem pro ἦς*.

^d Subaudi εἶσι, vel ἐφίλει, *prodest*.

LVIII.

ΧΗΝΕΣ καὶ ΓΕΡΑΝΟΙ.

Χῆνες καὶ Γέρανοι ἐπὶ ταύτῃ λειμῶνος ἐνέ-
μοντο. Τῶν δὲ θηρευτῶν ἐπιφανέντων, οἱ
μὲν Γέρανοι, κῆφοι ὄντες, ταχέως ἀπέπησαν·
οἱ δὲ Χῆνες, διὰ τὸ βάρος τῶν σωμάτων μέ-
ναιες, συνελήφθησαν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ ἐν ἀλώσει πόλεως,
οἱ μὲν ἀκτήμονες εὐχερῶς φεύγουσιν, οἱ δὲ πλέ-
στοι δελεάζουσιν ἀλισκόμενοι.

LIX.

ΧΕΛΩΝΗ καὶ ἈΕΤΟΣ.

Χελώνη Ἀεὶς ἔδειτο ἵππασθαι ταύτην διδά-
ξαι. Τῷ δὲ παραινέτης πόρρω τῷτο τῆς
φύσεως αὐτῆς εἶναν, ἐκείνη μᾶλλον τῇ δεήσει
προσέκειτο. Λαβὼν ἔν ταύτην τοῖς ὄνυξι, καὶ
εἰς ὕψος ἀνενεγκών, εἶτ' ἀφῆκεν. Ἡ δὲ κατὰ
πετρῶν πεσῶσα συνερίβη.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ ἐκ φιλονει-
κίας τῶν φρονιμώτερον παρακέσαντες ἑαυτοὺς
ἐβλαψαν.

LX.

Ψ Τ' Λ Λ Α.

ΨΥ'λλα, ποτὲ πηδήσασα, ἐπὶ πόδα ἀνδρὸς
ἐκάθισεν. ὁ δὲ τὸν ^a Ἡρακλῆν ἐπὶ συμ-
μαχίαν ἐκάλει. Τῆς δὲ ἐκείθεν αὐθις ἀφαλ-
λομένης, σενάξας, εἶπεν, Ω ^b Ἡράκλεις, εἰ
ἐπὶ ψύλλῃ ἔσυνεμάχησας, πῶς ἐπὶ μείζοσιν
ἀνταγωνισαῖς συνεργήσεις;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, μὴ δεῖν ἐπὶ τῶν ἐλαχίστων
^c τῷ θεῷ δεῖσθαι, ἀλλ' ἐπὶ τῶν ἀναγκαίων.

^a Ἡρακλῆς, parasyllabicè inflecti videtur, quasi primæ
declinationis simplicium esset.

^b Composita à κλέος, *gloria*, dupliciter contrahuntur,
ut Nominativo, Ἡρακλέης, ῆς. Gen. ἑεος, ῆς. Dat. εἰε,
εἰ, εἷ. Acc. εἰά, ἰά, ῆ. Voc. ἑε, εἰς.

^c Subaudi χρήματος, *rei*.

LXI.

Ε Λ Λ Φ Ο Σ.

ΕΛαφος τὸν ^a ἕτερον πεπηρωμένη τῶν ὀφ-
θαλμῶν, ἐπ' ἡϊόνος ἐνέμελλο, τὸν μὲν ^b ὑγίᾱ
τῶν ὀφθαλμῶν πρὸς τὴν ^c ξηρὰν διὰ τῆς κυ-
νηγεῖδ' ἔχουσα, τὸν δὲ λοιπὸν πρὸς θάλασ-
σαν, ὅθεν ἔδεν ἀπώπλενε. Παραπλέοντες δέ τινες,
καὶ

καὶ τῆς τοχασάμενοι, αὐτῆς κατετόξευσαν·
Ἡ δ' ἑαυτὴν ὠλοφύρετο, ὡς, ὑφ' ἧς μὲν ^d ἐδε-
δοίκει, μηδὲν παθῆσα, ἣν δ' ἐκ ὧτο κακὸν
ἐπάξειν, ὑπὸ ταύτης προδεδομένη.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλάκις ἡμῖν τὰ βλα-
βερά δοκῶντα, ὠφέλιμα γίνεσθαι· τὰ δ' ὠφέλι-
μα βλαβερά.

^a Subauditur κατὰ.

^b Atticè pro ὀγιῇ.

^c Subauditur χθόνα, vel γῆν, terram.

^d Plusquam perfectum medium, cujus nullum thema
reperitur.

LXII.

Ἑ Λ Α Φ Ο Σ καὶ Λ Ε' Ω Ν.

* Ἐ Λ α φ ο ς κυνηγὲς φεύγουσα, εἰς ἄλτρον εἰσέδου.
Λέοντι δ' ἐκεῖ περιτυχῆσα, ὑπ' αὐτῆ
συνελήφθη. Θνήκεσα δ' ἔλεγεν, Οἴμοι, ὅτι,
ἄνθρωποι φεύγουσα, τῷ τῶν θηρίων ἀγριωτάτῳ
περίεπεσον!.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ τῶ ἀνθρώ-
πων μικρὰς κινδύνους φεύγοντες, μεγάλων ἐπει-
ράθησαν.

LXIII.

ἘΛΑΦΟΣ καὶ ἈΜΠΕΛΟΣ.

* Ἐλαφος κυνηγὸς Φεύγασα, ὑπ' Ἀμπέλου ἐκρύβη. Παρελθόντων δ' ^a ὀλίγον ἐκείνων, ἡ Ἐλαφος τελείως ἤδη λαθεῖν δόξασα, τῶν τῆς Ἀμπέλου φύλλων ἐσθίειν ἤρξατο. Τέτων δὲ σειομένων, οἱ κυνηγοὶ ἐπιστραφέντες, καὶ ὅπερ ἦν ἀληθές, νομίσαντες τῶν ζώων ὑπὸ τοῖς φύλλοις τι κρύπτεσθαι, βέλεσιν ἀνείλουν τὴν Ἐλαφον. Ἡ δὲ θνήσκουσα, ^b τοιαῦτ' ἔλεγε· Δίμαια ^c πέπονθα, εἰ γὰρ ἔδει τὴν σώσασάν με λυμαίνεσθαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ ἀδικῶντες τὰς εὐεργέται ὑπὸ Θεῷ κολάζονται.

^a Subaudi χρόνον, *tempus*, vel δρόμον, *cursum*.

^b Subaudi ῥήματα, *verba*.

^c Πέπονθα, *præteritum medium*, ἀ πάσχω.

LXIV.

ὈΝΟΣ καὶ ΛΕΩΝ.

* ὈΝω ποτὲ Ἀλεξήρυων συνεβόσκετο. Λέοντος δ' ἐπελθόντος τῷ Ὀνῳ, ὁ ἀλεξήρυων ἐφώνησε, καὶ ὁ μὲν Λέων (φαφί γὰρ τῦτον)

τῷτον τὴν ἀλεκλρύονος Φωνὴν φοβεῖσθαι) ἔφυγεν·
 Ὁ δ' Ὀνος, νομίσας δὲ αὐτὸν πεφυγέναι,
 ἐπέδραμεν εὐθὺς τῷ Λέοντι. Ὡς δὲ πόρρῳ τῷ-
 τον ἐδίωξεν, ἔνθα μηκέτι ἢ τῷ ἀλεκλρύονος ἐφικ-
 νεῖτο Φωνή, τραφεῖς ὁ Λέων τῷτον καλεθοινή-
 σατο. Ὁ δὲ θνήσκων ἐβόα, Ἄθλιος ἐγὼ, καὶ
 ἀνόητος· πολέμισα γὰρ μὴ ὦν γονέων, τίνας
 α χάριν εἰ πολέμον ἐξωρμήθην;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων
 ταπεινόμενοι ἐπίτηδες τοῖς ἐχθροῖς ἐπιτίθενται,
 καὶ ἔτως ὑπ' ἐκείνων ἀπόλλυνται.

α Subauditur: διὰ, propter, ante χάριν.

LXV.

ΚΗΠΩΡΟΣ καὶ Κ'ΥΩΝ.

Κηπωρὸς Κύων εἰς Φρέαρ κατέπεσεν. Ὁ δὲ
 Κηπωρὸς βελόμενος αὐτὸν ἐκείθεν ἀνενεγ-
 κεῖν, κατῆλθε καὶ αὐτὸς εἰς τὸ Φρέαρ. Οἰηθεὶς
 δ' ὁ Κύων, ὡς κατωτέρω μᾶλλον αὐτὸν παρα-
 γέγονε καταδῦσαι, τὸν Κηπωρὸν, τραφεῖς, ἔδα-
 κεν. Ὁ δὲ μετ' ὀδύνης ἐπανιών, Δίκαιά, φησι,
 πέπονθα, τί δή ποτε γὰρ τὸν αὐτόχειρα σῶσαι
 ἐσπεύδασα;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς ἀδίκους, καὶ ἀχαρίστους.

LXVI.

Σ Υ Σ καὶ Κ Υ' Ω Ν.

Σ Υ Σ καὶ Κύων ἀλλήλοις διελοιδοροῦντο. Καὶ ἡ μὲν Σὺς ὤμνυε κατὰ τῆς Ἀφροδίτης, ἢ μὴν τοῖς ὁδῶσιν ἀναρρήξειν τὴν Κύναν. Ἡ δὲ Κύνων πρὸς ταῦτα εἰρωνικῶς εἶπε, Καλῶς κατὰ τῆς Ἀφροδίτης ἡμῖν ὀμνύεις, δηλοῖς γὰρ ὑπ' αὐτῆς ὅτι μάλιστα φιλεῖσθαι, ἢ τὸν τῶν σῶν ἀκαθάρτων σαρκῶν γευόμενον, εἰδ' ὅλως εἰς ἱερὸν προσίειναι. Καὶ ἡ Σὺς, διὰ τῆτο μὲν ἔν μᾶλλον δήλη ἐστὶν ἡ Θεὸς σέργασά με. Τὸ γὰρ κλείνανται ἢ ἄλλως λυμαινόμενον ἀπαντάπασιν ἀποσρέφειναι. Σὺ μὲν τοι κακῶς ἄζεις, καὶ ζῶσα, καὶ τεθνηκυῖα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φρόνιμοι τῶν ρητόρων τὰ ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν ὁνειδίδη εὐμεθόδως εἰς ἔπαινον μετασχηματίζουσιν.

^a Τρόποις subaudiri videtur.

^b Exple κατ' αὐτῶν ποιημένα, sibi ingesta.

LXVII.

LXVII.

Σ Υ Σ καὶ Κ Υ Ω Ν.

Σ Υ Σ καὶ Κύων περὶ εὐτοκίας ἤριζον· ἔφη δ' ἡ Κύων εὐτοκος εἶναι μάλιστα πάντων τῶν πεζῶν ζώων. Καὶ ἡ Σὺς ὑποβυχῆσα πρὸς ταῦτά φησιν, ἀλλ' ὅταν τῆτο λέγῃς, ἴσθι, ὅτι καὶ τυφλὰς τὰς σαυτῆς σκύλακας τίκεις.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι, ἔκ ἐν τῷ τάχει τὰ πράγματα, ἀλλ' ἐν τῇ τελειότητι κρίνεται.

LXVIII.

Ο Φ Ι Σ καὶ Κ Α Ρ Κ Ι Ν Ο Σ.

Ο Φ Ι Σ Καρκίνῳ συνδιητάτο, ἐταιρείαν πρὸς αὐτὸν ποιησάμενος· ὁ μὲν ἔν Καρκίνος ἀπλὰς ὢν α τὸν τρόπον, μεμβαλλέσθαι κακῆινον παρήνει τῆς πανουργίας· ὁ δὲ ἔδοτι᾽ ἐαυτὸν παρείχε πειθόμενον. Ἐπιηρήσας δ' ὁ Καρκίνος αὐτὸν ὑπνῶντα, καὶ ὅσον β οἶόν τε πείσας, Φονεύει. Τῷ δ' Ὁφείως μετὰ θάνατον ἐκλαθένης, ἐκεῖνος εἶπεν, ἔτως ἔδει καὶ πρόσθεν εὐθὺν καὶ ἀπλῶν εἶναι· ἐδὲ γὰρ ἂν ταύτην τὴν δίκην ἔτισας.

Ἐπι-

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τοῖς φίλοις σὺν δόλῳ
προσιόντες, αὐτοὶ μᾶλλον βλάβηται.

^a Subauditur κατὰ.

^b Sic phrasis integra fieri posse videtur, καθ' ὅσον οἶον
τε ἢ πείσαι πείσας φονεύει, quantum fieri potuit; ut com-
primeret; compressum interficit.

LXIX.

ΠΟΙΜΗΝ, καὶ ΛΥΚΟΣ.

Ποιμὴν νεογνὸν λύκος σκύμνον εὐρών, καὶ
ἀνελόμενος, σὺν τοῖς κυσὶν ἔτρεφεν. Ἐπεὶ
δ' ἠϋξήθη, εἰ ποτε λύκος πρόβατον, ἥρπασε,
μετὰ τῶν κυνῶν καὶ αὐτὸς ἐδίωκε. Τῶν δὲ
κυνῶν ^a ἔσθ' ὅτε, μὴ δυναμένων καταλαβεῖν τὸν
λύκον, καὶ διὰ ταῦτα ὑποστροφόντων, ἐκεῖνος
ἠκολέθει, ^b μέχρις αὖ τῆτον καταλαβὼν, οἷα
δὴ λύκος, συμμετάσχη τῆς θήρας, εἴτα ὑπέσ-
τρεφεν. Εἰ δὲ μὴ λύκος ἔξωθεν ἀρπάσειε πρό-
βατον, αὐτὸς λάθρα θύων ἅμα τοῖς κυσὶν ἐβοι-
νεῖτο. Ἐὰς ὁ Ποιμὴν σοχασάμενος, καὶ συ-
νεῖς τὸ δρώμενον, εἰς δένδρον αὐτὸν ἀναρτήσας
ἀπέκλειψεν.

Ἐπι-

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι φύσις πονηρὰ χρησὸν ἦθος ἐτρέφει.

^a Post ἐπὶ χρόνους videtur subaudiri, ut phrasis sic expleantur, ἐπὶ χρόνους, ὅτε, est tempus, quando.

^b Sic sententia explenda videtur, καθ' οἷα μέρη δὴ λέβητος ὦν, ex eo, quod lufus erat.

LXX.

Λ Ε' Ω Ν καὶ Λ Υ' Κ Ο Σ.

Λ Ε' Ω Ν γηράσας, ἐνόσει καλακεκλιμένος ἐν ἄντρῳ. Παρῆσαν δ' ἐπισκεψόμενα τὸν βασιλέα, πλὴν ἀλώπεκος, τὰλλα τῶν ζώων. Ὁ τοίνυν Λύκος λαβόμενος εὐκαιρίας, κατηγόρει παρὰ τῷ Λέοντι τῆς Ἀλώπεκος, ^a ἅτε δὴ παρ' ἐδὲν τιθεμένης τὸν πάντων αὐτῶν κρατῆρα καὶ διὰ ταῦτα μηδ' εἰς ἐπίσκειψιν ἀφειγμένης. Ἐν ^b τούτῳ δὲ παρῆν καὶ ἡ Ἀλώπηξ, καὶ τῶν τελευταίων ἠκροάσατο τῇ Λύκου ῥημάτων. Ὁ μὲν ὅν Λέων κατ' αὐτῆς ἐβρυχάτο· Ἡ δ' ἀπολογίας καιρὸν αἰτήσασα, καί τις, ἔφη, τῶν συνελθόντων ^c τούτων ὠφέλησεν, ὅσον ἐγὼ, παντὶκόσε περινοσήσασα, καὶ θεραπεῖαν ὑπὲρ σε παρ' ἰατρῶν ζηήσασα, καὶ μαθεῖσα; τῇ δὲ Λέοντος εὐθύς τὴν θεραπεῖαν

πείαν εἶπεῖν κελεύσαντος, ἐκείνη Φησὶν, εἰ Λύ-
κον ζῶντα ἐκδείρας, τὴν αὐτῆς δορὰν θερμὴν
d ἀμφίεση. Καὶ τῷ Λύκῳ αὐτίκα νεκρῷ κει-
μένῳ, ἡ Ἀλώπηξ γελῶσα εἶπε, Οὕτως ἔχῃ
τὸν δεσπότην πρὸς δυσμένειαν παρακινεῖν, ἀλ-
λὰ πρὸς εὐμένειαν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μυθος δηλοῖ, ὅτι ὁ καθ' ἑτέρῳ μηχανώ-
μενος, καθ' ἑαυτῷ τὴν πᾶσιν περιτρέπει.

a Supplendum videtur καθ' ἅτε πραγμᾶτα, quoad eas
in quibus neglexisset.

b Subauditur χρόνῳ.

c Supplendum videtur εἰς τοσῶτον μέρος, tantum.

d Post verbum ἀμφίεση, εὖ ἔξει, *res se bene habebit*, vel
εὖ ἔξει, *bene tibi erit*, subaudiri videtur. Vide *Sancti, Luc.*
cap. xiii. com. 9. Vide etiam *Hom. Il. lib. a. ver. 135.*
et *Aristoph. Plut. 468. et Xenoph. Cyri Instit. lib. viii.*
cap. 7.

LXXI.

Γ Τ Ν Η'.

Γ Τνή τις ἄνδρα μέθυσον εἶχε, τῷ δὲ πάθος
αὐτὸν ἀπαλλάξαι. θέλῃσα, a τοῖονδέ τι
σοφίζεσθαι. Κεκαρωμένον γὰρ αὐτὸν ὑπὸ τῆς
μέθης παραληρήσασα, καὶ νεκρῷ b δίκην ἀναισ-
θηλῆντα, ἐπ' ὤμων ἄρασα, ἐπὶ τὸ πολυάνδριον
ἀπενεγκῆσα κατέθelo, καὶ ἀπῆλθεν. Ἡνίκα δ'
αὐτὸν

αὐτὸν ἤδη ἀνανήφειν ἐσοχάσατο, προσελθῶσα,
τὴν θύραν ἐκοπτε τῷ πολυανδρίῳ· ἐκείνῃ δὲ φή-
σαντος, τίς ^c ὁ τὴν θύραν κόπλων; ἡ Γυνὴ
ἀπεκρίνατο, ὁ τοῖς νεκροῖς τὰ σιτία κομίζων,
ἐγὼ πᾶρειμι. Καὶ κεῖνος, μή μοι φάγῃν, ἀλ-
λὰ πιεῖν, ὧ βέλτισε, μᾶλλον προσένεγκε.
Λυπεῖς γὰρ με ^d βρώσεως, ἀλλὰ μὴ ^e πό-
σεως μνημονεύων· ἡ δὲ τὸ σῆθος παλάξασα,
Οἶμοι τῇ δυσήνῃ, φησὶν ἔδὲ γὰρ ἔδὲ σοφι-
σαμένη ὤνησα. Σὺ γὰρ, ἄνερ, ἔ μόνον ἐκ
ἐπαιδεύτης, ἀλλὰ καὶ χείρων σαυτῷ γέγονας,
εἰς ἔξω σοι κατὰσάντος τῷ πάθους.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἔ δεῖ ταῖς κακαῖς πρά-
ξεσιν ἐγχερονίζειν. ^f Ἔστι γὰρ, ὅτε καὶ μὴ θέ-
λοις τῷ ἀνθρώπῳ τὸ ἔθος ἐπιτίθεται.

^a Σόφισμα subintelligi videtur.

^b Κατὰ subauditur.

^c Ἔστι subauditur.

^{d e} Attici Genitivi sunt.

^f Subaudi χρόνος, tempus.

LXVII.

Κ Τ' Κ Ν Ο Σ.

ἌΝηρ εὐπορῶν Χῆνά τε ἅμα, καὶ Κύνιον
ἔτρεφεν, ἔκ ἐπὶ τοῖς ^a αὐτοῖς μέντοι·
Τὸν μὲν γὰρ ὠδῆς, τὸν δὲ τραπέζης ἐνεκεν.
Ἐπεὶ

Ἐπεὶ δὲ ἔδει τὸν χῆνα παθεῖν ἐφ' οἷς ἐτρέφετο,
 νῦξ μὲν ἦν καὶ διαγινώσκειν ὁ καιρὸς ἐκ ἀφῆ-
 κεν ἐκότερον. Ὁ δὲ Κύκνος ἀντὶ τῆς χηνὸς
 ἀπαχθεὶς, ^b ᾄδει τὸ μέλος, θανάτῳ προΐμιον.
 Καὶ τῇ μὲν ᾠδῇ μηνύει τὴν φύσιν, τὴν δὲ τε-
 λευτὴν διαφεύγει τῷ μέλει.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ ὅτι πολλάκις ἡ ^c μεσοικὴ
 τελευτῆς ἀναβαλὴν ἀπεργάζεται.

^a Subaudiri videtur ἔργοις, *operibus*.

^b Secundum figmentum poetarum, qui cygnos suavi-
 ter canere sepiissime affirmant. Hodierni quidem cygni
 rancum quiddam, et injucundum strepunt.

^c Subauditur τέχνη, *ars*.

LXXIII.

Ἄ Ι Θ Ι' Ο Ψ.

Ἄ Ιθίοπά τις ὠνήσατο, τοιῦτον αὐτῷ τὸ χρῶ-
 μα εἶναι δοκῶν ἀμελεία τῆς πρότερον
 ἔχοντος· καὶ παραλαβὼν οἴκαδε, πάντα μὲν
 αὐτῷ προσῆγε τὰ ῥύμαλα, πᾶσι δὲ λετροῖς
 ἐπειράτο καθαίρειν· καὶ τὸ μὲν χρῶμα μελα-
 βαλλεῖν ἐκ εἶχε, νοσεῖν δὲ ^a τὸ πονεῖν πα-
 ρεσκέυασεν.

Ἐπι-

Ἐπιμύθειον.

Γ' Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι μένουσιν αἱ φύσεις, ὡς
προῆλθον ^b τὴν ἀρχήν.

^a Τὸ ποιεῖν, ponitur pro ἑ πόνο, ut ποιεῖν, pro τὴν νόσον
utrumque infinitivum accusativum αὐτὸν subauditum
habet, ut τὸ αὐτὸν ποιεῖν παρεσχεύασεν. Τὸ αὐτὸν ποιεῖν
hoc verò verbatim Latine reddi nequit.

^b Subauditur κατὰ.

LXXIV.

ΧΕΛΙΔΩ'Ν καὶ ΚΟΡΩ'ΝΗ.

Χελιδὼν καὶ Κορώνη περὶ κάλλος ἐφιλονέ-
κην. Ὑπόβυχῃσα δὲ ἡ Κορώνη πρὸς αὐ-
τὴν εἶπεν, Ἀλλὰ τὸ μὲν σὸν κάλλος τὴν ἐαρι-
νὴν ὥραν ἀνθεῖ, τὸ δ' ἐμὸν σῶμα καὶ χειμῶνι
παραλείνεται.

Ἐπιμύθειον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἡ παράτασις τῆς σώμα-
τος εὐπρεπείας κρείττων ἐστίν.

LXXV.

ΒΟΥΤΑΛΙΣ.

Βούταλις ἀπὸ τινος θυρίδος ἐκρέματο' νυκ-
τέρως δὲ προσελθῆσα, ἐπυνθάνετο τὴν αἰ-
τίαν, δι' ἣν ἡμέρας μὲν ἡσυχάζει, νύκτωρ δὲ
G αἰδεῖ.

αἶδει· τῆς δὲ μὴ μάτην τῆτο ποιεῖν λεγέσης,
 ἡμέρας γάρ ποτε ἄδασα συνελήφθη, καὶ διὰ
 τῆτο ἀπ' ^a ἐκείνης ἐσωφρονίσθη· ἡ νυκτερίς εἴ-
 πεν, Ἄλλ' εἰ νῦν σε φυλάττεσθαι δεῖ, ὅτε μη-
 δὲν ^b ὄφελος, ἀλλὰ πρὶν ἢ ^c συλληφθῆναι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἐπὶ τοῖς ἀτυχήμασιν
 ἐνότητος ἢ μετάνοια.

^a Subaudi χρόνῳ, *temporis*.

^b Subauditur ἐστὶ, vel μίλλῃ ἴσισθαι, *futurum est*.

^c Ante συλληφθῆναι, subauditur Accusativus σί.

LXXVI.

ΚΟΧΛΙΑΙ.

Γεωργῷ παῖς ὥπῃα κοχλίας· ἀλέσας δὲ
 αὐτῶν τρυζόντων, ἔφη, ὦ κάκιστα ζῶα,
 τῶν οἰκιῶν ὑμῶν ἐμπιπραμένων, αὐτὰ ἄδεῖς;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πᾶν τὸ παρὰ καιρὸν
 ἐρώμενον ἐπονείδισον.

LXXVII.

ΓΥΝΗ' καὶ ΘΕΡΑΠΕΙΑΙ.

Γυνὴ Φήρα Φιλεργὸς Θεραπεινίδας ἔχουσα,
 ταύτας εἰώθει νυκτὸς ἐγείρειν ἐπὶ τὰ ἔργα
 πρὸς

πρὸς τὰς τῶν ἀλεκτρυόνων ὥδ' αἰ. Αἱ δ' συνεχώσας τῷ πόνῳ ταλαιπωρούμεναι, ἔγνωσαν, δεῖν τὸν ἐπὶ τῆς οἰκίας ἀποκτείνειν ἀλεκτρυόνα, ὡς ἐκείνῃ νύκτωρ ἐξανισάντος τὴν δέσποιναν. Συνέβη δ' αὐταῖς τῷτο διαπραξαμέναις χαλεπώτεροις περιπεσεῖν τοῖς ^a δεινοῖς· ἢ γὰρ δεσπότις, ἀγνοῶσα τὴν τῶν ἀλεκτρυόνων ὥραν, ^b ἐννυγώτερον τούτας ἀνίστη.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοῖς ἀνθρώποις τὰ βλαβεύματα κακῶν αἰτία γίνεσθαι.

^a Subauditur πράγμασι, rebus:

^b Κατὰ χρόνον, subaudiri videtur.

LXXVIII.

ΓΥΝΗ ΜΑΓΟΣ.

Γυνὴ μάγος, θείων μηνιμάτων ἀποληροπιασμὸς ἐπαγγελιομένη, πολλὰ διετέλει ποιῶσα, καὶ κέρδος ἐντεῦθεν ἔχουσα. ^a Γραψάμενοι δέ τινες αὐτὴν ἀσεβείας εἶλον, καὶ κατὰδικασθεῖσαν ἀπ' ἡλίου εἰς σκότον. Ἰδὼν δέ τις ἀπαγομένην αὐτὴν, ἔφη, τί τὰς τῶν Θεῶν ὀργὰς ἀπολέπειν ἐπαγγελιομένη, πῶς ἔδ' ἀνθρώπων βλαπὴν μεταπέψαι ἡδυνήθης;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ μεγάλα ἔπαγγ-
 ἔλλονται, μηδὲ μικρὰ ποιῆσαι δυνάμενοι.

a Fortè sententia debeat sic expleri; γραφάριοι δὲ
 τινὲς ἐπ' αὐτῆς δίκῃ περὶ ἀσιδείας, vel γραφὴν ἀσιδείας, cum
scriptam impietatis accusationem aliqui annulifens. Vide
 Luciani Necyomant. cap. 2.

LXXIX.

Γ Α Λ Η'.

ΓΑΛῃ εἰς ἐργασῆριον εἰσελθῶσα χαλκίως,
 τὴν ἐκεῖ κειμένην περιέλειχε ρίνην· ξυ-
 μένης δὲ τῆς γλώττης, αἷμα πολὺ ἐφέρετο. ἢ
 δὲ ἦδετο, νομίζουσα τι τῷ σιδήρῳ ἀφαίρειν,
 ἄχρις ἃ ἔ παύεσθαι πᾶσαν τὴν γλῶσσαν
 ἀνήλωσεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ b μῦθος πρὸς τὰς, ἐν φιλονεικίαις ἐαυτῆς
 βλάβην ὀνίας.

a Subauditur χρόνῳ, temporis.

b Subauditur ἰσὶ, vel πείρασται, vel γίγνεται.

LXXX.

LXXX.

Γ Ε Ω Ρ Γ Ο Σ.

Γεωργός τις σκάπτων χρυσίῳ περιέτυχεν
καθ' ^a ἐκάστην ἐν τὴν γῆν, ὡς ὑπ' αὐτῆς
εὐεργετηθεὶς, ἔσεφε. Τῷ δὲ ἡ Τύχη ἐπισᾶσα,
Φησὶν, ὦ ἔστος, τί τῇ γῇ τὰ ἐμὰ δῶρα προσ-
αναλίθης, ἅπερ ἐγὼ σοι δέδωκα, πωλίσαι σε
βυλομένης, εἰ γὰρ ὁ καιρὸς ^b μεταβάλοι, καὶ
πρὸ ἑτέρας χειρὸς τῆτο σὸν τὸ χρυσίον ἔλθοι,
οἶδ', ὅτι τηνικαῦτά με, τὴν Τύχην, μέμψῃ.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι χρὴ τὸν εὐεργέτην ἐπι-
γινώσκειν, καὶ τῷ χάριτας ἀποδιδόναι.

^a Subaudi ἡμέραν.

^b Post μεταβάλοι, subaudi ἰαυτόν.

LXXXI.

Ο Δ Ο Ι Π Ο Ρ Ο Ι.

ΔΥΟ τινὲς κατὰ ^a τ' αὐτὸν ὠδοιπόρουν
καί, ^b θάτερον πέλεκυν εὐρόντος ^c ἄτε-
ρος, ὁ μὴ εὐρών, παρήναι αὐτὸν μὴ λέγειν, εὐ-
ρηκα, ἀλλ' εὐρήκαμεν μετὰ μικρὸν δὲ ἐπέλ-
θόντων αὐτοῖς τῶν τὸν πέλεκυν ἀποβεβληκό-
των,

G 3

των, ὁ ἔχων αὐτὸν διωκόμενος, πρὸς τὸν μὴ
εὐρόντα συνοδοιπόρον ἔλεγεν, ἀποκώλαμεν· ὁ δ'
εἶπεν, ἀπόλωλα, λέγε, ἔκ ἀπολώλαμεν· καὶ
γὰρ, καὶ ὅτε τὸν πέλεκυν εὔρες, εὔρηκα, ἔλε-
γες, ἔχ' εὔρηκαμεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ μὴ μεταλαμβάνοντες
τῶν εὐτυχημάτων, ἔδ' ἐν ταῖς συμφοραῖς βέ-
βαιοί· εἰσι φίλοι. Χ

^a Subaudiri videtur ὁρόμον, cursum, vel τέπον, locum.
vel χρόνον, tempus.

^b Pro τῇ ἰσχύϊ.

^c Pro ὁ ἴσχυς.

LXXXII.

Β Α Τ Ρ Α Χ Ο Ι .

Δ Τ' Ο Βάτραχοι ἀλλήλοις ἐγγεινίων ^a Ἐνέ-
μαλῳ δέ, ὁ μὲν εἰς ἐν βαθείᾳ, καὶ πόρ-
ρω ^b τῆς ὁδῷ λίμνῃ· ὁ δὲ ἐν ὁδῷ, μικρὸν ὕδαρ
ἔχων. Καὶ δὴ τῷ ἐν τῇ ^c λίμνῃ θατέρω πα-
ραικῶντος, πρὸς αὐτὸν μετὰβῆναι, ὡς ἂν ἀσφας
λεστέρας διαίτης μετὰλάβῃ, ἐκεῖνος ἔκ ἐπειθήσε-
λέγων, Δυσάποσπᾶσως ἔχειν τῆς τῷ τόπῳ συ-
νηθείας· ἕως ἧς συνέβη, ἄμαξαν παρελθῆσαν
αὐτὸν συνήλᾶσαι.

Ἐπι-

Ἐπιμύθιον..

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ τοῖς ^d Φαύλοις ἐπιχειρῶντες, φθάνουσιν ἀπολλύμενοι πρὶν ἐπὶ ^e τὸ βέλτιον τραπέσθαι.

^a Miram quandam vicinitatem hic describit fabularum auctor, si quidem illa procul à viâ, hæc in ipsâ viâ passa fuerit.

^b Ante τῆς οὐδ', subaudi ἀπὸ χέου, longè à viâ distante.

^c Post λιμνῇ, subaudi ημομένη, passa.

^d Subaudi ἔργοις, operibus.

^e Subauditur ἴθος, morem, vel ἔργον, opus.

LXXXIII.

ΜΕΛΙΤΤΟΤΡΟΪΣ.

Εἰς μελιττουργεῖόν τις εἰσελθὼν, τῷ ^a κεκ-
τημένῳ ἀπόντος, τὸ κηρίον ἀφείλετο. Ὁ
δὲ ἐπανελθὼν, ἐπειδὴ τὰς κυψέλας εἶδεν ἐρήμους,
εἰσήκει. τὸ ^b κατ' αὐτὰς διερευνῶμενος. Αἱ δὲ
μέλισσαι ἀπὸ τῆς νομῆς ἐπανήκασαι, ὥς κατέ-
λαβον αὐτόν, τοῖς κέντροις ἔπαιον καὶ ^c τὰ χεί-
ρῃα διετίθον· ὁ δὲ πρὸς αὐτὰς, Κάκιστα ζῶα,
τὸν μὲν κλέψαυλα ὑμῶν τὰ κηρία ἀθῶον ἀφή-
τατε, ἐμὲ δὲ τὸν ἐπιμελόμενον ὑμῶν πλῆττε ;

Ἐπι-

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἔτι τῶν ἀνθρώπων τι-
νές δι' ἀγνοίαν τὰς ἐχθρὰς μὴ φυλαττόμενοι, τὰς
Φίλκας, ὡς ἐπιβόλους, ἀπωθέσθαι.

^a Subauditur δισπότα, domino.

^b Post τὸ, ἔργον δρώμενον, id quod factum fuit, vel ali-
quid ejusmodi, subintelligi videtur.

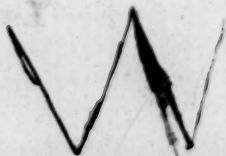
^c Post τὰ χεῖρις, —κατὰ ἀδικήματα, injurias, vel πράγ-
ματα, rei, vel ἔργα, opera; subaudiri videtur.

LXXXIV.

Ἄ Λ Κ Υ Ω Ν.

Α Λκυὼν ὄρνις ἐστὶ Φιλέρημος, αἰὶ τῇ θάλατ-
τῃ λάτῃ διατρώμενη. Ταύτην λέγεσθαι τὰς
τῶν ἀνθρώπων θήρας φυλαττόμενην, ἐν σκοπέ-
λοις παραθαλάττιοις νεοττοποιεῖσθαι. Καὶ δη-
λώσε τίλλειν μέλλεσθαι, ἐνεοττοποιήσασθαι. Ἐξελ-
θέσης δὲ ποτε αὐτῆς εἰς νομὴν, συνέβη τὴν θά-
λασσαν ὑπὸ λάτρει κυματῶσθαι πνεύματος,
ὑπεραρθῆναι τῆς καλίας, καὶ ταύτην ἐπικλύ-
σασαν, τὰς νεοττοδὲς διαφθεῖραι. Ἡ δ' ἐπαυελ-
θεσα, καὶ γνῶσα τὸ ἄποραχθῆναι, εἶπε, Δει-
καία ἐγώ γε, ἥτις τὴν γῆν, ὡς ἐπιβόλον, φυ-
λαττόμενη, ἐπὶ ταύτην τατέφθγον, ἥ μοι δι' ἀπολ-
λῶ γέγονεν ἀπιστοτέρα!

Ἐπι-

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν ἀνθρώπων ἔνισ-
τὰς ἐχθρὰς φυλαττόμενοι, ^c λανθάνουσι πολλῶν
χαλεπωτέρους τῶν ἐχθρῶν φίλοις ^c ἐμπίπτοντες.

^a Πρᾶγμα, *rem*, subauditur.

^b Subauditur *in* μίτῳ, *magna ex parte*.

^c *Sensim* incidunt : *latent se ipso, dum* incidunt : *sub-*
lunt se ipsos, dum incidunt : *negligunt incidere.*

LXXXV.

Ἄ Λ Ι Ε Υ' Σ.

Ἄ Λιεύς ἐν τῇ ποταμῷ ἠλίευσεν. Διατείνας
δὲ τὰ δικτύα, καὶ τὸ ρεῦμα πέραλαβὼν
ἐκατέρωθεν, καλωδίῳ προσδήσας λίθον, τὸ ὕδωρ
ἔτυπλεν, ὅπως οἱ ἰχθύες φεύγοντες ἀπαραφυ-
λάκῃως τοῖς βρόχοις ἐμπέσωσι. Τῶν δὲ περὶ
τὸν τόπον οἰκόντων τίς, θεασάμενος ^b τῆρο
^c ποιῆντα ἐμέμφετο, ὡς τὸν ποταμὸν θολεῖν-
τα, καὶ διειδὼς ὕδωρ μὴ συγχωρῆντα ^d πίνειν.
Καὶ ὅς ἀπεκρίνατο, Ἄλλὰ, εἰ μὴ ἔτις ὁ πο-
ταμὸς ταραττεῖται, ἐμὲ δεήσει λιμώτισθαι ἀπο-
θανεῖν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν πόλεων οἱ δη-
μαγωγοί.

μαγωγοὶ τότε μάλισα ἐργάζονται, ὅταν τὰς
παλρίδας εἰς σάσιν περιάγῃσιν.

^a Τῶν ἀνθρώπων, *hominum*.

^b Subauditur *πράγμα, rem*.

^c Ante *ποιόντα*, subauditur *αὐτὸν*.

^d Subauditur *ante* *πῶν, iαυτὸν, vel* *τινός, vel* *τὸς γί-
τυνας, vicinos*.

LXXXVI.

ΠΙΨΗΚΟΣ καὶ ΔΕΛΦΙΨ.

ΕΘΟΥΨ ὄντος τοῖς ^a πλέεσι ^b Μεληαῖα
κυνίδια, καὶ πιθήκας ἐπάγεσθαι πρὸς
παραμυθίαν τῷ πλῷ, πλέων τις εἶχε σὺν ἑαυ-
τῷ καὶ πιθήκον. Γενομένων δ' αὐτῶν κατὰ τὸ
Σέβιον, τὸ τῆς Ἀττικῆς ἀκρωτήριον, χειμῶνα
σφοδρὸν συνέβη γενέσθαι. Τῆς δὲ νεῶς περι-
ραπίσης, καὶ πάντων διακολυμβῶντων, ἐνήχιστο
καὶ ὁ πιθήκος. Δελφίς δὲ τις αὐτὸν θει-
σάμενος, καὶ ἄνθρωπον εἶναι ὑπολαβὼν, ὑπελ-
θὼν ἀνείχε, διακομίζων ἐπὶ τὴν χέρσον. Ὡς
δὲ κατὰ τὸν ^c Πειραιᾶ ἐγένετο τὸ τῶν Ἀθη-
ναίων ^d ἐπίνειον, ἐπυνθάνετο τῷ πιθήκῃ, εἰ ^e καὶ
γένος ἐστὶν Ἀθηναῖος. Τῷ δὲ ^f εἰπόντος, καὶ
λαμπρῶν ἐνταῦθα τετυχηκέναι ^g γονέων, ἐπα-
νήρθε εἰ καὶ τὸν Πειραιᾶ ἐπίσταται. Ὑπο-
λαβὼν δὲ ὁ πιθήκος περὶ ἀνθρώπου αὐτὸν λέ-
γει,

γεν, ἔφη, καὶ μάλα φίλον εἶναι αὐτῷ, καὶ
συνήθη. Καὶ ὁ Δελφὶς ἐπὶ τούτῳ ψεύδει
ἀγανακτήσας, βαπτίζων αὐτὸν, ἀπέκλειεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς ἄνδρας, οἱ τὴν ἀλήθειαν ἐκ
ἰδότης, ἀπαλῶν νομίζουσιν.

d Subaudi ἀνθρώποις, *hominibus*.

b Μελιταῖα κυνῖδια, *catulos è Melitâ, insulâ maris Ad-
riatici, Dalmatiæ adjacentē petitos. Hi catuli in deli-
ciis olīm fuerē, teste Athenæo.*

c Πειραιᾶ Atticè à Nom. Πειραιεύς.

d Suadente Themistocle, constitutum.

e Subauditur κατὰ.

f Subauditur ἑαυτὸν εἶναι Ἀθηναῖον, vel εἶναι Ἀθηναῖος,
se esse Atheniensem.

g Post τετυχηκέναι, subaudiri videtur λεγονότα ἐκ, πα-
την ex, &c.

LXXXVII.

M T Γ A I.

ἘΝ τινι ταμείῳ μέλιτος ἐκχυθέντος, Μυῖαι
προσπλᾶσαι κατήσθιον. Ἐμπαγόντων δὲ
τῶν ποδῶν αὐτῶν, ἀναπλῆναι ἐκ εἵχον. Ἀποπ-
ηγόμεναι δ' ἔλεγον, ἄθλιαί ἡμεῖς, ^a ὅτι διὰ
βραχεῖαν βρῶσιν ἀπολλύμεθα.

Ἐπι-

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοῖς ἡ λιχυσία
πολλῶν κακῶν αἰτία γίνεσθαι.

Subauditur διὰ, propter.

LXXXVIII.

ἙΡΜΗΣ καὶ ἈΓΑΛΜΑΤΟΠΟΙΟΣ.

Ἑρμῆς γινῶναι βεβλόμενος ἐν τίνι τιμῇ παρ'
ἀνθρώποις ἐστίν, ἤκειν εἰς ^a Ἀγαλματοποιῶν,
ἐαυτὸν εἰκάσας ἀνθρώπῳ, καὶ θεασάμενος ἄ-
γαλμα τῷ Διὶ, ἡρώτα, ^b πόσους τὶς αὐτὸ
πρίσθαι δύναται. Τῷ δὲ εἰπόντος, ^c Δραχ-
μῆς, γελάσας, ^d Πόσους τὸ τῆς Ἡρας, ἔφη;
εἰπόντος δὲ, ^e πλείονος· ἰδὼν καὶ τὸ ἐαυτῷ
ἄγαλμα, καὶ νομίσας, ὡς, ἐπειδὴ ἄγγελός ἐστι
θεῶν, καὶ κερδῶς, πολλὴν αὐτῷ παρὰ τοῖς
ἀνθρώποις εἶναι τὸν λόγον, ἤρετο περὶ αὐτῷ.
Ὁ δ' Ἀγαλματοποιὸς ἔφη, ἐὰν ^f τέτρες ὠνή-
σῃ, τέτον ^g προσθήκην σοὶ δίδωμι.

Ἐπι-

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς ἄνδρα κενόδοξον, ἐν ὕδασι
παρὰ ἄλλας ὄντα τιμῇ.

a Subaudi ἐργαστήριον, *officinam*.

b Subauditur ἀντὶ μισθοῦ, *quo pretio*.

c Subauditur ἀντὶ, *pro*.

d Ἀνδρίαντας, *statuas* : ἢ τὸ ἀνδρίας, ab ἀνδρὸς *vīr*, Deorum imaginibus malè convenire videatur : Θεὸς, *Deos*, subaudire forte licebit.

e Eis subaudiri videtur ante προσθήκην.

LXXXIX.

ἙΡΜΗΣ καὶ ΤΕΙΡΕΣΙΪΑΣ.

Ἑρμῆς βεβλόμενος τὴν ^a Τειρεσίῃς ^b μαθή-
κην, εἰ ἀληθὲς ἐστὶ, γινῶναι, κλέψας τὰς
αὐτῆς βῆς ἐξ ἀγροικίας, ἤκεν ^c ὡς αὐτὸν εἰς
ἄστυ, ὁμοιωθεὶς ἀνθρώπῳ, καὶ παρ' αὐτὸν κα-
τήχθη. Τῆς δὲ τῶν βοῶν ἀπωλείας ἀγγελθεί-
σης τῷ Τειρεσίᾳ, ἐκεῖνος παραλαβὼν τὸν Ἑρ-
μῆν, ἐξῆλθεν, οἰωνόν τινα περὶ τῆς κλέψεως σκε-
ψόμενος, καὶ τότε παρήγει ^d φράζειν αὐτῷ ὅτι
τινα ἀντὶ τῶν ὀρνίθων θεάσῃται. Ὁ δὲ Ἑρμῆς,
^e τὸ μὲν πρῶτον θεασάμενος Ἄετον ἐξ ἀριστερῶν
ἐπὶ τὰ ^f δεξιὰ δῆπλόμενον, ἔφρασε. Τῆς δὲ
φάσαντος, μὴ πρὸς αὐτὸς ^g εἶναι τῆτον, ἐκ δευ-
τέρου

πέρα Κορώνην εἶδεν ἐπὶ τινος δένδρου καθημένην,
καὶ ποτὲ μὲν ἄνω βλέπεσαν, ποτὲ δὲ πρὸς
τὴν γῆν κατακύπτεισαν, καὶ τῷ μάντει φράζει.
Καὶ ὃς ὑποσυχῶν εἶπεν· Ἀλλ' αὕτη γε ἡ Κο-
ρώνη διόμνυται τὸν τε ἔρανόν, καὶ τὴν γῆν, ὡς
εἰάν σὺ θέλῃς, τὰς ἐμὰς ἀπολήψομαι βῆς.

Ἐπιμύθιον.

Τῷ τῷ λόγῳ χρήσιον ἂν τις πρὸς ἄνδρα
ἐλέπῃ.

a Insignis Thebanorum Propheta.

b Subauditur *τίχην*.

c Atticè ὡς pro πρὸς ponitur: secundum verò nonnul-
los, πρὸς subauditur post ὡς.

d Ipse enim oculis captus erat.

e Forte κατὰ τὸ μὲν πρῶτον διαμα, primo quidem visu,
vel κατὰ τὸ μὲν πρῶτον μέρος τῆ θείσασθαι, primà quidem
parte augurium videndi.

f Subauditur μέρη τῆ ἑρανῆ, partes cæli, vel αἰθέρος,
ætheris.

XC.

Κ Τ Ν Ε Σ.

Ἐχων τις δύο Κύνας, τὸν μὲν ἕτερον θηρεύειν
ἐδίδαξε, τὸν δὲ λοιπὸν οἰκοφυλακεῖν καὶ
δὴ, εἴ ποτε ὁ θηρευτικὸς ἤγρευέ ^a τι, ἐπὶ ὁ
εὐκέρως συμμελεῖχεν αὐτῷ τῆς θοίνης. Ἀγα-
ναλῆυτος

ναλῆυτος δὴ τῷ θηρευτικῷ, ^b καὶ κείνον ὀνειδί-
 ζοντος, εἴ γε αὐτὸς μὲν καθ' ^c ἐκάστην μοχθεῖ,
 ἐκείνος δέ, ^a μηδὲν πονῶν, τοῖς αὐτῷ τρέφεται
 πόνοις. Ὑπολαβὼν αὐτὸς εἶπε, Μὴ ἐμὲ ἀλλὰ
 τὸν δεσπότην μέμψε, ὅς ἐ πονεῖν με ἐδίδαξεν,
 ἀλλὰ πόνης ἀλλοτρίης ἐσθίειν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν νεῶν οἱ μηδὲν
 ἐπιστάμενοι, ἐ μεμπτοί εἰσιν, ὅταν αὐτὸς οἱ γο-
 κῆς ἔταις ἀγάγῃσιν.

^a Subaudiri videtur βρῶμα, cibum.

^b Καὶ κείνον πονεῖν ἐκείνον, per crasim.

^c Subauditur πόνος.

^d Κατὰ μηδὲν ἔργοι, secundum nullum laborem.

XCI.

Ἄ Ν Η Ρ καὶ Γ Υ Ν Η.

ΕΧΩΝ τις γυναῖκα, πρὸς τὰς ^a κατ'
 οἶκον ἀπανθας ἀπεχθῶς ^b ἔχουσιν, ἤθε-
 λήθη γινῶναι, εἰ καὶ πρὸς τὰς πατρώας οἰκέ-
 τας ἔτι διακέῃται· διὸ δὴ καὶ μετ' εὐλόγου προ-
 φάσεως πρὸς τὸν αὐτῆς αὐτὴν ἀποσέλλει πα-
 τέρα. Μετὰ δὲ ὀλίγας ἡμέρας ἐπανελθέσης
 αὐτῆς,

Η. 2

αὐτῆς, ἐπυνθάνετο, πῶς πρὸς τὰς ^e ἐκεῖ δι-
γένητο. Τῆς δὲ Φαμένης, ὡς οἱ βακῶλοι καὶ
αἱ ποιμένες μετ' ὑπεβλέποντο, πρὸς αὐτὴν εἶπε,
Ἄλλ', ὦ ^d γύναι, εἰ τέτοις ἀπεχθάνῃ, οἱ ὄρ-
θρα μὲν τὰς ποιμένας ἐξελαύνουσιν, ὅψι δὲ εἰ-
σίασι, τί χρὴ πρᾶσσομεν περὶ τέτων, οἷς πᾶ-
σαν συνδιέτριβες τὴν ἡμέραν;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι, ἔγω πολλάκις ἐκ τῶν
^e μικρῶν τὰ μεγάλα, ^f καὶ τῶν προδήλων τὰ
ἄδηλα γνωρίζεται.

a Ζῶντας, *viventes* : vel aliquid simile subauditur.

b Ἐαυτὴν, *seipsam*, subintelligitur.

c Ὑπάρχοντας, *qui erant*, subauditur.

d Vocativus singularis ; à genitivo veteris nominativi
γυναιξ formatus, abjectâ terminatione κοῦ.

e Subauditur πρᾶγματων, et πράγματα, ante μέγαλα,
et ἄδηλα.

f Καὶ pro καὶ ἐκ, per crasin.

XCII.

ἘΡΙΦΟΣ καὶ ΛΥΚΟΣ.

ἘΡΙΦΟΣ ὑπερήσασα ^a τῆς ποιμένης, ὑπὸ Λύκε
καλειδιώκετο. Ἐπιστραφεῖσα δὲ πρὸς αὐ-
τὸν, εἶπεν, ὦ Λύκε, ἐπεὶ πέπεισμαι, ὅτι σὺν
βρῶμα

βριῶμαι γενήσομαι, ἵνα μὴ ἀηδῶς ἀποθάνω, αὐ-
 λητον πρώτον, ὅπως ὀρχήσωμαι, τῷ δὲ Λύκῃ
 αὐλῆτος, καὶ τῆς Ἑρίφῃ ὀρχεμένης, οἱ κύνες
 ἀκῶσαις, τὸν Λύκον ἐδίωκον. Ὁ δὲ ἐπιστρα-
 φεῖς, τῇ Ἑρίφῳ φησὶ, Δικαίως ^b ταῦτά μοι
 γίνεσθαι· ἔδει γάρ με, μάγειρον ὄντα, αὐλητὴν
 μὴ μιμεῖσθαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ ^c τῶν μὲν, πρὸς αἰ-
 πεφύκασιν, ἀμελῆντες, τὰ δὲ ἑτέρων ^d ἐπιήν-
 δεύειν περιωμένοι, δυσυχίαις περιπίπτουσιν.

a Subauditur ἀπὸ.

b Δυσυχήματα, *infortunia*, subauditur.

c Subauditur πραγμάτων, vel ἔργων, *opera*.

d Subauditur ἀνθρώπων.

XCIII.

ΚΑΡΚΙΝΟΣ καὶ ἈΛΩΠΗΞ.

Καρκῖνος ἀπὸ τῆς θαλάσσης ἀναβὰς, ἐπὶ
 τινος ἐνέμελλο τόπον. Ἀλώπης δὲ λιμώτ-
 τασα, ὡς ἐθεάσατο, προσελθῆσα ἀνέλαβεν αὐ-
 τόν. Ὁ δὲ μέλλων καλαβιβρώσκεσθαι, ἔφη,

Η. 3

Ἄλλ.

Αλλ' ἔγωγε δίκαια πέπονθα, ὅς, θαλάττιος
ὢν, χερσαῖος ἤβελήθην γενέσθαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μυθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ
τὰ οἰκεῖα καλαλειπόντες ἐπιηδεύματα, καὶ τοῖς
μηδὲν προσήκασιν ἐπιχειροῦντες, εἰκότως δυσυ-
χῶσιν.

XCIV.

Κ Ι Θ Λ Ρ Ω Δ Ο' Σ.

Κιθαρωδὸς ἄφυῆς ἐν οἴκῳ κεκονιαμένῳ συν-
ήθως ἄδων, καὶ ἀντηχέσης αὐτῷ τῆς φω-
νῆς, ^a ὥσθ' ἡ σφόδρα εὐφωνος εἶναι· καὶ δὴ ἐπαρ-
θεὶς ἐπὶ τῷ, ἔγνω δεῖν, καὶ θεάτρῳ ἑαυτὸν
ἐπιδεῖναι. ^b Ἀφικόμενος δ' ἐπιδείξασθαι, καὶ
κακῶς ^c ἄδων πάνυ, λίθοις αὐτὸν ἐξώσαντες
ἀπήλασαν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἔγω καὶ τῶν ρητόρων
ἔνιοι ἐν ταῖς σχολαῖς δοκῶντες εἶναί τινες, ὅταν
ἐπὶ

ἐπὶ τὰς πολιτείας ἀφίκωνται c ἔθενός ἄξιαι
εἶσι.

a Ὡς ἦν εὐφωτος εἶναι, frequentissimus Atticissimus pro
ὥς ἦν αὐτὸν εἶναι εὐφωτον. Sic Ovid. lib. XII. lin. 141.
rettulit Ajax esse Jovis Pronepos, et Hor. lib. III. Od.
xxvii. lin. 73. sic Catul. et alibi possum.

b Nominativus, secundum aliquos, absolutè ponitur.

c Τιμήματος, pretii.

XCV.

Κ Λ Ε Π Τ Α Ι.

Κλέπται εἰς τινα εἰσελθόντες οἰκίαν, ἔθεν εὐ-
ρον, εἰ μὴ ἀλεκρυάχα, καὶ τέτον λαβόν-
τες, ἀπήεσαν. Ὁ δὲ, μέλλων ὑπ' αὐτὸν θύ-
εσθαι, ἔδειτο, ὥς αὖ αὐτὸν ἀπολύσωσι, λέγων,
a χρήσιμος εἶναι τοῖς ἀνθρώποις, νυκτὸς αὐτὸς
ἐπὶ τὰ ἔργα ἐγείρων. Οἱ δὲ ἔφασαν, Ἀλλὰ
διὰ τὸτό σε μάλλον θύομεν· ἐκείνης γὰρ ἐγεί-
ρων, κλέπειν ἡμᾶς ἐκ ἑᾶς.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ταῦτα μάλιστα τοῖς πο-
νηροῖς ἐναλιῆναι, ἢ τοῖς χρηστοῖς εἶναι εὐεργετή-
ματα.

a Vide notam superioris Fabulæ.

XCVI.

XCVI.

ΚΟΡΩΝΗ καὶ ΚΟΡΑ΄Ξ.

ΚΟρωνή φθονήσασα Κόρακι, ἐπὶ τῷ δι' οἰ-
ωνῶν τοῖς ἀνθρώποις μαρτυέσθαι, καὶ διὰ
τῆτο μαρτυρημένῳ, ὡς προλέγοντι τὸ ^a μέλλον,
θεασαμένη τινὰς ὁδοιπόρους παρίοντας, ἤκεν ἐπὶ
τι δένδρον, καὶ εἶσα, μεγάλως ἔκραξεν. Τῶν
δὲ πρὸς τὴν Φωνὴν ἐκιστραφέντων, καὶ καταπ-
λαγόντων, ὑποσυχῶν τις ἔφη, Ἀπίωμεν ὧ ἔτοι,
Κορωνή γὰρ ἐστίν, ἣτις κέκραγε, καὶ οἰωνισ-
μὸν ἔκ ἔχει.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἔτω καὶ τῶν ἀνθρώπων
οἱ τοῖς κρείττοσιν ἀμιλλώμενοι, πρὸς τῷ τῶν
^b ἴσων μὴ ἐφικέσθαι, καὶ ^c γέλῳα ὀφλισκά-
νῃσι.

^a Subauditur πρᾶγμα ἴσισθαι, *rem futuram*.

^b Subaudi τιμῶν, *honores*.

^c *Debent ludibrium, hoc est, pro ludibrio non possunt
non haberi. Vide Hor. lib. I. Od. xiv. lin. 16.*

XCVII.

ΚΟΡΩ'ΝΗ καὶ ΚΥ'ΩΝ.

Κορώνη Ἀθηναῖ Δύσσα, κύνα ἐπὶ ἔσιαισιν
ἐκάλει. Ὁ δὲ πρὸς αὐτὴν ἔφη, Τί μά-
την τὰς Δυσίας ἀναλίσκεις; ἡ γὰρ ^a Θεὸς
ἔτω σε μισεῖ, ὡς ^b καὶ τῶν συνηρόφων σοὶ
εἰωνῶν τὴν πείσιν περιελλεῖν· καὶ ἡ Κορώνη πρὸς
αὐτὸν, Διὰ τῆτο μᾶλλον αὐτῇ Δύω, ἵνα διαλ-
λαγῇ μοι.

Ἐπιμύθιον. 75

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ διὰ κέρδος τὲς
ἐχθρὰς εὐεργετεῖν ἢ κ' ὀκνεῖσιν.

^a Θεὸς utrinque generis est. Sic Hom. lib. I. lin.
516. Θεὸς de Thetide. Sic Virg. lib. II. lin. 632.
Deus de Venere, et lib. VII. lin. 498. Deus de
Furiâ.

^b Καὶ pro καὶ ex per crasin.

XCVIII.

ΚΟ'ΡΑΣ καὶ ὈΦΙΣ.

Κοραξ τροφῆς ἀπορῶν, ὡς κατεῖδεν ἓν τινα
εὐηλίω τόπῳ Ὀφιν κοιμώμενον, τῆτον κα-
ταπλὰς ἤρπασε. Τῷ δὲ ἐπιστραφέντος, καὶ δα-
δακόντος

κόντος αὐτὸν, ἀποθνήσκειν μέλλων εἶρηκε, Δεί-
λαιος ἔγωγε, ὃς τοιῷτον εὔρον ^a ἔρμαιον, ἐξ ᾧ
καὶ ἀπόλλυμαι!

Ἐπιμύθιον.

Ὁ ^b μῦθος πρὸς ἄνδρα διὰ Θησαυρῶν εὖρη-
σιν ἐπὶ σωτηρίᾳ κινδυνεύσαντα.

^a Ἐρμαιον ab Ἑμῆς *Mercurius*, qui insperato lucro
præsidebat. Adjectivum esse videtur, et κέρδος *lucrum*
subintelligi.

^b Subauditur ἐγὼ, vel γίγγραπται, vel πίπλασαι.

XCIX.

ΚΟΛΟΙΟΨ καὶ ΠΕΡΙΣΤΕΡΑΙ΄.

ΚΟλοιὸς ἐν τίνι περισερεῶνι περισερὰς ἰδὼν
καλῶς τρεφομένηας, λευκάνας ἑαυτὸν ἦλθεν,
ὡς καὶ αὐτὸν τῆς αὐτῆς διαίτης μελαληφόμενος.
Αἱ δέ, ^a μέχρι μὲν ἡσύχαζεν, οἰόμεναι περισ-
τεράν αὐτὸν εἶναι, προσείνιο. Ἐπεὶ δέ ποτε
ἐκλαθόμενος ἐφθέγγατο, τηνικαῦτα τὴν αὐτῆ
γνῶσαι φύσιν, ἐξήλασαν παῖδσαι. Καὶ ὃς
ἀπολυχὼν τῆς ἐνταῦθα τροφῆς, ἐπαῆκε πρὸς
τὰς Κολοίους πάλιν. Καί κεῖνοι διὰ τὸ χρῶμα
αὐτὰν

ἐκ ἐπιγνόνῃς, τῆς μετ' αὐτῶν διαίτης ἀπεῖρ-
ξαν, ὥς ^b δυοῖν ^c ἐπιθυμήσαντα, μηδ' ἑτέρας τυ-
χεῖν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ καὶ ἡμεῖς ^d τοῖς ἐαυ-
τῶν ἀρκεῖσθαι, λογιζομένους, ὅτι ἡ παλεονεξία,
πρὸς τῷ ^e μηδὲν ὠφελεῖν, ἀφαιρεῖται καὶ τὰ
προσόντα πολλάκις.

^a Μέχρι ὅσον χρόνον, *donec*, *supplendum videtur*.

^b Subaudi διαίταιν.

^c Subauditur κολοῖόν.

^d Subaudi χρήμασι, *possessionibus*.

^e Κατὰ μηδὲν πρᾶγμα.

C.

Κ Ο Λ Ο Ι Ο ' Σ.

ΚΟλοῖόν τις συλλαβὼν, καὶ δήσας αὐτῷ τὸν
πόδα λίμῳ, τῷ ἑαυτῷ παρέδωκε παιδί.
ὁ δὲ, μὴ ὑπομείνας τὴν μετ' ἀνθρώπων δίαιταν,
ὥς πρὸς ^a ὀλίγον ἀδείας ἔτυχε. Φυγὼν ἦκεν
εἰς τὴν ἑαυτῷ ~~καλοῦσιν~~ καλίαν. Περιέληθεντος δὲ τῷ δεσ-
μῷ τοῖς κλάδοις, ἀποπλῆναι μὴ δυνάμενος, ἐπει-
δὴ ἀποθνήσκειν ἔμελλε, πρὸς ἑαυτὸν ἔφη, Δεί-
λαιος

λαιος ἔγωγε ! ὃς τὴν παρ' ἀνθρώποις μὴ ὑπο-
μείνας δαλείαν, ἔλαθον ἑμαυτὸν τῆς ζωῆς σ-
ρήσας !

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τινες, ^b ἔσθ' ὅτε, ^c μετ-
ρίων κινδύνων ἑαυτῷ βελομένοι ῥύσασθαι, εἰς
μείζους περιπίπτουσιν.

^a Subaudi χρόνον, *tempus*.

^b Ἐγὶ χρόνος, ὅτι, *est tempus quo*.

^c Subaudi *ix*.

CI.

Ζ Ε Υ` Σ καὶ Ἑ Ρ Μ Η` Σ.

Ζ Ε Υ` Σ Ἑρμῆν προσέταξε πᾶσι τοῖς τεχ-
νίταις ψεύδης φάρμακον ἐγγεῖν. Ὁ δὲ
τῷτο τρίψας, καὶ μέτρον ποιήσας, ^a ἴσον ἐκά-
σω ἐνέχεσεν. Ἐπεὶ δὲ, μόνον τῷ ^b σκυλέως ὑ-
πολειφθέντος, πολὺ κατελέλειπτο φάρμακον, ὃ-
λην λαβὼν τὴν θυερίαν, ἐνέχεσεν αὐτῷ. ^c καὶ
τῷτο συνέβη τὸς τεχνίτας ἀπαντας ψεύδεσθαι,
μάλιστα δὲ πάντων τὸς σκυτέας. /

Ἐπι-

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δὲ πρὸς ψευδολόγους τεχνίτας.

^a Subaudi μέρος, partem, vel μέτρον, mensuram.]^b Σκυτίων, Atticè pro σκυτίος.^c Καὶ ἐν τῷ χρόνῳ, et ex hoc tempore.^d Subaudi ἰσὶ vel γέγραπται, vel ἀπλάσια.

CII.

Ζ Ε Υ' Σ.

Ζ Ε Υ' Σ γάμος τελῶν πάντα τὰ ζῶα
 εἰσία. Μόνης δὲ τῆς χελώνης ὑστερη-
 σάσης, διαπορῶν τὴν αἰτίαν ὑσερήσεως, ἐπυν-
 θάνετο αὐτῆς, ^a τίνος χάριν αὐτὴ ἐπὶ τὸ δεῖπ-
 νον ἔπαρεγένετο. Τῆς δὲ εἰπέσεως, ^b Οἴκος
 φίλος, ^b οἶκος ἄριστος ἀγανακλήσας κατ' αὐ-
 τῆς, κατεδίκησε, τὸν οἶκον βασιάζεσαν περι-
 φέρειν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ ἀνθρώπων αἰ-
 ρῶνται μᾶλλον λιτῶς παρ' ἑαυτοῖς ζῆν, ἢ παρ'
 ἄλλοις πολυτελεῶς.

^a Διὰ subauditur propter, ὡς ἐπὶ τῷ ἑσπερίῳ.^b Subaudi κατεῖχε μὲν detinuit me, vel aliquid ejus-
modi.

I

CIII.

CIII.

ΛΥΚΟΣ καὶ ΠΡΟΒΑΤΟΝ.

ΛΥΚΟΣ ὑπὸ κυνῶν δηχθεὶς, καὶ κακῶς
 πάσχων, ἐβέβλητο. Τροφῆς δὲ ἀπορῶν,
 θασάμενος Πρόβατον, ἐδεῖτο ποτὸν ἐκ πα-
 ράρρεοντος αὐτῷ ποταμῷ κομίσαι. Εἰ γὰρ
 σύ μαι, Φησὶ, δώσεις ποτὸν, ἐγὼ τροφήν ἐ-
 μαυτῷ εὐρήσω. Τὸ δὲ ὑπολυχὸν, ἔφη, Ἄλλ',
 εἰ ἐγὼ ποτὸν ἐπιδῶ σοι, σύ καὶ τροφή μαι
 χρήση.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς ἄνδρα κακῆργον, δι' ὑπὸ
 κρίσεως ἐνεδρύνει.

CIV

ΛΑΓΩΟΙ.

Λαγωοὶ πῶς πολεμῶντες Ἀετοῖς, παρεκά-
 λην εἰς συμμαχίαν Ἀλώπεκας. Αἱ δὲ
 ἔφασαν, Ἐβοηθήσαμεν ἂν ὑμῖν, εἰ μὴ ᾔδειμεν
 τίνες ἐστέ, καὶ τίσι πολεμεῖτε.

Ἐπι-

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τοῖς κρείττοσι φιλο-
νεικῶντες, τῆς ἑαυτῶν σωτηρίας καλὰ φρονέσι.

CV.

Μ Τ Ρ Μ Η Σ.

Μῦρμηξ ὁ ^a νῦν, τὸ ^b παλαιὸν ἄνθρωπος
ἦν καὶ τῇ γεωργίᾳ διηνεκῶς ^c προσέχων,
ὃ τοῖς ἰδίοις ἤρκετο πόνοις, ἀλλὰ καὶ τὰς τῶν
γειτόνων καρπὰς ὑφηρεῖτο. Ὁ δὲ Ζεὺς ἀγα-
νακλήσας ἐπὶ τῇ τέτῳ πλεονεξίᾳ, μετεμόρφω-
σεν αὐτὸν εἰς τέττο τὸ ζῶον, ὃ Μῦρμηξ καλεῖ-
ται. Ὁ δὲ τὴν μορφήν ἀλλάξας, τὴν διάθε-
σιν ὃ μετέβαλε. Μέχρι γὰρ ^d τῆ νῦν τὰς ἀ-
έρας περιιὼν τὰς τῶν ἐτέρων πάντας συλλέγει,
καὶ ἑαυτῷ ἀποθησαυρίζει.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι φύσει πονηροὶ, καὶ ^c
τὰ μάλα τὸ εἶδος μετέβληθῶσι, τὸν τρόπον ὃ
μεταβάλλονται.

^a Ω, subauditur, participium ab εἶμι, *sum*.

^b Suppleendum videtur κατὰ τὸ γένος, *quoad antiquum genus*.

c Subaudi iavtò, *seipsum*, vel τὸν αὐτὸν, *animum suum intendens*.

d Subauditur χρόνῳ ὄντι, *usque ad tempus praesens*.

e Forte suppleri potest, τὰ μέρη τὰ μάλιστα αὐτοῖς προσήκοντα, *secundum eas partes, quae maximè ad eos pertinent*.

CVI.

ΝΥΚΤΕΡΙΣ καὶ ΓΑΛῆ.

Νυκτερίς, ἐπὶ γῆς πεσῶσα, ὑπὸ Γαλῆς συνελήφθη, καὶ μέλλουσα ἀναιρεῖσθαι, περὶ σωτηρίας ἐδεῖτο. Τῆς δὲ φαμένης, μὴ δύνασθαι αὐτὴν ἀπολῦσαι, φύσει γὰρ πᾶσι τοῖς πτηνοῖς πολεμεῖν, αὐτὴ ἔλεγεν, ἔκ α ὄρνις, ἀλλὰ μῦς εἶναι· καὶ ἔτις ἀφείθη. Ὑπερὸν δὲ πάλιν πεσῶσα, καὶ ὑφ' ἑτέρας συλληφθεῖσα Γαλῆς, μὴ βρωθῆναι ἐδεῖτο· τῆς δὲ εἰχέσης, ἅπασιν ἐχθραίνειν μυσίν, αὐτὴ μὴ Μῦς, ἀλλὰ Νυκτερίς ἔλεγεν εἶναι· καὶ πάλιν ἀπελύθη. Καὶ ἔτι συνέβη, δις αὐτὴν ἀλλαξαμένην τὸ ὄνομα, σωτηρίας τυχεῖν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ καὶ ἡμᾶς μὴ τοῖς αὐτοῖς αἰετῶς ἐπιμένειν, λογιζομένους, ὡς οἱ τοῖς κατὰ

καί τοις ὅσιν συμμετασχηματίζόμενοι πολλάκις τὸς
κινδύνους ἐκφεύγουσιν.

a Nominativi post infinitivum εἶναι, vide notam in
fab. xciv.

b Ἄ σὲν, cum, μετὰ, trans, et σχῆμα, forma vel habi-
tus.

CVII.

Ὁ ΔΟΙΠΟΡΟΙ.

Οἱ Δοιπόροι, κατὰ τινὰ αἰγιαλὸν ὁδεύοντες,
ἦλθοι ἐπὶ τινὰ σκοπίαν. ^a καὶ κείμενοι θαλάσ-
σάμενοι φρύγανα πόρρωθεν ἐπιπλέοντα, ναῦς
εἶναι μεγάλην αἰήτησαν. Διὸ δὴ προσέμενον
ὡς μελλέσσης αὐτῆς προσορμίζεσθαι. Ἐπεὶ δὲ
ὑπὸ ἀνέμου φερόμενα τὰ φρύγανα ἐγγυτέρω
ἐγένετο, ἐκέτι ναῦν, ἀλλὰ πλοῖον ἐδόκεν βλέ-
πειν. Ἐξενεχθέντα δὲ αὐτὰ, φρύγανα ὄντα ἰδόν-
τες, πρὸς ἀλλήλους ἔφασαν, Ὡς ἄρα μάτην
ἡμεῖς τὸ μηδὲν ^b ὄν προσεδεχόμεθα!

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δὲ τοῖς, ὅτι τῶν ἀνθρώπων ἔνιοι ἔξ-
^c ἀπροόπλῃ δοκῶντες φοβεροὶ εἶναι, ὅταν εἰς
πείραν ἔλθωσιν, ^d ἔδενός εὐρίσκονταί αἱρετοί.

a Per crasin, pro καὶ κείμενοι.

b Ὀφελος, *commodum*, vel κέρδος, *lucrum*, subaudiri videtur.

c Τόπος, *loco*, forte subauditur.

d Subaudi τιμήματος, *pretii*.

CVIII.

ΟΝΟΣ ἈΓΡΙΟΣ.

ΟΝΟΣ ἄγριος Ὀνον ἰδὼν ἡμέρον ἐν τινὶ
 εὐηλίᾳ τόπῳ, προσελθὼν αὐτὸν ἐμακά-
 ρησεν ἐπὶ τῇ εὐεξίᾳ τῆς σώματος, καὶ τῇ
 σοφίᾳ ἀπολαύσει. Ὑστερον δὲ ἰδὼν αὐτὸν
 σοφοῦντα, καὶ τὸν ἀνηλότην ὁπίθεν ἐπόμε-
 νον, καὶ βροτάλοις αὐτὸν παίοντα, ἔφη, Ἀλλ'
 ὡς ἐκείνι σε εὐδαιμονίζω. Ὅρῳ γὰρ, ὡς
 ἀνευ κακῶν μεγάλων τὴν εὐδαιμονίαν ἔχεις.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἐκ ἑκὲς ζηλωτὰ τὰ
 μετὰ κινδύνων καὶ ταλαιπωριῶν κέρδη.

a Ἐρχόμενα, vel παραγόμενα, *venientia*.

CIX.

ΟΝΟΣ καὶ ἈλωπῆΞ.

ΟΝΟΣ ἐνδυσάμενος ^a λεοντὴν περιήει,
^b τᾶλλα τῶν ζώων ἐκφοδῶν. Καὶ δὴ
 θρασάμενος Ἀλώπεκα, ἐπειρᾶτο καὶ ταύτην
 δειδίτῃσθαι· ἡ δὲ (ἐτύγχανε γὰρ αὐτῇ φθελ-
 γαμένε προακηκῆια) πρὸς αὐτὸν ἔφη, Ἀλλ'
 εὖ ἴθι, ὡς καὶ ἐγὼ ἂν σε ἐφοβήθην, εἰ
^c ὀγκωμένε ἦκασα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἔνιοι τῶν ^d ἀπαιδευ-
 τοῖς ^e ἔξω δοκῶντες τινες εἶναι, ὑπὸ τῆς ἰο-
 γλωσσοαληγίας ἐλεγχοῦνται.

^a Subauditur δορᾶν, pellem.

^b Τᾶλλα pro ταῖς ἄλλαις.

^c Subaudi σὺ.

^d Subaudi ἀνθρώπων, homines.

^e Subaudi ζῶσι, viventibus.

CKI

Ο

CKI

Ο Ρ Α Ξ

ἡλικωμένος ὁ καὶ πᾶσι ἐν τινι
πῶνι ἐνεμέσῃ καὶ ἐπικα
καὶ τὸ ἔλκος ἑαυτοῦ ὁ ὄνος
ὡγκάτος.

καὶ ἡλλαῖο. Τῆ δὲ ὀνηλάτῃ πόρρῃ-
 καὶ γελῶντος, Λύκος παριὼν αὐ-
 τῷ καὶ ἔφη, ἄθλιοι ἡμεῖς! οἱ, ὃ καὶ
 αὐτῷ διωκόμεθα, τέτῳ δὲ καὶ
 σὺν.

Ἐπιμύθιον.

μύθος δηλοῖ, ὅτι οἱ κακῆργοι τῶν ἀνθρώ-
 πων καὶ μόνον φανέντες, δηλοῖ εἰσι.

Subauditur κατὰ, secundum.

Pro καὶ ἄν.

Ἐν αὐτῷ τόπῳ, in ipso loco, scilicet ibidem; vel χρόνῳ, eo
 ipso tempore, scilicet statim.

CXII.

ὈΝΟΝ καὶ ἈΛΩΠΗΞ.

ΟΝΟΝ καὶ Ἀλώπηξ, κοινωνίαν συνθέ-
 μεν πρὸς ἀλλήλους, ἐξῆλθον εἰς ἄγρην. *ἰταδα*
 Λέωνος αὐτοῖς περιερχόμενος, ἢ Ἀλώπηξ
 τὸν ἐπηρεζόμενον ὁρῶσα κινδυνὺν, προσελάσασα πρὸς
 αὐτὴν, παραδώσειν αὐτῷ τὸν Ὀνον ὑπεσχεῖτο,
 εἰάν αὐτῇ αὐτὸ ἀκίνδυνον ἐπαγγέλληται. Τῆ
 δὲ ἀπολύσειν αὐτὴν φήσας, ἐκείνη παραγα-
 γῆσα τὸν Ὀνον εἰς τινὰ πάγχην ἐμπεσεῖν πα-
 ρεκέυασε. Καὶ ὁ Λέων ὁρῶν ἐκείνον φεύγειν
 μὴ

μη δυνάμενον, πρῶτην τῆς Ἀλώπεκα συνέσχεν,
εἴθ' ἔτιωσ ἐπὶ τὸν ὄνον ἐτράπη.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τοῖς ^{κοινωνοῖς} ἐπι-
βλεπούσες, λαμβάνουσι πολλάκις καὶ αὐτὰς
προσαπολῶντες.

a Subauditur πρᾶγμα, negotium; nisi forte sic debeat
expleri, τὸ ἰαυτὴν εἶναι ἀκίνδυνον, ut ipsa experet periculi
evaderet.

b Subaudi ἱταῖρος sociis.

CXIII.

ὍΡΝΙΣ καὶ ΧΕΛΙΔΩ'Ν.

ὍΡΝΙΣ, a Ὅφρως ὡς εὐρύσσα, ἐπιμελῶς
ἐκθερμάνασα ἐξέκόλαψε. Χελιδὼν δὲ θει-
ασαμένη αὐτὴν, ἔφη ὦ μάλα, εἰ ταῦτα
τρέφεις, ἀπερ' αὐτὴν θένει ἀπὸ σὲ πρῶτης b τὸ
ἀδικεῖν ἄρξεται;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἀτιθάσσευτός ἔστιν ἡ
 πονηρία, καὶ ἔν τὰ μέγιστα εὐεργεῖται.

^a Genitivus Atticus.

^b Idem quod τῆς ἀδικίας, *injustitiam*.

^c Κατὰ τὰ μέγιστα εὐεργιτήματα, *secundum maxima be-
 neficia*, suppleri debet.

CXIV.

Κ Α Μ Η Λ Ο Σ.

ὍΤΕ ^a πρῶτον Κάμηλος εὐφθηνὸς οἱ ἀν-
 θρωποι φοβηθέντες, καὶ τὸ μέγεθος κα-
 ταπλαγέντες, ἔφευγον. Ὡς δὲ χρόνος προῖον-
 τος, συνειδὼν αὐτῆς τὸ πρᾶον, ἐθαῤῥησαν μέχρι
 τῆ προσελθεῖν. Αἰσθόμενοι δὲ κατὰ ^c μικρὸν
 τὸ ζῶον, ὡς χολὴν ἔκ ἔχει, εἰς ^d τοσῷτον ^e κα-
 λαφρονήσεως ἦλθον, ὡς τε, καὶ χαλινὰς αὐτῷ
 περιθέντες, πᾶσις ἐλαύνειν δεδώκασιν.

Ἐπι-

Ἐπιμύθιον.

formidabili et terribili
 Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τὰ φοβερά τῶν πραγ-
matum, et inmensa
 ματιῶν, ἢ συνήθεια (ευκαταφρόνη) α ποιεῖ.

a Κατὰ τὸν πρῶτον χρόνον, *primo tempore*.b Subaudi ἦθος, *mores*.c Subaudi χρόνον, *tempus*.d Subaudi μέτρον, *mensuram*.

e Atticus genitivus.

CXV.

Ο Φ Ι Σ.

Ο Φ Ι Σ, ὑπὸ πολλῶν ἀνθρώπων παλῆμι-
 νος, τῷ Διὶ ἐνέβυγγαεν. Ὁ δὲ Ζεὺς
 πρὸς αὐτὸν εἶπεν, Ἀλλ', εἰ τὸν πρότερον πα-
 τησάντα ἐπληξας ἐκ αὐτῶν ὁ δεύτερος ἐπεχείρησε
 α τῆτο ποιῆσαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τοῖς b πρότερον ἐπι-
 βαίνουσιν ἀντιτάμνοιοι, τοῖς ἄλλοις φοβεροὶ γί-
 νονται.

a Subaudi πρᾶγμα, *rem*.b Κατὰ τὸν πρότερον χρόνον, *priori tempore*.

CXVI.

CXVI.

ΠΕΡΙΣΤΕΡΑ΄.

ΠΕΡΙΣΤΕΡΑ΄ ΔΙΨΗ ΣΥΝΕΧΟΜΕΝΗ, ΩΣ ΕΘΕΑΣΑΘΟ ΕΝ
 ΤΙΝΙ ΤΟΠΩ ΚΡΑΨΗΡΑ ^α ΎΔΑΘΟΣ ΓΕΓΡΑΜΜΕ-
 ΝΟΝ, ΕΝΟΜΙΣΕΝ ΑΛΗΘΙΝΟΝ ΕΙΝΑΙ. ΔΙΟ ΚΑΙ ΠΟΛ-
 Λῶ Τῶ ΡΟΪΖῶ ^α ~~ΕΝΕΧΘΕΙΣΑ~~ ^α ~~ΕΛΑΘΕΝ~~ ΕΑΥΤΗΝ Τῶ
 ΠΙΝΑΚΙ ΕΜΠΕΣΘΣΑ, ΩΣ ΚΑΙ ΤῶΝ ΠΙΣΤΕΡΩΝ ΑΥΤΗΣ
 ΠΕΡΙΚΛΑΣΘΕΝΤΩΝ, ΚΑΤΑΠΕΣΕΙΝ ΕΠΙ ΓῆΝ, ΚΑΙ ΥΠὸ
 ΤΙΝΟΣ ΤῶΝ ΠΑΡΑΪΥΧΟΝΤΩΝ ΑΛΛΩΝΑΙ.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἔνεοι τῶν ἀνθρώπων,
 διὰ σφοδρᾶς προθυμίας, ἀπερισκέπτως πράγ-
 μασιν ἐγχειρῶντες ἐμβάλλουσιν ἑαυτοὺς εἰς ὀλε-
 θρον.

^α Subaudi πλήρη, plenitudo

CXVII.

ΠΕΡΙΣΤΕΡΑ΄ ΚΑΙ ΚΟΡΩ΄ΝΗ

ΠΕΡΙΣΤΕΡΑ΄, ΕΝ ΤΙΝΙ ΠΕΡΙΣΤΕΡΑ΄ ΤΡΕΦΟΜΕΝΗ,
 ΕΠΙ ΠΟΛΥΤΕΝΕΙΑ ΕΦΡΥΑΤΕΙΘΟ. ΚΟΡΩ΄ΝΗ Δὲ
 ΑΥΤΗΣ ΑΚΕΣΑΣΑ, ΕΦΗ ~~ΑΛΛ~~, ὦ ΑΥΤΗ, ΠΕΠΤΑΥ-
ΣΟ ΕΠΙ ΤΕΤῶ ΣΕΜΝΥΝΟΜΕΝΗ. ^α Ὅσῳ γὰρ ἀν
 Κ ΠΛΕΙΟΝΑ

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἔνιοι τῶν ἀνθρώπων διὰ
Φιλαργυρίαν ἐκ ὀκνῶσιν ἀλλοτρίας συμφορὰς
ἐργολαβεῖν.

^a Subaudi γυναικας, mulieres.

^b Subaudi τὰ εἶδη, res.

CXIX.

Π Ο Ι Μ Η Ν.

^{Ποιμήν} Ποιμήν ^{ἐλάσας} ἐλάσας εἰς ^{τινα} τινὰ δρυμῶνα τὰ πρό-
βαλα, ^{ὑπόσρώσας} ὑπόσρώσας ὑπὸ δρυὸς τὸ ἱμάτιον,
καὶ ἀναβάς, τὸν καρπὸν κατέσείε. Τὰ δὲ
πρόβαλα, ἐσθίοντα τῆς βαλάνης, ἔλαθον καὶ
τὰ ἱμάτια συγκαταφαγόντα. Ὁ δὲ ποιμήν
καταβάς, ὡς εἶδε τὸ ^a γεγονός, ὦ κάκισα,
ἔφη, ζῶα, ὑμεῖς τοῖς ^b λοιποῖς ἔρια εἰς ἔσθη-
τας παρέχετε, ἐμεῖς δὲ τρέφοντες ὑμᾶς καὶ τὸ
ἱμάτιον ἀφείλεσθε. ^{αὐτὰ ἀφαιρῶ/αυτοὺς ἀφαιρῶ.}

Ἐπιμύθιον.

✓ Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων, δι' ἀνοίαν τὴν μηδὲν προσήκουσας εὐεργετήσεις, κατὰ τῶν ^c οἰκείων ^d Φαῦλα ἐργάζονται. *μεταβολοι/ομεροθηριοι/ομη*

a Subaudi πρᾶγμα, rem.

b Subauditur ἄνθρωποις, hominibus.

c Subaudi φίλων, amicos.

d Subauditur πράγματα, res.

CXX.

ἈΛΓΕΥ' Σ καὶ ΣΜΑΡΙ' Σ.

αλιευμαν

Αλιεύς τὸ δίκτυον χαλάσας ἐν τῇ θαλάττῃ ἀνήνεγκε Σμαρίδα. Σμικρὰ δ' ἔσα, ἰκέτευεν αὐτὸν, νῦν μὲν μὴ λαβεῖν αὐτήν, ἀλλ' ἑᾶσαι, ~~ὅτι~~ τὸ ^a σμικρὰν τυγχάνειν.

Ἀλλ' ὅταν αὐξυνθῶ, καὶ μεγάλη, Φησὶ, γένωμαι, συλλαβεῖν με δυνήσῃ, ἐπεὶ καὶ εἰς μείζονά σοι ὠφέλειαν ἔσομαι. *καὶ γὰρ*

αλιεύς ~~ἀλλ' ἔτι μᾶλλον αὐτὸς ἀνείηκεν~~ ^{εἶπεν} Ἀλλ' ἔτι μᾶλλον αὐτὸς ἀνείηκεν, εἰ, τὸ ^b ἐν χερσὶ ~~παρεῖς~~ κερδός, καὶν σμικρὸν ἢ, τὸ προσδοκώμενον, καὶν μέγα ὑπάγῃ, ^c ἐλπίζειν.

Ἐπι-

(ΓΟΓ)

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἀλόγιστος ἂν εἴη, ὁ δι' ἐλπίδα ^d μείζονος, τὰ ἐν χερσὶν ἀφείς, σμικρὰ ὄντα.

a Subauditur αὐτὸν, ante σμικράνα.

b Subauditur ὅν, quod est.

c Ἐλπίζοιμι legendum videtur.

d Subaudi κέρδους, lucri.

CXXI.

ἼΠΠΟΣ καὶ ὈΝΟΣ.

ἌΝθρωπος τις εἶχεν Ἴππον καὶ Ὀνόν.

Ὁ δευτέρων δὲ ἐν τῇ ὁδῷ, εἶπεν ὁ Ὀνος τῷ Ἴππῳ, Ἄρον ^a ἐκ τῆς ἐμῆς ~~βαρὺς~~ ^{βαρὺς}, εἰ θέ-

λεις εἰσάγεμε σὺν. Ὁ δὲ ἔκ ἐπείσθη. Ὁ δὲ

Ὀνος ~~ἔπεισεν~~ ^{ἔπεισεν} τὸν Ἴππον, ὅτι ~~ἔπεισεν~~ ^{ἔπεισεν} ἔτελευτησε. ^b τῆ

δε ~~ἔπεισεν~~ ^{ἔπεισεν} πάντα ἐπιθάνῃς αὐτῷ, καὶ αὐ-

τὴν τὴν ὄντα δόραν, ὁρῶν ὁ Ἴππος ἐβόα,

Οἶμοι τῷ παναθλίῳ! ^d τί μοι συνέβη τῷ τα-

λαιπῶρῳ; μὴ θελήσας γὰρ μικρὸν βάρος λα-

βεῖν, ἰδὲ ἅπαντα βασάζω, καὶ τὸ δέρμα. ^h ~~δέρμα~~ ^{δέρμα}

K. 3.

Ἐπι.

ἔφη, Τὸ ἔδεσμα καταψύχω. Ὑπολαβὼν δὲ ὁ Σάτυρος, Ἄλλ' ἐγωγε, ἔφη, ἀπὸ τῆς νῦν ἀποτάσσομαί σε τῆς Φιλίας, ὅτι ἐκ τῆς αὐτῆς εἰς τὸ θερμὸν καὶ τὸ ψυχρὸν ἐξάγεις.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ Φεύγειν ἡμᾶς τὰς ὁδούς, ὧν ἀμφίβολός ἐστιν ἡ διάθεσις.

^a Χρεῖται, *tempus*.

^b Τῆς νῦν ὅπως χρεῖται.

^c Subaudiri videtur πνεῦμα, *spiritum*.

CXXIII.

ἈΛΩΠΗΞ καὶ ΔΡΥΤΟΤΟΜΟΣ.

Α Λώπηξ κυνηγῆς Φεύγουσα, καὶ ἐν ἐρημίᾳ πολλὴν δρόμον ἀνύουσα, ἄνδρα δοῦλον τὸν δρόμον εὐρίσκει ἐν ταύτῃ, ὃν καθύπευθε τῆς αὐτῆς ἀνέβη. Τῆς δὲ ὑποδείξαντος αὐτῇ τὴν ἑαυτῆς καλύβην, εἰσελθούσα ἐκρύπτετο εἰς τὰς χωνίας τῶν δὲ κυνηγετῶν ἐλθόντων, καὶ ἐρωτῶντων τὸν ἄνδρα ἔτος τῇ μὲν Φωνῇ ἠρνεῖτο μηδὲν εἰδέναι, τῇ δὲ χειρὶ αὐτῆς τὸν τόπον ὑπεδείκνυ. Οἱ δὲ, μὴ ^a προσεχούσης, ἀμῆλθον παραχρῆμα. Ὡς ἔν εἶδεν αὐτὴς ἡ Ἀλώπηξ παρελθόντας, ἐξῆλθεν ἐκ προσφώνουσα.

Μεμφομένη

Μεμφομένῃ δὲ αὐτὴν ἐκείνῃ, ὡς σωθεῖσαν μὲν δι' αὐτῆς, χάριτας δὲ αὐτῷ ἐκ ὁμολογῆσαν, ἡ Ἀλώπηξ ἐπιστραφεῖσα, ἔφη, ὦ ἕτος, ἀλλ' ἔγωγε ἤδειν ἂν σοι χάριτας, εἰ τοῖς λόγοις ὅμοια καὶ τὰ ἔργα τῆς χειρὸς καὶ τῆς τρό- πης εἶχες.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς τῆς ^c χρησά μὲν ἐπαγγελ-
λομένης τοῖς λόγοις, ἐναντία δὲ ποιῶντας τοῖς
ἔργοις.

a Subaudi τὸν νοῦν, *mentem*.

b Γίγνεται, vel πιπλάσθαι, vel ἰσὶ subauditur.

c Subauditur πράγματι.

CXXIV.

ἌΝΘΡΩΠΟΣ ΚΑΤΑΘΡΑΥΣΑΣ
ἈΓΑΛΜΑ.

ΑΝθρώπος τις ξύλινον ἔχων θεόν, πένης
ὧν καθικέτευε τῷ ἀγαθοποιῆσαι αὐτόν.
Ὡς ἔν ταῦτα ἔπραττεν, καὶ ^a ἐδὲν ἦτον ἐν
πενίᾳ ^b διῆγε, θυμωθεὶς, ἄρας αὐτόν ^c τῶν
σκελῶν, ἔρριπεν εἰς τὸ ἔδαφος. Προκρεσά-
σης ἔν τῆς κεφαλῆς καὶ αὐτίκα κλασθείσης,
χρυσός

(105)

χρυσὸς ἔρρευσεν ὅτι πλεῖστος ἄνπερ δὴ συνά-
γων ὁ ἄνθρωπος ἐβόα, Στρεβλὸς ὑπάρχεις,
ὥς γε αἶμαι, καὶ ἀγνώμων. Τιμῶντά σε γὰρ
ἤκιστά με ὠφέλησας, ^d τυπλήσαντα δέ σε εἰπελ-
λοῖς καλοῖς ἀμείβῃ.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μυθος δηλοῖ, ὅτι ἐκ ὠφελήσῃ τιμῶν
πονηρὸν ἄνθρωπον, τύπλων δὲ αὐτὸν μᾶλλον
ὠφελήσῃ.

a Κατὰ μέρος ἔδαν ἥτις, non minore modo.

b Subaudi τὸν βίον, vitam.

c Subauditur ex.

d Attici plurima verba Barytona in contracta vertunt,
ut τυπτέω pro τύπτω.

e Subaudi μέθοις.

CXXV.

ἌΝΘΡΩΠΟΣ καὶ Κ' ΤΩΝ.

ἌΝθρωπός τις ἡτοιμαζε δεῖπνον, ἐσιάσων
τινὰ τῶν φίλων αὐτῷ καὶ οἰκείων. Ὁ
δὲ Κύων αὐτῷ ἄλλον κύνα ἐκάλει, λέγων, ὦ
φίλε, δεῦρο συνδειπνησόν μοι. Ὁ δὲ προσελ-
θὼν, χαίρων ἴσατο, βλέπων τὸν μέγαν δεῖπ-
νον, βοῶν ἐν τῇ καρδίᾳ, Βαβαί, πόση μοι
χαρὰ ἄρτι ἐξαπιναίως ἐφάνη! τραφῆσομαι

τε γὰρ, καὶ εἰς κόρον δειπνήσω, ὥς με αὔριον
 μηδαμῇ γε ^b πεινᾶσαι. ^c ταῦτα καθ' ἑαυτὸν
 λέγοντος τῷ κυνὸς, καὶ ἅμα σείοντος τὴν κέρ-
 κον ὡς δὴ εἰς τὸν φίλον θάρρῃνος, ὁ μάγει-
 ρος, ὡς εἶδε τῷτον ὥδε ^d κακέϊσε τὴν κέρκον
 περιτρέφοντα, καλῶσχὼν τὰ σκέλη αὐτῷ,
 ἔρριψε παραχρῆμα ἔξωθεν τῶν θυρίδων. Ὁ
 δὲ κατιὼν, ἀπῆει μέγας κρίζων. Τῶν τίς
 δὲ κυνῶν, τῶν καθ' ὁδὸν αὐτῷ συνανώνων,
 ἐπηρώτα, πῶς ἐδείπνησας, ^e φίλος; ὁ δὲ πρὸς
 αὐτὸν, ὑπολαβὼν, ἔφη, Ἐκ τῆς πολλῆς πό-
 σεως μεθυθεὶς ὑπὲρ κόρον, ἐδὲ τὴν ὁδὸν αὐτὴν,
 ὅθεν ἐξῆλθον, οἶδα. ^f

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἔδει θάρρειν τοῖς ἐξ
^f ἀλλοτρίων εὖ ποιεῖν ἐπαγγελλομένοις.

^a Δείπνος in genere masc. haud fermè invenias.

^b Δείσει, oportebit, subaudiri videtur.

^c Subaudi ῥήματα, verba.

^d Pro καὶ πλείονι, per crasin.

^e Φίλος, secundum aliquos, Nominativus pro Vocati-
 vo. Ὡ, verò subaudiri posse videtur, ut sit plena phra-
 sis, σὺ φίλος ὦν ἐμοί, tu qui es amicus mihi.

^f Subauditur χρημάτων.

CXXVI.

Ἄ Λ Ι Ε Υ Σ.

Ἄ Λιεύς ^a ἁλιευτικῆς ἄπειρος, λαβὼν αὐλὲς καὶ δίκτυα, παρεγένετο εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ εἰς ἐπὶ τινὸς πέτρας, ^b τὸ μὲν πρῶτον ἤνλει, νομίζων πρὸς τὴν ἡδυφωνίαν τὰς ἰχθύας ἐφάλλεσθαι. Ὡς δὲ ἐπὶ ^c πολὺ διαλείνομενος ἤνυνεν ἔδεν, ἀποθέμενος τὰς αὐλὰς ἀναλαμβάνει τὸ ἀμφίβλητρον, καὶ βαλὼν κατὰ τὴν ὕδατος, πολλὰς ἰχθύας ἤγρευσεν· ἐκβαλὼν δὲ αὐτὰς ~~ἐπὶ~~ τὴν δικτύον, ὡς εἶδε πηδῶντας ἔφη, ὦ κακίστα ζῶα, ὅτε ἤνλεν, ἐκ ὠρχεῖσθε, ὅτε δὲ πέπαυμαι, τῷτο ποιεῖτε.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς τὰς παρὰ γόγον, καὶ παρὰ καιρὸν τε πράττοντας.

^a Subauditur τέχνης, artis.

^b Κατὰ τὸ μὲν πρῶτον μέρος χρόνου, *primā parte temporis*.

^c Μέρος χρόνου, vel διάστημα, *intervallum*.

CXXVII.

CXXVII.

ΒΟΥΚΟΛΟΣ.

ΒΟΥκόλος ἀγέλην ταύρων βόσκων, ἀπάλη-
σε μόσχον. Περιελθὼν δὲ ^a πᾶσαν τὴν
ἐρημον, ^b διέτριβεν ἐρευνῶν. Ὡς δὲ ^c εὐδὲν
εὔρεῖν ἠδυνήθη, ἠύξατο τῷ Διῖ, ἂν τὸν λαβόντα
μόσχον κλέπῃην ὑποδείξῃ, ἔριφον εἰς θυσίαν
προσάξῃ. Καὶ δὴ ἐρχόμενος εἰς τινὰ δρυ-
μῶνα, εὕρισκει Λέοντα κατῃσθίοντα τὸν μόσ-
χον. Ἐμφοβος ὃν γενόμενος, καὶ ^d μέγα
δειλιάσας, ἐπάρας τὰς χεῖρας αὐτῷ εἰς τὸν
ἔρανόν, εἶπεν, ὦ δεσποτῆ ^e Λεῦ, ἐπηγγειλάμην
σοι ἔριφον δῶσειν, εἰάν τὸν κλέπῃην εὔρω. ^e νυνὶ
δὲ ταῦτόν σοι θύσειν ὑπισχνῆμαι, εἰάν ^f τέτις
^g τὰς χεῖρας ἐκφύγω.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς ἄνδρας δυσυγεῖς, οἳ τινες
ἀπορῆντες μὲν, εὐχονται εὔρεῖν, εὐρόντες δὲ
ζητέσιν ἀποφυγεῖν.

^a Χώραν, *locum*, *subauditur*.

^b Subaudi χρόνον, *tempus*. *Consumpsit tempus*.

^c Subaudi χρήμα, *rem*.

^d Εἰς τὸ μέγα μέτρον, *ad magnam mensuram*.

^e Νυνὶ pro νῦν, per Atticam *paragogen*.

^f Subaudi Λέοντος, *Leoni*.

^g Χεῖρας pro *potestate* poni videtur, aliter Leoni malè
convenit.

CXXVIII.

CXXVIII.

Κ Ο Ρ Α Ξ.

ΚΟ'ραξ νοσῶν ἔφη τῇ μητρὶ, Μῆτερ, εὖχῃ
 τῷ Θεῷ, καὶ μὴ θρήνηι. Ἡ δ' ὑπολα-
 βῶσα ἔφη, Τίς σε, ὦ τέκνον, τῶν Θεῶν ἐλε-
 ῆσει; τίνος γὰρ κρέας ὑπὸ σῆ γέ ἐκ ἐκ-
 λάπη;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ¹ οἱ πολλὰς ἐχθρὰς ἐν
 βίῳ ἔχουσας, ὅδενα φίλον ἐν ἀνάγκῃ εὐρήσκει
 σιν.

CXXIX.

Ἀ Ε Τ Ο Σ

Ὑπεράνωθεν πέτρας Ἀεὶς ἐκαθέζετο, Λαῶ
 γῶν θηρεῦσαι ζητῶν. Τῆτον δέ τις
 ἔβαλε τοξεύσας, καὶ τὸ μὲν βέμος ἔντος αὐτῆς
 εἰσῆλθεν· ἡ δὲ γλυφὴ σὺν τοῖς πτεροῖς πρὸ
 τῶν ὀφθαλμῶν εἰσῆκει. Ὁ δὲ ἰδὼν ἔφη, Καὶ
 τῆτό μοι ^a ἑτέρα λύπη, τὸ τοῖς ἰδίῳις πτεροῖς
^b ἀναποβνῆσκειν.

L

J Ἐπὶ

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι *c* δεινόν ἐστιν, ὅταν τις
ἐκ τῶν *d* ἰδίων κινδυνεύσῃ.

a Subaudi γίνεται, *fit*.

b Subauditur ἰμὶ ante ἵναποθήσκειν.

c Subaudi πρᾶγμα.

d Subaudi φίλον amicis, vel χρημάτων, possessionibus.

CXXX.

ΤΕΤΤΙΞ καὶ ΜΥΡΜΗΚΕΣ.

Χειμῶνος *a* ὥρα, τῶν σίτων βραχύνεται,
οἱ Μύρμηκες ἔψυχον. Τέττιξ δὲ λιμνῶ-
των ἤπει αὐτὸς τροφήν. Οἱ δὲ Μύρμηκες
εἶπον αὐτῷ, Διὰ *b* τί τὸ *c* θέρους ἐσυνήγες
τροφὴν; ὁ δὲ εἶπεν, Οὐκ ἐσχόλαζον, ἀλλ'
ἥδον μεσικῶς. Οἱ δὲ γελάσαντες εἶπον, Ἄλλ',
εἰ θέρους ὥραις ἡύλεις, χειμῶνος ὀρχεῖ.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι *c* δεῖ τινὰ ἀμελεῖν ἐν
παντὶ πρᾶγματι, ἵνα μὴ λυπηθῇ, καὶ κινδυ-
νύσῃ.

a Subauditur in, in.

b Subauditur πρᾶγμα.

c Subaudi ἀνὰ, per.

CXXXI.

CXXXI.

ΣΚΩΛΗΞ καὶ ΑΛΩΨΗΞ.

Ὁ τῷ πηλῷ κρυπτόμενος Σκώληξ, εἰς γῆν ἐξελθὼν, ἔλεγε πᾶσι τοῖς ζώοις, Ἰαλρός εἰμι, Φαρμάκων ἐπισήμων, οἷός ἐστιν, ὃ τῶν Θεῶν Ἰαλρός, ^a Παίων. Καὶ πῶς, εἶπεν Ἀλώπηξ, ἄλλες ἰώμενος, σαυτὸν, χωλὸν ὄντα, ἐκ ἰάσω;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἐὰν μὴ ^b πρόχειρος ἡ πεῖρα, πᾶς λόγος ἀργὸς ὑπάρχει.

^a Pæon Plutonem ab Hercule graviter vulneratum sanasse dicitur. Hom. Il. lib. V. lin. 401.

^b Subaudi ὑπάρχει.

CXXXII.

ὌΡΝΙΣ ΧΡΥΣΟΤΟΚΟΣ.

Ὄρνιθίς τις εἶχεν, ὣς χρυσᾶ τέκυσαν, καὶ νομίσας ἔνδον αὐτῆς ὄγκον χρυσίῳ εἶναι, κλείνας εὗρηκεν ^a ὁμοίαν τῶν λοιπῶν ὀρνίθων.

L 2

Ο

Ὁ δὲ ἄθρόον πλεῖτον ἐλπίσας εὐρήσειν, καὶ
τῷ μικρῷ ἐσέρηται ἐκείνῳ.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ τοῖς ^b παρῶν
ἀρκεῖσθαι, καὶ τὴν ἀπλησίαν Φεύγειν.

^a Subaudi αὐτὴν, *eam*.

^b Subaudi χρήμασι, *possessionibus*, vel πράγμασι, *rebus*.

CXXXIII.

ΛΕ' ΩΝ καὶ ἈΔΩ' ΠΗΞ.

ΛΕ' ΩΝ γηράσας, καὶ μὴ δυνάμενος δια-
κίσειν αὐτῷ εἰς τροφήν, ἔγνω δι' ἐπινοίας
τὶ πράξαι. Καὶ δὴ παραγενόμενος ἐν σπη-
λαίῳ τινὶ, καὶ ^a κατὰ κλεισθεῖς, προσεποιεῖτο
νοσεῖν· παραγενόμενα ἔν τῷ ζῶα ^b ἐπισκέψεως
^c χάριν, συλλαμβάνων κατήσθιεν ^d αὐτά. Πολ-
λῶν ἔν ζώων ἀναλωθέντων, Ἀλώπηξ, τὸ τέχ-
νασμα τῷτο γνῶσα, παρεγένετο πρὸς αὐτὸν,
καὶ σᾶσα ἐξώθει τῷ σπηλαίῳ, ἐπυνθάνετο πῶς
^e ἔχει. Τῷ δὲ εἰπόντος, κακῶς, καὶ τὴν αἰτίαν
πυνθανομένῳ, δι' ἣν ἐκ εἰσέρχεται; ἡ Ἀλώπηξ
ἔφη, Ὅτι ὁρῶ ἵχθυ ^f πολλῶν εἰσιόντων, ὀλίγων
δὲ ἐξιόντων.

Ἐπιμύθιον.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ Φρόνιμοι τῶν ἀνθρώπων ἐκ τεκμηρίων προσορώμενοι τὰς κινδύνους ἐκφεύγουσιν.

- a Vel καταλιθεῖς, *lecto stratus*.
- b Atticus genitivus.
- c Subaudi διὰ, *propter*.
- d Τὸ αὐτὸν *supervacuum videtur*.
- e Subaudi ἑαυτὸν, *se ipsum*.
- f Subaudi ζῶν, *animalium*.

CXXXIV.

ΛΥΚΟΣ καὶ ΓΡΑΥΣ.

ΛΥΚΟΣ λεμώτων περιήει ζητῶν τροφήν. Γενόμενος δὲ κατὰ τινα τόπον, ἤκουσε παιδὶς κλαίουτος, καὶ Γραὸς λεγέσης αὐτῷ, παύσαι τὴν κλαίειν, εἰ δὲ μὴ, αὐτῇ ὥρᾳ ταύτῃ ἐπιδώσω σὲ τῷ Λύκῳ οἰόμενος δὲ ὁ Λύκος, ὅτι ἀληθεύει ἡ Γραῦς, ἵστατο πολλὴν ἐκδεχόμενος ὥραν. Ὡς δὲ ἐσπέρα κατέλαβεν, ἀκέει πάλιν τῆς Γραὸς κολάευσθης τὸ παιδίον, καὶ λεγέσης αὐτῷ, εἰς ἔλθῃ ὁ Λύκος δεῦρο, Φονεύσομεν, ὦ τέκνον, αὐτόν.

b Ταῦτα ἀκέσας ὁ Λύκος ἐπορεύετο, λέγων,

ἐν ταύτῃ ἐπαύλει. ^c ἄλλα μὲν λέγουσιν, ἄλλα
δὲ πρᾶττεσιν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς ἀνθρώπους, οἳ τινες τὰ ἔργα
λόγοις ἐκ ἔχουσιν ὅμοια.

- a. Subaudi *in, in.*
- b. Subaudi *ῥήματα, verba.*
- c. Subaudi *ῥήματα, verba.*
- d. Subaudi *πράγματα, res.*

СХХХV.

ἘΡΙΦΟΣ καὶ ΛΥΚΟΣ.

ἘΡΙΦΟΣ ἐπὶ τινος δώματος ἐσῶς, ἐπειδὴ
Λύκον παριόντα εἶδεν, ἐλοιδορεῖ, καὶ
ἔσκωπτεν αὐτόν. Ὁ δὲ Λύκος ἔφη, ὦ ἄνθρωπε,
καὶ σύ με λοιδορεῖς, ἀλλ' ὁ αὐτός.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλάκις καὶ ὁ τόπος,
καὶ ὁ καιρὸς δίδωσι τὸ θράσος κατὰ τῶν
ἀμεινόντων.

- a. Subaudi *λοιδορεῖ.*
- b. Subaudi *ἀνθρώπων.*

СХХХVI.

CXXXVI.

Ἡ ΜΙΟΝΟΣ.

Ἡ Μίονος ἐκ κριθῆς παχυνθεῖς, ἀνεσκίρτη-
 σε βοῶν καὶ λέγων, πατήρ μὲ ἐστὶν
 ἵππος ὁ ταχυδρόμος, ^a καὶ γὰρ αὐτῷ ὅλος ἀφω-
 μοιώθην. Καὶ πότε ἀνάγκης ἐπελθέσης ^b τρέ-
 χειν, ἐπειδὴ τῷ δρόμῳ ἐπαύσατο, τῷ πατρὸς
 ὄντι εὐθὺς ὑπεμνήσθη.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ^c καὶ ὁ χρόνος εἰς δό-
 ξαν φέρη ^d τινὰ, τῆς ἑαυτοῦ γεμὴν τύχης μὴ
 ἐπιλανθανέσθω, ἀβέβαιος γάρ ἐστιν ὁ βίαιος ἔστος.

^a Per crafin pro καὶ ἐγώ.

^b Subaudi τῷ αὐτόν.

^c Per crafin pro καὶ ἄν.

^d Subaudi ἄνθρωπον.

CXXXVII.

Ὁ ΦΙΣ καὶ ΓΕΩΡΓΟΣ.

Ὁ ΦΙΣ ἐν Γεωργῷ προθύροις Φωλεύων, ἀ-
 νεῖλεν αὐτῷ τὸ νήπιον παιδίον. Πένθος
 δὲ τοῖς γονεῦσι ἐγένετο μέγα. Ὁ δὲ πατήρ
 ὑπὸ

ὕπὸ τῆς λύπης παρέκυν λαβῶν, ἔμελλε τὸν
 Ὀφιν ἐξελθόντα φονεύσειν. Ὡς δὲ ἔκυψε μι-
 κρὸν, σπεύσας ὁ Γεωργὸς ^a τῷ παλᾶξαι αὐτὸν,
 ἠτόχησε, μόνον κρῖσας τὴν τῆς τρώγλης
 ὀπήν. Ἀπελθόντος δὲ τῷ ^b Ὀφειως, ὁ Γεωρ-
 γὸς νομίσας τὸν Ὀφιν μηκέτι μνησικαχεῖν,
 λαβὼν ἄρτον καὶ ἄλας, ἔθηκεν ἐν τῇ τρώ-
 γλῃ. Ὁ δὲ Ὀφίς, ^c λεπτὸν συρίξας, εἶπεν,
 Οὐκ ^d ἔσαι ἡμῖν ἀπάρτι πῖσις, ἢ Φιλίω, ἕως
 ἂν ἐγὼ τὴν πέτραν ὀρώ, σὺ δὲ τὸν τύμβον τῷ
 τέκνῳ.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὕδεις μίσος, ἢ ἀμύνης
 ἐπιλανθάνεται, ἐφ' ^e ὅσον βλέπει μνημόσυνον,
 δι' ὃ ἐλυπήθη.

^a Subaudi *ἐνίκαι, gratiā.*

^b Atticus genitivus.

^c Κατὰ σύριγμα, *secundum sibilum*, subauditur.

^d Per syncopen pro ἴσεται.

^e Subaudi *χρόνον, tempus.*

CXXXVIII.

Σ Α Λ Π Ι Γ Κ Τ Η' Σ.

Σ Αλπιγκλήης στρατὸν ἐπισυναγών, καὶ κρα-
 τηθεὶς ὑπὸ τῶν πολεμίων, ἐβόα, Μὴ
 κτείνετε με, ὦ ἄνδρες, εἰκὴ καὶ μάτην.
 Οὐδένα

Οὐδένα, γὰρ ὑμῶν ἀπέκλεινα. Πλὴν γὰρ τῷ
 α χαλκῷ τέτις, β ἔδεν κλῶμαι. Οἱ δὲ πρὸς
 αὐτὸν ἔφασαν, διὰ τῷτο γὰρ μᾶλλον τεθνήξῃ,
 ὅτι σὺ, μὴ δυνάμενος πολεμεῖν, τὰς πάντας
 πρὸς μάχην ἐγείρεις.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι γ πλέον πῶλαίσι, οἱ
 τὰς κακὰς καὶ βαρεῖς δυνάσας ἐπεγεύροντες
 εἰς τὸ κακοποιεῖν.

α Si χαλκῷ pro Substantivo habere minus placeat, po-
 test quidem Genitivus esse à χαλκίος, υς, ατεως, et cum
 ὀργάνῳ, instrumento, convenire.

β Subaudi κτῆμα, possessionem.

γ Subaudiri videtur κατὰ τὸ πλείον. πταῖσμα, secundum
 gravius delictum.

CXXXIX. ιω

ΚΑΛΑΜΟΣ. καὶ ἙΛΑΙΑ.

ΔΙΑ' καρτερίαν, καὶ ἰσχὺν, καὶ ἡσυχίαν,
 Κάλαμος καὶ Ἑλαία ἥριζον. Τῷ δὲ
 Καλάμῳ ὀνειδιζομένῳ ὑπὸ τῆς Ἑλαίας, ὡς
 ἀδυνάτῳ, καὶ ῥαδίῳ ὑποκλινομένῳ πᾶσι τοῖς
 ἀνέμοις, ὁ Κάλαμος σιωπῶν ἐκ ἐφθέγγατο.
 Καὶ α μικρὸν ὑπομείνας, ἐπεὶ δὲ ἄνεμος ἐπ-
 νευσεν ἰσχυρὸς, ὁ μὲν κάλαμος ὑπόσεισθεις,
 καὶ

καὶ ὑποκλινθεὶς τοῖς ἀνέμοις, ῥαδίως διεσώθη.
Ἡ δὲ Ἑλαία, ἐπειδὴ ^b ἀντέτεινε τοῖς ἀνέμοις,
παρεκλάσθη τῇ βίᾳ.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τῷ καιρῷ, καὶ τοῖς
^c κρείττοσιν αὐτῶν μὴ ἀνθιστάμενοι, ^c κρείττους
εἰσὶ τῶν πρὸς ^c μείζονας φιλονεικούντων.

^a Subaudi εἰς χρόνον, *breve tempus*.

^b Post ἀντέτεινε, τὸ ὃν κράτος, subaudi *crederrem opposuit, suam vim*.

^c Casus aliquis Nominativi, ἄνθρωπος, post hæc tria
Abiectiva subauditur.

CXL.

ΛΥΚΟΣ καὶ ΓΕΡΑΝΟΣ.

ΛΥΚΟΣ λαιμῷ ὀσέον ἐπεπήγει. Ὁ δὲ
Γεράνῳ μισθὸν παρέξειν εἶπεν, εἰ τὴν
κεφαλὴν αὐτῆς ἐπιβαλῶσα, τὸ ὀσθὲν ἐκ τῆ
λαιμῷ αὐτῆς ἐκβάλῃ. Ἡ δὲ, τῆτ' ἐκβαλῶσα,
δολιχόχειρος ἔσα τὸν μισθὸν ἐπεζήτη, ὅσας
γελάσα καὶ τὰς ὀδόντας θήξας, ἀρκεῖ σοὶ
μισθός, ἔφη, ^a τῆτο καὶ μόνον, ὅτι ἐκ Λύκῃ
ζόμαλος καὶ ὀδόντων ἔχρης κάραν σῶαν ^b,
μηδὲν παθῶσαν.

Ἐπι-

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς ἄνδρας,, οἳ τινες ἀπὸ κινδύνου διασωθέντες, τοῖς εὐεργέταις τοιαύτας ἀπονέμωσι χάριτας. ^α

^a Subaudi *πρᾶγμα, res.*

^b Subaudiri videtur *δυστύχημα, infortunium.*

CXLI.

ΓΕΡΩΝ καὶ ΘΑΝΑΤΟΣ.

ΓΕΡΩΝ ποτὲ ξύλα κόψας, ταῦτα φέρων, ^a πολλὴν ὁδὸν ἐβάδιζε, καὶ διὰ τὸν πολὺν κόπον ἀποθέμενος ἐν τόπῳ τινὶ τὸν Φόρτον, τὸν Θάνατον ἐπεκαλεῖτο. Τῷ δὲ Θανάτῳ παρόντος, καὶ πυνθανομένης τὴν αἰτίαν, δι' ἣν αὐτὸν ἐκάλει, δειλιάσας ὁ Γέρων ἔφη, ἵνα μὴ τὸν Φόρτον ἄρῃς ~~✕~~

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πᾶς ἄνθρωπος φιλόζωος, εἰ καὶ δυσυχεῖ, καὶ πτωχός ἐστι.

^a Κατὰ vel ἀνὰ, *per, subauditur.*

CXLIH.

CXLII.

Β Α Τ Ρ Α Χ Ο Ι.

ΒΑτραχοι δύο, ξηρανθείσης τῆς λίμνης, ἐν
 ἣ καλῶκεν, περιήεσαν, ζητῶντες πῶς^α
 καταμεῖναι. Καὶ ἐλθόντες εἰς Φρέαρ βαθύ,
 καὶ κίψαντες κάτω, καὶ ἰδόντες τὸ ὕδωρ, ὁ
 μὲν εἰς συνεβέλευεν, ἵνα πηδήσωσι παρ' εὐ-
 θύς κάτω· ὁ δ' ἕτερος εἶπεν, εἰ καὶ τῆτο
 ξηρανθῇ, πῶς δυνησόμεθα ἀναβαῖναι;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἄνευ συμβεληῆς μὴ^β
 ποιεῖν τι.

^α Δύναιτο, *possent*, subintelligi videtur.

^β Subaudi δέ, *oportet*.

CXLIII.

ἈΡΝΟΨ καὶ ΛΥΨ ΚΟΣ.

ἈΡΝΟΨ ἐφ' ὑψηλῷ τόπῳ ἰσάμενος,
 Λύκον κάτωθεν παρώντα τὴν ὁδὸν
 ἔσκαπτε, καὶ θηρίον κακὸν ἀπεκάλει, καὶ ὠ-
 μοδόσον. Ὁ δὲ Λύκος σραφεῖς, εἶπε πρὸς αὐ-
 τὸν

τὸν, ὃ σὺ με λαιδορεῖς, ἀλλ' ὁ πύργος, ἐν
ὧ ἴσασαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς τὰς ὑπομένοντας ὕβριν ἀπὸ
ἀναξίων ἀνθρώπων, διὰ φόβον ὑψηλοτέρων.

CXLIV.

Κ Ω' Ν Ω Ψ καὶ Α Ε' Ω Ν.

Κ Ω' νωψ πρὸς Λέοντα ἐλθὼν εἶπεν, Οὐδὲ φο-
βεμαί σε, ὃδὲ δυνατώτερός με εἶ. ^α Εἰ
δὲ μὴ τί σοι ἐσιν ἡ δύναμις; ὅτι ξύνεις τοῖς
ὄνυξι, καὶ δάκνεις ὀδῶσι; τῷτο καὶ γυνή τῷ
ἀνδρὶ μαχομένη, ποιεῖ. Ἐγὼ δὲ λίαν ὑπάρχω
σε ἰσχυρότερος. Εἰ δὲ θέλεις, ἔλθωμεν καὶ εἰς
πόλεμον. Καὶ σαλπίσας ὁ Κώνωψ, ἐνεπέ-
γετο, δάκνων τὰ περὶ τὰς ῥίνας αὐτῷ ἄτρι-
γα πρόσωπα. Ὁ δὲ Λέων τοῖς ἰδίοις ὄνυξι
κατέλυνεν ἑαυτὸν, ἕως ὃ ἠγανάκησεν. Ὁ Κώ-
νωψ δὲ νικήσας τὸν Λέοντα, καὶ σαλπίνας,
καὶ ^β ἐπινίκιον ἄσας, ἔπτατο. Ἀράχνης δὲ δέσ-
μῳ ἐμπλακεῖς, ἐσθιόμενος ἀπωδύρετο, ὅτι
^γ μεγίστοις πολεμῶν, ὑπὸ εὐτελεῶς ζῶν, τῆς
Ἀράχνης, ἀπώλετο.

Μ

Ἐπι-

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς τὰς καταβάλλοντας μεγά-
λῃς, καὶ ὑπὸ μικρῶν καταβαλλομένῃς.

^a Οὕτως ἔχει, *sic se res habet*, subintelligi videtur.

^b Μίλος, *cantus* subauditur.

^c Subauditur *θηρίος*, *fēris*.

LIBRI GRÆCI, excusi a M. POTE, Etonens.

I. ΠΟΙΚΙΛΗ ΙΣΤΟΡΙΑ, five, Novus Historiarum Fabularumq; Delectus; ex Æliano, Polyæno, Aristotele, Max. Tyri, aliisque probatissimis Scriptoribus Græcis desumptus. Versione et Notis Illustravit JACOBUS UPTON, A. M. Collegii Regal. apud Cantab. antehac Socius. Huic Novæ Editioni nunc primum accessere, tres Orationes Funebres, Periclis, Lyfiæ et Platonis; cum Versione etiam, Notis, et Indice. Opus ad erudiendæ Juventutis ratiam editum.

II. ORATIONES FUNEBRES, Periclis, Platonis, et Lyfiæ. Notis Illustrata.

III. XENOPHON de Rege Agésilao, et PLUTARCHUS, de Audiendis Poetis. Notis Illustrata.

IV. EURIPIDIS MEDEA, Gr. Lat. cum Scholiis et Notis.

V. ARISTOPHANIS PLUTUS, Gr. Lat. cum Scholiis Græcis & lectis. Editio castigata, et ad usum studiosæ Juventutis accommodata. 8vo.

VI. ÆSCHYLI PROMETHEUS coronatus, Gr. Lat. cum variis Lectionibus et Notis. Edidit, F. MORELL. 8vo.

VII. EURIPIDIS HIPPOLYTUS, Gr. Lat. Variis Lectionibus et Notis Editoris accessere Viri Clarissimi JEREMIE MARKLAND, Emendationes. 8vo.

VIII. SOPHOCLES PHILOCTETES, Gr. Lat. cum Scholiis et Notis. Edidit F. MORELL. 8vo.

IX. POETÆ GRÆCI, five, Selecta ex Poetis Græcis, viz. Homeri Odys. Hesiodo, Theocrito, Callimacho, Apollon-Rhodio, Tyrtæo, Sapphore, Erinna, Mimnermo, Solone, Simonide, Theognide, Pindaro, Euripide, Bacchylide, Callistrato, Bione, et Moscho; cum vulgata Versione emendata, ac variis, partim Scholiastarum Græcorum, partim Doctorum recentiorum notis, in usum Regiæ Scholæ Etonens; Editio altera et aucta.

X. SCRIPTORES GRÆCI; five, Selecta ex Scriptoribus Græcis, viz. Herodoto, Thucydide, Xenophonte, Isocrate, Platone, et Luciano, cum Versione Latina et Notis. Editio altera, recognita et aucta.

Also lately printed.

XI. DEMOSTHENIS ORATIONES SELECTÆ: Textum, Scholiasten, ac Versionem castigavit, et Notis illustravit RICHARDI MOUNTENEY, 8vo.

XII. LUCIANI DIALOGI, Gr. Lat. cum nova Versione et Notis, à N. KENT, 8vo.

XIII. SOPHOCLES Tragediæ septem: Nova Versio donatæ Scholiisq; veteribus illustratæ. Accedunt Notæ perpetuæ et variae Lectiones, operâ Thomæ Johnson, M. A. Editio prioribus longè accuratior et auctior.

XIV. NOVUS GRÆCORUM Epigrammatum, et ΠΟΕΜΑΤΩΝ, Delectus, cum Versione et Notis, opera T. Johnson. in usum Scholæ Etonensis, Editio nova.

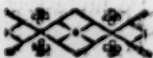
XV. GRÆCÆ GRAMMATICÆ Rudimenta, in usum Regiæ Scholæ Etonens. Editio nova, recognita et aucta.

EUTROPII Breviarium Historiæ Romanæ, ab Urbe condita ad Annum ejusdem Urbis DCCC L. Accedit Sex. Aurelii Victoris de Romanis Illustribus liber. Editio ad usum Juventutis accommodata.

C. JULII CÆSARIS de Bello Gallico Commentariorum libri V. Accessere Index Geographicus, et Galliæ veteris, ad Cæsarem, Tabula. Editio ad usum Juventutis accommodata.

SCRIPTORES ROMANI; five Selecta ex M. T. Cicerone, T. Livio, Corn. Tacito, M. Velleio Paterculo, C. Plinio; in usum Regiæ Scholæ Etonensis. Editio altera recognita et aucta.

The above Books may be had at No. 2. Crane Court, Fleet-Street, where Gentlemen may be furnished with the several Books used at ETON SCHOOL, Wholesale or Retail.

Æ S O P I F A B U L Æ.

I.

AQUILA et VULPES.

AQUILA et Vulpes initâ amicitîâ prope se invicem habitare decreverunt, confirmationem amicitîæ facientes familiaritatem. Itaque Aquila super altâ arbore nidum fixit. Vulpes verò in proximis arbutis filios peperit. Ad pabulum igitur aliquando Vulpe profectâ Aquila cibi inopiâ laborans, cùm devolâffet in arbusta et filios hujus sustulisset, unâ cum suis pullis eos devoravit. Vulpes verò reversa, et re cognitâ, non tam filiorum tristata est morte, quàm vindictæ inopiâ: quia enim terrestris esset, alatam persequi haud poterat. Quare procul stans, quod etiam impotentibus est facile, inimicæ maledicebat. Non multo autem pòst, capram quibusdam in agro sacrificantibus, cùm devolâffet A-

B

quila

quila partem victimæ cum ignitis carbonibus rapuit, et in nidum tulit. Vento autem vehementer tunc flante, et flammâ excitatâ. Aquilæ pulli, implumes adhuc cùm essent, affati in terram deciderunt. Vulpes verò cùm accurrisset, in conspectu Aquilæ omnes devoravit.

AFFABULATIO.

Fabula significat, eos, qui amicitiam violant, licet ab affectis injuriâ fugiant ultionem ob impotentiam, divinum tamen supplicium non depulsuros.

II.

AQUILA et SCARABÆUS.

LEPUS ab Aquilâ cursu pressus, in lustrum Scarabæi profugit, rogans, ut ab eo fervaretur. Scarabæus autem rogabat Aquilam, ne occideret supplicem, obtestans ipsam per maximum Jovem, ne scilicet contemneret parvitatem suam. Illa verò irata alâ percussit Scarabæum et Leporem arreptum devoravit. At Scarabæus et cum Aquila volavit, ut nidum ejus disceret; ac jam cùm eò pervenisset, ova ejus devoluta disrupit. Illa autem quum grave existimaret, quia quis hoc ausus fuisset, et in altiore loco nidificasset illic etiam rursus Scarabæus pariter hanc affecit. Sed Aquila inops consilii in totâ re

re adscendit ad Jovem, (ei enim sacer esse dicitur) et in ipsius genibus tertiam fœturam ovorum posuit, cum Deo ipsa commendâset, et supplicâset, ut custodiret. Scarabæus autem, è stercore pilulâ factâ, ascendit, et in sinum Jovis eam demisit. Jupiter verò, quum surrexisset, ut finem excuteret, ova quoque projecit oblitus, quæ et contrita sunt dejecta. Cognito autem a Scarabæo, quòd hæc fecisset, ut Aquilam ulcisceretur, (nam non modo Scarabæum illa injuriâ affecit, sed et in Jovem ipsum impia fuit :) reversæ Aquilæ ait *Jupiter*, Scarabæum esse, qui mœstitiæ causa fuerit, et certè jure fuisse. Nolens igitur genus Aquilarum rarefcere, monuit Scarabæum, ut Aquilæ conciliaretur. Eo autem non parente, Jupiter in aliud tempus Aquilarum transtulit partum, quum Scarabæi non appareant.

AFFABULATIO.

Fabula significat, nullum contemnere nos oportere cogitantes, ut non sit quisquam, qui laceffitus non queat se ulcisci.

III.

PHILOMELA et ACCIPITER.

PHILOMELA super arbore sedens de more canebat. Accipiter autem eam conspicatus, ac cibi indigens, cum advolâset, B 2 corripuit.

corripuit. Quæ, quum peritura esset, orabat Accipitrem, ne devoraretur; neque enim satis esse *dixit* ad Accipitris ventrem implendum, sed oportere ipsum, cibo egentem, ad majores aves converti. Accipiter autem, cum respondisset, ait, Sed ego certè amens sim, si, qui in manibus paratus est, cibo dimisso, quæ non uspiam videntur, persequar.

AFFABULATIO.

Fabula significat, ut ex hominibus etiam ii sint inconsulti, qui spe majorum, quæ incerta sunt, quæ in manu habentur, amittant.

IV.

VULPES et HIRCUS.

VULPES et Hircus sitientes in puteum descenderunt, sed postquam bibissent, Hirco indagante ascensum, Vulpes ait, confide, utile quid, et in utriusque etiam salutem excogitavi; si enim rectus steteris, et anteriores pedes parieti applicueris, et cornua pariter in anteriorem partem inclinaveris, quum percurrero ipsa per tuos humeros, et cornua, et extra puteum illinc exiluero, et te postea extraham hinc. Ab Hirco autem ad hoc promptè officio præstito, illa quum ex puteo sic exluisset, exultabat circum os læta. Hircus

eus autem ipsam accusabat, quòd transgressa fuisset conventiones; Illa autem, Sed si tot, inquit, mentes possideres, quot in barbâ pilos, non antè descendisses, quam de ascensu considerâsses.

FFABULATIO.

Fabula significat, sic prudentem virum oportere prius res altius considerare rerum, deinde sic ipsas aggredi.

V.

VULPES et LEO.

VULPES, quum nunquam vidisset Leonem, quum casu quidam ei occurrisset, primùm sic timuit, ut fermè moretur. Deinde, quum secundò vidisset, timuit certè, non tamen ut priùs: tertio autem quum ipsum vidisset, sic contra eum ausa est, ut accederet, et colloqueretur.

AFFABULATIO.

Fabula significat, familiaritatem vel terribilia accessu facilia facere.

VI.

VULPES.

VULPES laqueo capta, quum, abscissa caudâ, evasisset, non vitalem præ pudore existimabat vitam, decrevit itaque

et aliis Vulpibus hoc itidem persuadere; ut communi malo suum celaret dedecus. Et jam, omnibus collectis, suadebat caudas abscindere, quod non indecens solum hoc membrum sit, sed et supervacuum onus appensum. Respondens autem ex ipsis quædam, ait: Heus tu, nisi tibi hoc conduceret, nobis non consuleres.

AFFABULATIO.

Fabula significat, prave homines non præ benevolentia propinquis consulere, sed propter suam ipsorum utilitatem.

VII.

VULPES et RUBUS:

VULPES, sæpe conscensâ, quum lapsâ casura foret, apprehendit, in adiutorium, Rubum. Quamobrem, quum pedes suos illius aculeis cruentâset, et doleret, ei dixit, Hei mihi! cùm enim confugissem ad te tanquam ad auxiliatorem, tu pejus me tractâsti. Sed errâsti, heus tu, inquit Rubus, quæ me apprehendere voluisti, qui omnes apprehendere soleo.

AFFABULATIO.

Fabula significat sic et homines esse stultos, qui ad eos auxilii gratiâ accurrunt, quibus magis injuriâ afficere a naturâ insitum est.

VIII.

VIII.

VULPES et CROCODILUS.

VULPES et Crocodilus contendebant de nobilitate. Quum multa autem Crocodilus superba de progenitorum narrâset splendore, quòd exercitationum principes fuissent, Vulpes respondit, et, O amice, ait, sed, si ipse nihil dicas, tamen ex cute videris, quàm antiquis temporibus sis exercitatus.

AFFABULATIO.

Fabula significat, Mendacium virorum convictionem res ipsas fieri.

IX.

GALLI et PERDIX.

GALLUS quidam habens domi, emptam quoque Perdicem, cum illis dimisit pasci: illis verò verberantibus ipsam, et expellentibus, illa tristabatur valde, existimans, ut allenigenam, hæc se pati a Gallis. Quum verò paulò post et illos videret pugnare, et seipsos cædere, mœrore soluta, ait, Sed quidem posthac non tristabor, videns et ipsos pugnare inter se.

AFFA.

AFFABULATIO.

Fabula significat, quòd prudentes faciliè ferant ab alienis injurias, quum ipsos videant neque a suis abstinere.

X.

VULPES.

VULPES in domum profecta Mimi, et singula ipsius vasa perscrutans, invenit et caput larvæ ingeniosè fabricatum, quo et accepto manibus, ait, O quale caput, et cerebrum non habet!

AFFABULATIO.

Fabula in viros magnificos quidem corpore sed animo inconsultos.

XI.

CARBONARIUS et FULLO.

CARBONARIUS in quâdam habitans domo, rogabat Fullonem etiam advenientem, secum cohabitare. Fullo autem respondens ait, Sed non hoc possem ego facere, timeo enim, ne, quæ ego delabo, tu fuligine repleas.

AFFA-

AFFABULATIO.

Fabula significat, omne dissimile esse infociabile.

XII.

PISCATORES.

PISCATORES trahebant verriculum, quod quum grave foret, gaudebant, et exultabant, multum inesse prædæ existimantes, sed quum in litus ipsum traxissent, piscesque paucos quidem, sed lapidem in eo permagnum invenissent, tristari cœperunt, et mœrere; non tam ob piscium paucitatem, quàm quòd et contraria antè animo præsumpserant. Quidam autem inter eos natu grandior dixit, Ne tristemur, ô focii! nam voluptati, ut videtur, soror est tristitia: et nos igitur oportebat, tantum antè lætatos, omnino aliquâ in re etiam tristari.

AFFABULATIO.

Fabula significat, non oportere tristari, frustratâ spe.

XIII.

FACTATOR.

VIR quidam peregrinatus, deinde in suam patriam reversus, aliaque multa in diversis viriliter gessisse locis jactabat,

bat, atque etiam Rhodi saltâsse saltum, quem nullus ejus loci potuerit saltare; ad hoc et testes, qui ibi interfuerunt, dicebat se habere. Quidam autem ex iis, qui aderant, respondens, ait, Heus, tu, si verum hoc est non est tibi opus testibus: En Rhodus: en et saltus.

A F F A B U L A T I O.

Fabula significat, nisi prompta rei demonstratio sit, omnem sermonem supervacuum esse.

XIV.

Impossibilia promittens.

VIR pauper ægrotans, et malè affectus quum a medicis desperatus esset, Deos rogabat; si sanitatem sibi rursus fecissent, centum boves ipsius se oblaturum esse pollicens in sacrificium. Uxore autem ejus sciscitatâ, Et ubi tibi hæc erunt, si convalueris? Ille ait, Putas enim surgere me hinc, ut Dii hæc a me repetant?

A F F A B U L A T I O.

Fabula significat, multos facile polliceri, quæ re perficere non sperent.

XV.

MALIGNUS.

VIR malignus ad eam, qui in Delphis est, iuit Apollinem, tentare eum volens. Atque ideò, comprehenso passerulo manu, et eo veste coniecto, stetitque proximè tripodem ac rogavit Deum, dicens, O Apollo, quod manibus fero, utrum vivum est, an mortuum; statuens, si mortuum diceret, vivum ostendere passerulum; si vivum statim suffocatum mortuum illum proferre. Sed Deus malignâ ipsius cognitâ mente, ait, utrum, heus tu, vis facere, facito: penes te enim est illud facere, sive vivum, quod contineres, sive mortuum ostendere.

AFFABULATIO.

Fabula significat, Deum neque decipi posse, neque quicquam eum latere.

XVI.

PISCATORES.

PISCATORES egressi ad venationem quum multo tempore defatigati nihil cepissent, et admodum tistabantur, et discedere apparabant. Sed statim Thunnus, a maximis petitus piscibus, in navigium ipsorum insiluit: illi vero, hoc capto, cum voluptate abiere.

AFFA-

AFFABULATIO.

*Fabula significat, sæpe, quæ ars non præbuit,
ea donâsse fortunam.*

XVII.

D E C E P T O R.

VIR pauper ægrotans vovebat Diis, si evaderet, boves centum in sacrificium se oblaturum; sed Dii tentare eum volentes a morbo liberârunt. At ille reffectus, quoniam boves centum a se formatos in arâ positos sacrificavit: sed, Dii statuentes eum punire, in somniis adstantes ei, dixerunt: Abi ad litus ad eum locum: illic enim Atticas mille drachmas invenies. Ille autem excitatus cum voluptate, et alacritate ad demonstratum locum perrexit, aurum disquirens. Sed illic in piratas incidit, ab ipsisque comprehensus est. Captus ergo, ut dimitteretur, piratas orabat, mille auri talenta se daturum ipsis promittens. Sed quum non crederetur, abactus ab ipsis, divenditus est mille drachmis.

AFFABULATIO.

Fabula significat, mendacibus hominibus inimicum esse Deum.

XVIII.

XVIII.

RANA.

RANA duæ in palube pascebantur, æstate autem siccatâ palude, illâ derelictâ, quærebant aliam: et quidem profundum invenerunt puteum. Quo viso, tu, in hunc puteum. Illa verò respondens; ait, Si igitur et hic aqua aruerit, quomodo ascendemus?

AFFABULATIO.

Fabula declarat, non oportere inconsideratè res aggredi.

XIX.

SENEX et MORS.

SENEX, quondam, sectis e monte lignis, ac in humeros elevatis, ubi multam viam oneratus ivisset, defessus, et deposuit ligna, et mortem ut veniret, invocabat. At, morte illico adstante, et causam rogante, quâ se vocasset; Senex, ait, Ut onus hoc super humeros imponeres mihi.

AFFABULATIO.

Fabula significat, omnem hominem vitæ stadiosum esse, et licet, infinitis periculis immersus, videatur mortem appertere, tamen vivere multo magis quàm mori eligere.

ANUS et MEDICUS.

MULIER anus dolens oculos, conduxit Medicum quendam mercede, conventionem factâ, si se curaret, pactam mercedem ei se daturam: sin autem minimè, nihil daturam. Aggressus est igitur Medicus curam: quotidie verò recedens ad vetulam, et oculos ei ungens, quum illa nequaquam videre posset eâ horâ ob unctionem, ipse vas aliquod ex domo auferens quotidie hiscedebat. Anus igitur suam supellectilem videbat singulis diebus minui adeò, ut tandem omnino illi sanatae nihil relinqueretur. At Medicus quum jam pactam pecuniam ab eâ efflagitaret, ut quæ purè jam videret, et testes adduceret: Magis certè ait illa, nunc nihil video. Nam quum oculis laborabam, multa mea in meâ videbam domo: nunc autem, quum me tu videre inquis, nihil omnino ex illis video.

AFFABULATIO.

Fabula significat, pravos homines ex iis, quæ agant ignaros contra seipsos argumentum asserre.

XXI.

AGRICOLA et FILII ipsius.

AGRICOLA quidam vitâ excessurus, ac volens suos filios periculum facere de agriculturâ, vocatis ipsis, ait, Filii, mei, ego jam e vitâ discedo, vos autem, si quæ in vineâ a me ocultata sunt, quæseritis, invenietis omnia. Illi igitur, ratî thesaurum illic defossam esse, omnem vineæ terram post interitum patris suffoderunt et thesaurum quidem non invenerunt, sed vinea pulchrè fossa multiplicem fructum reddidit.

A F F A B U L A T I O.

Fabula significat, laborem thesaurum esse hominibus.

XXII.

HERUS et CANES.

VIR quidam a tempestate in suo suburbio deprehensus, primùm oves comedit, dehinc capras. Tempestate autem invalescente, et operarios boves jugulatos comedit. Canes verò, his visis, dixerunt inter se, Sed fugiamus nos hinc. Si enim operariis bobus Herus noster non abstinet, quomodo nobis abstinebit?

AFFABULATIO.

Fabula significat, eos maximè fugere et cavere oportere, qui ne suis quidem abstinēt.

XXIII.

MULIER et GALLINA.

MULIER quædam vidua Gallinam habebat, singulis diebus ovum sibi parientem: rata verò, si plus Gallinæ hordei projiceret, eam bis parituram die hoc fecit. Sed Gallina pinguefacta, ne semel quidem die parere potuit.

AFFABULATIO.

Fabula significat, eos, qui ob avaritiam plurimum sunt appetentes, et ea, quæ adsunt, amittere.

XXIV.

MORSUS a CANE.

MORSUS a cane quidam medicaturum circuibat quærens. Quum autem occurrisset quidam ei, et cognosceret quod quærebat, Heus tu, ait, si sanari vis, accipe panem, atque eo sanguinem vulneris sicca, et ei, qui momordit, cani ad edendum.

dum da; et is ridendo ait, Sed, si hoc fecero, oportebit me ab omnibus, qui in urbe sunt, canibus morderi.

AFFABULATIO.

Fabula significat, pravos etiam homines beneficio affectos, magis ad inferendam injuriam exacui.

XXV.

ADOLESCENTULI et COCUS.

DUO Adolescentuli Coco assidebant, et Coco in aliquo domestico opere occupato, alter horum partem quandam carniū subreptam in alterius demisit sinum. Converso autem Coco, et carnem quærente, qui abstulerat, jurabat se non habere: qui autem habebat, se non abstulisse. Cocus verò, cognitâ malitiâ ipsorum, ait, Sed, etsi me latueritis, perjuratum Deum non igitur latebitis.

AFFABULATIO.

Fabula significat, quod, licet homines perjures lateamus, Deum tamen non latebimus.

XXVI.

INIMICI.

DUO quidam inter se inimici in eâdem navi navigabant: quorum alter in puppi, alter in prorâ sedebat: Tempestate autem superveniente, et nave jam submergendâ, qui in puppi gubernatorem rogabat, utra pars navigii prius obruenda esset. Quumque ille proram dixisset, Sed mihi non est grave, ait, mors, si visurus sum ante me inimicum morientem.

AFFABULATIO.

Fabula significat, multos homines nihil suum damnum curare, si modo inimicos suos videant ante se malè affectos.

XXVII.

FELIS et MURES.

IN domo quâdam quum multi essent Mures, Felis, eo cognito, ivit eò, ac eorum singulos captos devorabat. At illi quotidie quum se absumi viderent, dixerunt inter se, Ne posthac infra descendamus, ne penitus intereamus. Nam si Felis non potest huc venire, nos salvi erimus. Sed Felis, non amplius Muribus descendentibus, statuit per astutiam eos decipiens.

ens evocare, et jam quum pessulum quendam conscendisset, de eo se suspendit, et mortuum *se esse* simulabat. Ex muribus autem quidam acclinatus, visoque eo, ait, Heus tu, etsi saccus fias, non te adibo. .

AFFABULATIO.

Fabula significat, prudentes homines, quum aliquorum pravitatem experti fuerint, non amplius eorum falli simulationibus.

XXVIII.

VULPES et SIMIUS.

IN concilio quondam irrationabilium animalium saltavit Simius, et approbatus, Rex ab ipsis electus est. Vulpes autem cum ei invideret, quum in casse quodam carnem vidisset, Simium secum sumptum illuc duxit, quod invenisset ipsa thesaurum illum, dicens, non tamen et *se* uti eo: quippe quum lex regi tribueret: atque hortata est ipsum, ut regem, thesaurum accipere. At ille inconsideratè profectus, et captus a casse, ut quæ decepisset, accusabat Vulpem. Illa autem ei, O Simie, quum talem tu habens stultitiam, imperium in bruta tenebis?

AFFA-

AFFABULATIO.

Fabula significat, eos, qui actiones aliquas inconsultè aggrediuntur, in infortunia incidere.

XXIX.

THUNNUS et DELPHIN.

THUNNUS a Delphino cursu pressus, magnoque impetu latus, quum capiendus esset, inscius ob vehementem impetum decidit in insulam quandam, ab eodem verò impetu et Delphin cum eo ejectus est. Thunnus autem conversus, et agentem animum Delphinum conspiciatus, ait, Non amplius mihi mors molesta est, quum eum videam, qui mihi causa fuit ipsius, una mecum perire.

AFFABULATIO.

Fabula significat, facile misérias ferre homines, eos, qui illarum auctores fuerunt, infelicitè agere videntes.

XXX.

MEDICUS et ÆGROTANS.

MEDICUS ægrotum curabat: ægroto autem mortuo, ille efferentibus dicebat; Homo hic, si vino abstinuisset, et clysteribus usus fuisset, non interiisset:
Quidam:

Quidam autem ex iis, qui aderant, respondens ait, Optime, non oportebat te hæc nunc dicere, quum nulla utilitas est, sed tunc admonere, quum his uti poterat.

AFFABULATIO.

Fabula significat, oportere amicos tempore necessitatis præbere auxilia, et non, cum jam de rebus desperatur, cavillari.

XXXI.

AUCEPS et VIPERA.

AUCEPS, vico accepto, et arundinibus, aucupatum exiit. Viso autem turdo super altâ arbore sedente, et arundinibus inter se in longitudinem conjunctis, sursum ad eum capere volens, suspiciebat. Cæterum ignarus Viperam dormientem, sub pedibus conculcavit. Quum verò irata momordisset ipsum, ille jam agens animam dicebat; Me miserum! alium enim capere volens, ipse ab alio captus sum ad mortem.

AFFABULATIO.

Fabula significat, eos qui proximis insidiantur, ignaros sæpe ab aliis id ipsum pati.

XXXII.

XXXII.

CANIS et COCUS.

CANIS cum irrupisset in culinam, Coco occupato, corde arrepto, fugit. At Cocus, conversus, ut vidit ipsum fugientem inquit Heus tu, scito, ubi fueris me te observaturum: non enim mihi cor abstulisti, sed mihi cor dedisti potius.

AFFABULATIO.

Fabula significat, saepe nocumenta hominibus documenta fieri.

XXXIII.

CANIS et LUPUS.

CANIS ante stabulum quoddam dormiebat: quumque Lupus irrupisset, et cibum facturum eum esset, rogabat, ne tunc se mactaret. Nunc enim, inquit, tenuis sum et macilentus: si autem parumper expectaveris, mei domini facturi sunt nuptias, et ego tunc, multa depastus, pinguior ero et tibi suavior cibum fiam. Lupus igitur persuasus abiit. Post aliquot verò dies reversus invenit superius super domus tecto Canem dormientem, et stans inferius ad se vocabat, admonens eum fœderis. Et Canis ait, O Lupe, si posthac ante stabulum me videris dormientem, non amplius expectes nuptias.

AFFA-

AFFABULATIO.

Fabula significat, prudentes homines, quum aliquâ in re periclitati, salvi facti fuerint, ab eo quàm diu vixerint, cavere.

XXXIV.

CANIS et GALLUS.

CANIS et Gallus, initâ societate iter faciebant. Vesperâ autem superveniente, Gallus, conscensâ arbore, dormiebat, at Canis ad radicem arboris cavitatem habentis. Quum verò Gallus, secundum consuetudinem, noctu cantâset, Vulpes, ut audivit, accurrit, et stans inferiùs, ut ad se descenderet, rogabat, *dixit enim, se cupere animal bonam ita vocem habens complecti.* Quum autem is dixisset, ut jamtorem priùs excitaret, ad radicem dormientem, ut, quum ille aperuisset, descenderet, et illâ quærente, ut ipsum vocaret, Canis statim profiliens eam dilaceravit.

AFFABULATIO.

Fabula significat, prudentes homines inimicos insultantes ad fortiores astu mittere.

XXXV.

XXXV.

LEO et RANA.

LEO, auditâ aliquando Ranâ valdè clamante, vertit se ad vocem, ratus magnum aliquod animal esse; cum parumper autem expectâssset, vidit ipsam stagno egressam, et accedens propius poculcavit.

AFFABULATIO.

Fabula significat, non oportere antequam videas, auditu solo perturbari.

XXXVI.

LEO et ASINUS et VULPES.

LEO, et Asinus, et Vulpes, societate initâ, egressi sunt ad venandum. Multâ igitur prædâ captâ, iussit Leo Asino dividere sibi. At ille, tribus partibus factis æqualiter, ut eligerent, eos hortabatur. Et Leo irâ percitus Asinum devoravit. Inde Vulpi, ut divideret iussit. Illa verò, in unam partem omnibus congestis, sibi minimum quiddam reliquit. Tum Leo ipsi. Quis te, ô optima, dividere sic docuit? Ea verò inquit, Asini calamitas.

AFFABULATIO.

Fabula significat, castigamenta hominibus esse proximorum infortunia.

XXXVII.

LEO et RANA.

LEO, et Ursus simul magnum hinnulum nacti, de eo pugnabant, Graviter igitur à se invicem affecti, adeo ut ex multâ pugnâ etiam vertigine corripere-
rentur, defatigati jacebant. Vulpes autem circumcirca eundo ubi prostratos eos vidit, et hinnulum in medio jacentem, hunc per medios utrosque percurrentem, rapuit, fugiensque abiit. At illi videbant quidem ipsam, non volentes verò surgere, Nos miseros, dicebant, quòd Vulpi laboravimus!

AFFABULATIO.

Fabula significat, aliis laborantibus, alios lucrari.

XXXVIII.

VATES.

VATES in foro sedens, differebat. Quum autem supervenisset, quidam derepente et renunciasset, quod domus ipsius fenestræ apertæ omnes essent, et, quæ intus erant, ablata omnia, exilivit suspirans, et cursim ibat. At currentem quidam ipsum conspicatus, Heus tu, inquit, qui alienas res præscire profiteris, tuas ipsius non prævaticinabare?

D

AFFA-

AFFABULATIO.

Fabula in eos, qui suam vitam pravè gubernantes, quæ nihil ad se attinet, præscire conantur.

XXXIX.

FORMICA et COLUMBA.

FORMICA sitiens descendit in fontem, ac tracta a fluxu, suffocabatur. Columba verò, hoc viso, ramum arboris decerptum in fontem projecit, super quo sedens Formica evalit. Auceps autem quidam post hoc, calamis compositis, ad Columbam comprehendendam ibat. Hoc autem viso, Formica aucupis pedem momordit; ille verò dolens et calamos projecit, et, ut Columba statim fugeret, auctor fuit.

AFFABULATIO.

Fabula significat, opertere benefactoribus gratiam referre.

XL.

VESPERTILIO et RUBUS et MERGUS.

VESPERTILIO, et Rubus, et Mergus, societate initâ, mercatoriam decreverunt vitam agere. Itaque Vespertilio argentum mutuatus, deposuit in medium,
Rubus

Rubus vestem secum accepit, Mergus tertius, aes, et enavigaverunt; Tempestate autem vehementi obortâ, et navi eversâ, omnibus perditis, ipsi in terram evaserunt. Ex illo igitur Mergus litoribus semper affidet, si quopiam æs ejiciat mare; Vespertilio verò creditores timens, interdum non apparet, sed nocte ad pabulum exit. Rubus verò præteruntium vestemprehendit, sicubi suam cognoscat, quærens.

AFFABULATIO.

Fabula significat, in ea, quibus incumbimus, in posterum nos recidere.

XLI.

ÆGROTUS et MEDICUS.

ÆGROTANS quidem, et à Medico rogatus, quomodo valuisset? Plus, ait, quàm operteret, sudâsse. Ille autem bonum ait hoc esse. Secundò verò ab ipso iterum rogatus, quomodo *se* habuisset, [1] horrore correptum, ait, valdè concussum fuisse. Ille verò et hoc bonum esse ait. Tertiò rursus rogatus, quomodo valuisset, ait, in Hydropem incidisse. Ille et

[1] *A Shivering.*

hoc rursus bonum ait esse. Inde ex domesticis quodam ipsum rogante, Ut habes? Ego, ait, heus tu, præ bonis perco.

AFFABULATIO.

Fabula significat, maximè ex hominibus nos odio eos habere, qui ad gratiam semper loqui student.

XLII.

LIGNATOR et MERCURIUS

LIGNATOR quidam juxta fluvium suam amisit securim. Inops igitur confusus, juxta ripam sedens plorabat. Mercurius autem, intellectâ causâ, et miseratus hominem, urinatus in fluvium, auream sustulit securim, et, an hæc esset, quam perdiderat, rogavit. Illo verò, non eam esse, dicente, iterum urinatus argenteam sustulit. Illo verò, neque hunc esse suam, dicente, tertiò, urinatus, illam ipsam sustulit. Illo verò hanc verè esse deperditam, dicente, Mercurius, probatâ ipsius æquitate, omnes ei donavit. Ille verò profectus, omnia sociis, quæ acciderant, narravit. Quorum unus quidam eadem facere decrevit, et ad fluvium profectus, et suam securim consultò demisit in fluvium, et plorans sedebat. Apparuit igitur

tur Mercurius et illi, et, causâ intellectâ ploratûs, urinatus similiter auream securim extulit, et rogavit an hanc amisisset. Illo cum gaudio, et verè hæc est, dicente, perosus Deus tantam impudentiam, non solum illam detinuit, sed ne propriam quidem reddidit.

AFFABULATIO.

Fabula significat, quantum justis Deus auxiliatur, tantum injustis eum esse contrarium.

XLIII.

ASINUS et HORTULANUS.

ASINUS serviens olitori, quoniam parum comedebat, plurimum verò laborabat, precatus est Jovem, ut, ab olitore liberatus, alteri venderetur domino. Quum verò Jupiter exoratus, jussisset ipsum figulo vendi, iterum iniquo animo ferebat, plura, quàm prius, onera portans, et cænum, et tegulas ferens. Rursus igitur, ut mutaret dominum, rogavit, et coriario venundatus est. Pejorem itaque prioribus herum nactus, et videns, quæ ab eo fierent, cum suspiriis ait, Hei mihi misero! melius erat mihi apud priores heros manere; hic enim, ut video, et pellem meam conficiet.

AFFABULATIO.

Fabula significat, quò tunc maximè priores dominos famuli desiderant, quum de secundis periculum fecerint.

XLIV.

AUCEPS et GALERITA.

AUCEPS avibus struxerat laques: Galerita verò hunc procul conspicata, rogavit, quidnam faceret? eo urbem se condere dicente, deinde procul regresso, et abscondito, Galerita viri verbis credens accessit ad cassem, et capta est, at, aucupe accurrente, illa dixit, Heus tu, si talem urbem condas, non multos invenies incolentes.

AFFABULATIO.

Fabula significat, tunc maximè domos, et urbes desolari, quum præfeti molesti fuerint.

XLV.

VIATOR.

VIATOR, multâ confectâ viâ, vovit, si quod invenisset, dimidium Mercurio ejus se dedicaturum. Nactus igitur peram plenam cariotarum, et amygdalarum, atque eâ acceptâ, eas comedit: Sed
cario.

cariotarum ossa, et amygdalarum cortices super quodam imposuit altari, inquires, Habes, o Mercuri, votum. Nam rei inventæ exteriora, et interiora dividendo tibi dono.

AFFABULATIO.

Fabula in virum avarum, et Deos ob cupiditatem fallentem.

XLVI.

PUER et MATER.

PUER ex literatorio ludo condiscipuli librum furatus, tulit matri. Quum ea verò non reprehendisset, sed potius amplexata fuisset, provectus ætare cœpit et majora furari. In ipso autem furto aliquando deprehensus, ducebatur rectè ad mortem. At sequente, et lugente matre, ille carnifices orabat, ut pauca quædam matri colloqueretur in aurem. Quæ, quum illico ori filii se admovisset, ille aurem dentibus demorsam abscidit; Matre autem, et aliis accusantibus, quia non solum furatus fuisset, sed jam et in matrem impius esset, ille ait, hæc enim mihi perditionis fuit causa. Si enim, quum librum furatus fuissem, me reprehendisset, non, ad hæc usque progressus, nunc ducerer ad mortem.

AFFA-

AFFABULATIO.

Fabula significat eorum, qui non in principio puniuntur, in majus augeri mala.

XLVII.

PASTOR et MARE.

PASTOR in maritimo loco gregem pascens, viso tranquillo mari, desideravit navigare ad mercaturam; Venditis igitur ovibus, et palmarum fructibus emptis, solvit. Tempestate verò vehementi factâ, et navis in periculo quum esset, ne submergeretur, omni onere ejecto in mare, vix vacuâ navi evasit incolumis. Post verò dies non paucos, transeunte quodam, et maris erat enim id forte tranquillum quietum admirante, suscepto sermone, Hic ait, cariotas, iterum, ut videtur, desiderat mare, et propterea videtur quietum.

AFFABULATIO.

Fabula significat, calamitates hominibus documenta fieri.

XLVIII.

PUNICA et MALUS.

PUNICA, et Malus de pulchritudine contendebant. Multis verò contentionibus.

tionibus interim factis, rubus ex proximâ sepe audiens, desinamus, ait, ô amicæ, aliquando pugnare.

AFFABULATIO.

*Fabula significat, in præstantiorum seditio-
nibus vilissimos etiam conari esse aliquos.*

XLIX.

TALPA.

TALPA cœcum animal est. Dicit igitur aliquando matri, Morum, mater, video, deinde rursus ait, Thuris odore plena sum: et tertio iterum Ærei, inquit, lapilli fragorem audio. Mater verò respondens ait, O filia, ut jam percipio, non solum visus privata es, sed et auditu, et olfactu.

AFFABULATIO.

Fabula significat, nonnullos jactabundos impossibilia profiteri et in minimis redargui.

L.

VESPÆ et PERDICES

VESPÆ, et Perdices siti laborantes ad agricolam iverunt, ab eo rogantes potum, promittentes pro aquâ se hanc gratiam reddituras: Perdices quidem, fodere vineas: Vespæ autem, circumcirca eundo

eundo aculeis arcere fures. At agricola inquit, Sed mihi sunt duo boves, qui, nihil promittentes, omnia faciunt. Melius igitur est illis dare, quam vobis.

AFFABULATIO.

Fabula in viros perniciosos, promittentes quidem juvare, lædentes autem admodum.

LI.

PAVO et MONEDULA.

AVIBUS volentibus creare regem Pavo rogabat, ut se ob pulchritudinem eligerent. Eligentibus autem eum omnibus, Monedula, suscepto sermone, ait, Sed si te regnante, Aquila nos persequi aggressa fuerit, quomodo nobis opem feres?

AFFABULATIO.

Fabula significat, principes non modò propter pulchritudinem, sed et fortitudinem, et prudentiam eligere oportere.

LII.

APER et VULPES.

APER, cuidam adstans arbori, dentes acuebat. Vulpe autem rogante causam, quare, nullâ propositâ necessitate, dentes

dentes acueret, inquit, Non sine causâ hoc facio. Nam si me periculum invaserit, minime me tunc acuendis dentibus occupatum esse oportebit, sed potius paratis uti.

AFFABULATIO.

Fabula significat, adversus periculum præparatum esse oportere.

LIII.

CASSITA.

CASSITA à laqueo capta, plorans dicebat, Hei mihi miseræ, et infelici volucris! Non aurum furripui cujusquam, non argentum, non aliud quicquam pretiosum, Granum autem tritici parvum mortem mihi consiliavit.

AFFABULATIO.

Fabula in eos, qui ob vile lucrum magnum subeunt periculum.

LIV.

HINNULUS.

HINNULUS aliquando Cervo, ait, Pater, tu natus es et major, et celerior, canibus, et cornua præterea ingentia gestas ad viâdictam, cur nam igitur sic eos times?
Et

Et ille ridens ait, Vera quidem hæc inquis, fili: unum verò scio, quòd quum canis latratum audivero, statim ad fugam, nescio quomodo, efferor.

AFFABULATIO.

Fabula significat, quod naturâ timidos nulla admonitio confirmat.

LV.

LEPORES et RANÆ.

LEPORES aliquando congregati sui ipsorum deplorabant vitam, quod foret periculis obnoxia, timoris plena etenim ab omnibus et canibus, et aquilis et aliis multis consumebantur. Melius itaque esse mori semel, *dixerunt*, quam toto vitæ tempore timere. Hoc igitur confirmato, impetum fecerunt simul in paludem quasi in eam delapsuri, et suffocandi. Sed quum Ranæ, quæ circum paludem sedebant, cursûs strepitu percepto, illico in hanc insiluissent, ex leporibus quidam sagacior esse visus aliis, ait, Sistite, ô socii, nihil grave in vos ipsos molimini, jam enim, ut videtis, et nobis alia sunt animalia timidiora.

AFFA-

AFFABULATIO.

Fabula significat, miseros ab aliis, graviora patientibus, recreari.

LVI.

ASINUS et EQUUS.

ASINUS Equum beatum putabat, utpote abunde nutritum, et accuratè; quum ipse neque palarum satis haberet, idque, plurimum defatigatus. Quum autem tempus instaret belli, et miles armatus ascendisset Equum, huc illuc ipsum impellens, et insuper in medios hostes infilisset, et Equus vulneratus jacebat; His visis, Asinus Equum, mutatâ, sententiâ, miserum existimabat.

AFFABULATIO.

Fabula significat, non oportere principibus et divitibus invidere; sed in illos invidiâ, et periculo consideratis, paupertatem amare.

LVII.

AVARUS.

AVARUS quidam, quum omnia sua bona in pecuniam vertisset, et auream massam fecisset, in loco quodam defodit, unâ defosso illicet animo suo, et mente;

E

atque

atque quotidie eundo ipsam videbat. Quum autem ex operariis quidam eum observasset, et quod factum erat cognovisset, refoffam massam sustulit. Post hæc et ille profectus, et vacuum locum conspicatus, lugere cæpit, et capillos evellere. Hunc vero quum quidam vidisset sic plorantem, et causam audivisset, Ne sic, ait, heus tu, tristere, neque enim habens aurum habebas; Lapidem igitur pro auro acceptum reconde, et puta tibi aurum esse; eundem enim tibi præstabit usum. Ut video enim, neque, quum aurum erat, in usu eras possessionis.

AFFABULATIO.

Fabula significat, nihil esse possessionem, nisi usus adfuerit.

LVIII.

ANSERES et GRUES.

ANSERES, et Grues in eodem prato pascebantur. Venatoribus autem visis, Grues, quòd essent leves, statim avolaverunt: Anseres verò, ob onus corporum, quum mansissent, capti fuerunt.

AFFABULATIO.

Fabula significat, et in expugnatione urbis impes facile fugere, divites verò servire captos.
LIX.

LIX.

TESTUDO et AQUILA.

TESTUDO orabat Aquilam, ut se volare doceret. Eâ autem admonente, procul hoc à naturâ ipsius esse, illa magis precibus, instabat. Accepit ergo ipsam unguibus, et in altum sustulit, inde demisit. Hæc autem in petras cecidit, et contrita est.

AFFABULATIO.

Fabula significat, multos, quia in contentionibus prudentiores non audierint, seipsos læsisse.

LX.

PULEX.

PULEX aliquando cum saltâset, viri pedibus insedit. Hic autem Herculem in auxilium invocabat: at, quum illinc rursus saltâset, suspirans ait, O Hercules, si contra pulicem non auxiliatus es, quomodo contra majores adversarios adjuvabis?

AFFABULATIO.

Fabula significat, non oportere in minimis Deum rogare, se in necessariis.

LXI.

C E R V A.

CERVA altero obcæcato oculo, in litore pascebatur, sanum oculum ad terram propter venatores habens, alterum verò admare, unde nihil suspicabatur: præternavigantes autem quidam, et hoc conjectantes, ipsam sagittârunt. Hæc autem seipsam lugebat, ut quæ, unde timuerat, nihil passa foret: quod verò non putabat malum allaturum, ab eo prodita foret.

AFFABULATIO.

Fabula significat, sæpe quæ nobis noxia videntur, utilia fieri; quæ vero utilia, noxia.

LXII.

C E R V A et L E O.

CERVA venatores fugiens in speluncam ingressa est: in leonem autem cum ibi incidisset, ab eo comprehensa est: moriens autem dicebat, Hei mihi, quod, homines fugiens, in ferarum immitissimum incidi.

AFFABULATIO.

Fabula significat, multos homines, dum parva pericula fugiunt, in magna incurrere.

LXIII.

CERVA et VITIS.

CERVA venatores fugiens, sub vite delituit. Quum præteriissent autem parumper illi, Cerva, prorsus jam latere arbitrata, vitis folia depasci incepit. Illis verò agitatís, venatores conversi, et quod erat verum, arbitrati, animal aliquod sub foliis occultari, sagittis confecerunt Cervam. Hæc autem moriens talia dicebat: Justa passa sum, non enim offendere oportebat eam, quæ me servârat.

AFFABULATIO.

Fabula significat, eos, qui injuriâ benefactores afficiunt, à Deo puniri.

LXIV.

ASINUS et LEO.

CUM Asino Gallus aliquando pascebatur, Leone autem aggresso Asinum, Gallus exclamavit, et Leo (aiunt enim hunc Galli vocem timere fugit. At Asinus

mus ratus *eum* propter se fugisse, aggressus est statim Leonem: Ut verò procul hunc persecutus est, quò non amplius Galli perveniebat vox, conversus Leo *eum* devoravit. Hic verò moriens clamabat, Me miserum, et dementem! Ex pugnacibus enim non natus parientibus, cujus gratiâ in aciem irruï?

AFFABULATIO.

Fabula significat, plerosque homines inimicos, qui se de industriâ humiliarunt, aggredi, atque ita ab illis occidi.

LXV.

OLITOR et CANIS.

OLITORIS Canis in puteum decidit: Olitor autem, volens ipsum illinc extrahere, descendit et ipse in puteum. Ratus autem Canis, *eum* ut se inferiùs malis accessisse obrueret Olitorem conversus momordi. Hic autem cum dolore reversus, Justa, inquit, patior, nam cur unquam fui interfectorem fervare studui?

AFFABULATIO.

Fabula in injustos, et ingratos.

LXVI.

LXVI.

SUS et CANIS.

SUS, et Canis mutuò convitiabantur. Et Sus jurabit per Venerem, proculdubio dentibus *se* discissuram Canem. Canis verò ad hæc per Ironiam dixit, Bene per Venerem nobis juras, significas enim ab ipsâ vehementer *te* amari, quæ impuras tuas carnes degustantem, nullo pacto in facellum admittit. Et Sus, propter hoc igitur magis præ se fert Dea amare me : nam occidentem, aut alio quovis modo lædentem omnino averfatur : tu tamen maleoles, viva, et mortua.

AFFABULATIO.

Fabula significat, prudens oratores, qua ab inimicis objiciuntur, convicia artificiose in laudem convertere.

LXVII.

SUS et CANIS.

SUS, et Canis fœcunditate certabant. Dixit autem Canis fœcundam se esse maximè pedestrium omnium animalium :
et

et Sus occurrens, ad hæc inquit, Sed, quum hoc dicis, scito et cæcos tuos te catulos parere.

AFFABULATIO.

Fabula significat, non celebritate res, sed perfectione judicari.

LXVIII.

SERPENS et CANCER.

SERPENS unà cum Cancro vivebat, in ita cum eo societate. Itaque Cancer simplex moribus, ut et ille mutaret, admonebat, astutiam: hic autem minimè se præbuit obedientem. Quum observâisset igitur Cancer ipsum dormientem, et pro viribus compressisset, occidit. At, Serpente post mortem extenso, ille ait, Sic oportebat antehac rectum, et simplicem esse; neque enim hanc pœnam dedisses.

AFFABULATIO.

Fabula significat, qui cum dolo amicos adunt, ipsos potius offendi.

PASTOR et LUPES.

PASTOR nuper natum Lupi catulum reperit, ac sustulit, unâque cum canibus nutrit. At, quum adolevisset, si quando Lupus ovem rapuisset, cum canibus et ipse persequabatur. Quum canes verò aliquando non possent assequi Lupum, atque ideo revertērentur, ille sequebatur donec, quum ipsum affecutus esset, utpote Lupus, princeps foret venationis; deinde redibat. Sin autem Lupus extra non rapuisset ovem, ipse, clam occidens, unâ cum canibus comedebat, donec Pastor, quum conjectâset, et intellexisset rem, de arbore ipsum suspendit, et occidit.

AFFABULATIO.

Fabula significat, naturam pravam bonos mores non nutrire.

LXX.

LEO et LUPUS.

LEO, quum consenuisset, ægrotabat, jacens in antro. Accesserunt autem visitatura regem, præter Vulpem, cætera animalia. Lupus igitur, captâ occasione, accusabat apud Leonem Vulpem, quasi
nihil

nihil facientem suum omnium dominum, et propterea neque ad visitationem profectam. Interim adfuit et Vulpes, et ultima audivit Lupi verba. Leo igitur contra eam infremuit; sed defensionis tempore petito, Et quis, inquit, eorum, qui convenerunt, tantum profuit, quantum ego, quæ in omnem partem circuivi, et medicamentum pro te à medico quæsi, et didici? Quum autem Leo statim, ut medicamentum diceret, imperâisset, illa inquit, Si, Lupo vivente excoriato, ipsius calidam pellem indueris, Et, Lupo statim mortuo jacente, Vulpes ridens ait, Sic non oportet dominum ad malevolentiam movere, sed ad benevolentiam.

AFFABULATIO.

Fabula significat, eum, qui contra alium machinatur, in seipsum laqueum vertere.

LXXI.

M U L I E R.

MULIER quædam virum ebrium habebat: ipsum autem à morbo liberare volens tale quid comminiscitur. Gravatum enim ipsum ab ebrietate quum observâisset, et mortui instar insensatum, in humeros elevatum in sepulcretum allatum deposuit, et abiit. Quum verò ipsum jam sobrium esse conjectata esset, januam pulsavit

pulsavit sepulcreti: ille autem quum diceret, Quis est, qui pulsat januam? Uxor respondit, Mortuis cibaria ferens, ego adsum. Et ille, Non mihi comesse, sed bibere, ô optime, potius affer: molestus enim mihi es, quum cibi, non potûs meministi. Hæc autem pectore percusso, Heu mihi miseræ! inquit: nam neque astu profui: tu enim, vir, non solùm non emendatus es, sed pejor quoque te ipso evasisti, cum in habitum tibi deductus sit morbos.

A F F A B U L A T I O.

Fabula significat, non oportere malis actibus immorari, nam aliquando etiam nolentem hominem consuetudo invadit.

LXXII.

C Y G N U S.

VIR dives et Anserem simul, et Cygnum nutriebat, non ad eadem tamen, sed alterum cantûs, alterum mensæ gratiâ. Quum autem oporteret Anserem ea pati, quorum causâ nutriebatur, nox erat, ac discernere tempus non permisit utrumque. Cygnus autem pro anserem abductus, cantat centum quendam, mortis exordium: ac cantum quidem exprimit naturam, mortem verò effugit suavitate canendi.

AFFA-

AFFABULATO.

Fabula significat, sæpe musicen differe mortem.

LXXIII.

ÆTHIOPS.

ÆTHIOPEM quidam emit, talem ei colorem inesse ratus negligentia ejus, qui prius habuit. Ac assumpto in domum omnes adhibuit abstersiones, omnibusque lavacris tentavit mundare: et colorem quidem transmutare non potuit, sed morbum vexatio paravit.

AFFABULATIO.

Fabula significat, manere naturas, ut à principio provenerunt.

LXXIV.

HIRUNDO et CORNIX.

HIRUNDO, et Cornix, de pulchritudine contendebant. Respondens autem Cornix ei dixit, Sed tua pulcritudo verno tempore floret, meum verò corpus etiam hyeme durat.

AFFA-

AFFABULATIO.

Fabula significat, durationem corporis decore meliorem esse.

LXXV.

BUTALIS.

BUTALIS a quâdam fenestrâ pendebat: vespertilio autem, cum accessisset, rogavit causam, quare die quidem filet, nocte, verò canit? Eâ verò, non temerè hoc facere, dicente, nam die canens, olim capta fuerat, et propterea ex illo prudens evasit? Vespertilio ait, Sed non te cavere nunc oportet, quum nulla utilitas est, sed antequam capereris.

AFFABULATIO.

Fabula significat, in infortuniis inutilem esse pœnitentiam.

LXXVI.

COCHLEÆ.

RUSTICI filius affabat cochleas: quum autem audiret eas stridentes, ait, O pessimæ animantes, domibus vestris incensis, vos canitis?

AFFABULATIO.

Fabula significat, omne intempestivè factum vituperabile esse.

LXXVII.

MULIER et ANCILLÆ.

MULIER vidua operosa ancillas habens, has solebat noctu excitare ad opera, ad Gallorum cantus. His verò assidue defatigatis labore, visum est oportere domesticum occidere Gallum, tanquam illum, qui noctu excitaret heram. Evenit autem ipsis, hoc facto, ut in grandiora inciderent mala. Nam hera, ignorans Gallorum horam, magis de nocte eas excitabat.

AFFABULATIO.

Fabula significat, plerisque hominibus consilia malorum causas esse.

LXXVIII.

MULIER, venefica.

MULIER venefica et divinarum irarum propulsiones promittens, multa perseverabat facere, et lucrum inde facere. Quidam vero accusaverunt eam impietatis et convicerunt, et damnatam ducebant ad

ad mortem. Conspicatus autem quidam eam duci, ait, Tu, quæ Deorum iras avertere promittebas, quomodo neque hominum consilium mutara potuisti?

A F F A B U L A T I O.

Fabula significat, multos magna promittere, ne parva quidem facere valentes.

LXXIX.

M U S T E L A.

MUSTELA in officinam ingressa ferarii, ibi jacentem circum lambebat limum. Rasâ autem linguâ, sanguis multus ferebatur. Hæc autem lætabatur, rata ex ferro aliquid auferre, donec penitus totam linguam absumsisset.

A F F A B U L A T I O.

Fabula in eos, qui contentionibus seipsos offendunt.

LXXX.

A G R I C O L A.

AGRICOLA quidam fodiens, aurum reperit: quotidie igitur terram, ut ab eâ beneficio affectus, coronabat. Huic autem Fortuna adstans, inquit, Heus tu,

cur terræ mea munera attribuis, quæ ego tibi dedi, ditare te volens? Nam si tempus immutetur, et in alias manus hoc tuum aurum veniat, scio te tunc me, Fortunam, accusaturum.

AFFABULATIO.

Fabula significat, oportere benefactorem cognoscere, atque huic gratiam referre.

LXXXI.

VIATORES.

DUO quidam unâ iter faciebant. Et quum alter securim reperisset, alter, qui non invenerat, admonebat ipsum, ne diceret, inveni, sed invenimus. Sed paulò post, quum obviam venissent ipsis illi, qui securim perdiderant, qui habebat illam cursu pressus, qui non invenerat, comiti dicebat, Perimus. Hic autem ait, Perii, dic, non perimus: etenim et tunc, quum securim invenisti, inveni, dixisti, non invenimus.

AFFABULATIO.

Fabula significat, eos, qui non fuerunt participes felicitatum, neque in calamitatibus firmos esse amicos.

LXXXII.

LXXXII.

R A N Æ.

DUÆ ranæ vicinæ sibi erent. Pascebantur autem, altera in profundo, et procul a viâ, stagno; altera in viâ, parum aquæ habens. Verùm, quum, quæ in stagno erat, alteram admoneret, ut ad se migraret, ut tutiore cibo frueretur, illa non paruit, dicens, Firmissimâ teneri hujusce loci consuetudine, usque dum obigeret, currum prætereuntem ipsam contundere.

AFFABULATIO.

Fabula significat, homines quoque, prava aggredientes, citius mori, quàm in melius mutari.

LXXXIII.

APIARIUS.

IN mellarium ingressus quidam, domino absente, favum abstulit. Hic autem reversus, ut alveolos vidit inanes, stabat, quod in his erat, perscrutans. Apes autem e pastu redeuntes, ut deprehenderunt ipsum, aculeis percutiebant, pessimeque tractabant. Hic autem eis dixit, ô pe si-

mæ animantes, furatum vestros favos illæsum dimisistis, me, verò. satagentem vestri, percutitis !

AFFABULATIO.

Fabula significat, sic hominum quosdam per imprudentiam inimicos non caventes, amicos, ut infidiatores, repellere.

LXXXIV.

ALCEDO.

ALCEDO avis est solitaria, semper in mari vitam degens. Hanc aiunt, hominum venationes caventem, in scopulis maritimis nidum ædificare; et aliquando jam paritura, fecit. Egressâ autem eâ ad pabulum, evenit mare, a vehementi concitatam vento, elevatum supra nidum fuisse, atque, hoc submerso, pullos perdidisse. Hæc verò reversa, re cognitâ, ait, Me miseram ! quæ terram, ut insidiatricem, cavens, ad hoc confugi, quòd mihi longe est infidius.

AFFABULATIO.

Fabula significat, homines etiam quosdam ab inimicis cavendo, ignaros in multo graviore inimicis amicos incidere.

LXXXV.

LXXXV.

PISCATOR.

PISCATOR in fluvio quodam piscabantur. Extensis autem retibus, et fluxu comprehenso utrinque, funi alligato lapide, aquam verberabat, ut pisces, fugientes incaute, in retia inciderent. Cum quidam verò ex iis, qui circa locum habitabant, id *cum* facere videret, increpabat, utpote fluvium turbantem et claram aquam non finentem bibere. Et is respondit, Sed, nisi sic fluvius perturbetur, me oportebit esurentem mori.

AFFABULATIO.

Fabula significat, civitatum etiam rectores tunc maximè quæstum facere, quum patrias in seditionem induxerint..

LXXXVI.

SIMIUS. et DELPHIS.

MOS quum esset navigantibus, Melitenses catulos, et Simios adducere in solamen navigationis, navigans quidam habebat secum et Simium. Quum autem pervenissent ad Sunium, Atticæ promontorium, tempestatem vehementem contigit fieri. Navi autem eversâ, et omnibus enatantibus,

enatantibus, natabat et Simius: Delphis autem aliquis ipsum conspiciens, et hominem esse ratus, suppositus sustinebat, perferens ad terram. Ut verò in Piræo fuit, Atheniensium navale, rogavit Simium, an genere esset Atheniensis? Quum autem hic diceret *se esse*, et claris ibi esse parentibus, rogavit an et Piræum nōset? Ratus autem Simius de homine eum dicere ait, et valde amicum esse ei, et familiarē: et Delphis tanto mendacio indignatus, submergens ipsum occidit.

A F F A B U L A T I O.

Fabula in viros, qui, veritatem ignorantes, decipere sperant.

LXXXVII.

M U S C Æ.

IN cellâ quâdam melle effuso, Muscæ advolantes comedebant. Implicitis autem earum pedibus, evolare non poterant. Quum vero suffocarentur, dicebant. Miserræ nos, quia ob modicum cibum perimus!

A F F A B U L A T I O.

Fabula significat, multis gulam multorum malorum causam esse.

LXXXVIII.

LXXXVIII.

MERCURIUS et STATUARIUS.

MERCURIUS scire volens, in quanto honore apud homines esset, ivit in Statuarii domum, cum se assimilasset homini, et, visâ statuâ Jovis rogabat, Quanti quis ipsam emere posset? Hic autem quum dixisset Drachmâ, risit: et, Quanti eam Junonis, ait? quum dixisset, Pluris: visâ et suâ ipsius statuâ, ac opinatus, quum nuntius sit Deorum et lucro præsit, maximam de se apud homines haberi rationem, rogavit de eâ. Statuarius verò ait, Si hæc emeris, et hanc additamentum tibi do.

AFFABULATIO.

Fabula in virum gloriosum, qui in nullo apud alios est honore.

LXXXIX.

MERCURIUS et TIRESIAS.

MERCURIUS volens Tiresiæ vaticinium an verum esset, cognoscere, furatus ipse boves, ex rure venit ad ipsum in urbem, similis factus homini, et ad ipsum divertit. Boum autem amissione renunciâtâ Tiresiæ, ille, assumpto Mercurio, exivit,

exivit, augurium aliquod de fure confideraturus, et huic jubet dicere sibi, quamnam avem viderit. Mercurius autem, primum conspicatus Aquilam sinistris ad dextram volantem, *ei* dixit. Hic, non ad se eam attinere, quum dixisset, secundo, Cornicem vidit super arbore quâdam sedentem, et modò superius aspicientem, modò ad terram declinatam, et vati refert. Et is, re cognitâ, inquit, Sed hæc Cornix jurat et Cælum, et Terram, si tu velis, meas me recepturum boves.

AFFABULATIO.

Hoc sermone uti quispiam poterit adversus virum furacem.

XC.

CANES.

HABENS quidam, duos Canes, alterum venari docuit, alterum domum servare. Cæterum, si quando venaticus caperet aliquid, et domus custos particeps erat una cum eo dapis. Ægrè ferente autem venatico, et illi objiciente, quòd ipse quotidie laboraret, ille verò nihil laborans, suis nutriretur laboribus, respondens ipse ait, Non me, sed herum reprehende, qui non laborare me docuit, sed labores alienos comedesse.

AFFA-

AFFABULATIO.

Fabula significat, adolescentes, qui nihil sciunt, haud esse reprehendendos, quam eos parentes sic educaverint.

XCI.

MAITUS et UXOR.

HABENS quidam uxorem, quæ domesticis omnibus inimica erat, voluit scire, an etiam erga paternos domesticos ita afficeretur: quapropter cum rationabili prætextu ad suum ipsam mittit patrem. Paucis verò post diebus eâ reversâ, rogavit, quomodo erga illos se habuisset. Hæc verò quum divisset, Quod bubulci, et pastores me suspectabant, ait, Sed, ô uxor, si eis odiosa es, qui manè greges agunt, serò autem revertuntur, quid sperare oportet de iis, quibuscum toto conversaris die?

AFFABULATIO.

Fabula significat, sic sæpe ex parvis magna, et ex manifestis, incerta cognosci.

XCII.

XCII.

HOEDUS et LUPUS.

HOEDUS derelictus a grege, agitabatur a Lupo. Conversus verò ad eum dixit, O Lupe, quoniam persuasus sum, me tuum cibum futurum, ne injucundè moriar, cane tibiâ primùm, ut saltem. Lupo autem canente tibiâ, atque Hædo saltante, canes, quum audivissent, Lupum persecuti sunt. Hic verò conversus, Hædo inquit, meritò hæc mihi accidunt; oporebat enim me, coquus quum sim, tibicinem non imitari.

AFFABULATIO.

Fabula significat, eos, qui ea, quibus naturâ apti sunt, negligunt, quæ verò aliorum, sunt, exercere conantur, in infortunia incidere.

XCIII.

CANCER et VULPES.

CANCER e mari quum ascendisset, in quodam pascebatur loco. Vulpes verò esuriens, ut conspexisset, accessit, ac eum rapuit. Ille verò devorandus, ait, Sed ego justa patior, qui, marinus quum sim, terrestris volui esse.

AFFA-

AFFABULATIO.

Fabula significat, ex hominibus etiam eos, qui propriis derelictis exercitiis, ea, quæ nihil conveniunt, aggrediuntur, meritò infortunatos esse.

XCIV.

CITHAROEDUS.

CITHAROEDUS rudis in domo calce in-
crustatâ, ut solebat, canens, et contrâ
resonante in se voce, putabat valde cano-
rus esse, itaque elatus ob id, cogitavit op-
portere etiam theatro sese committere.
Profectus vero ad se ostendendum, quum
malè admodum caneret, lapidibus ipsum
explosum abegerunt.

AFFABULATIO.

*Fabula significat, sic ex rhetoribus quosdam
qui in scholis videntur esse aliqui, quum ad res
publicas venerint, nullius præti esse.*

XCV.

FURES.

FURES in domum quandam ingressi,
nihil invenerunt, nisi gallum; atque,
hoc capto, abierunt. Hic verò ab eis oc-
cidendus rogabat, ut se dimitterent, di-
cens,

cens, *se* utilem esse hominibus, noctu eos ad opera excitantem. Hi verò dixerunt, Sed propter hoc te tanto magis occidimus: illos enim excitans, furari nos non finis.

AFFABULATIO.

Fabula significat, ea maxime pravis esse adversa, quæ bonis sunt beneficia.

XCVI.

CORNIX et CORVUS.

CORNIX corvo invidens, quod is per auguria hominibus vaticinaretur, ob idque crederetur, uti futura prædicens, conspicata viatore quosdam prætereuntes, ivit super quandam arborem, stansque valde crocitavit. Illis verò ad vocem conversis, et stupefactis; re cognitâ, quidam inquit, Abeamus, heus vos, Cornix enim est, quæ crocitavit, et augurium non habet.

AFFABULATIO.

Fabula significat, eodem modo et homines cum præstantioribus certantes, præterquam quòd non ad æqua perveniunt, risu quoque dignos esse.

XCVII.

CORNIX et CANIS.

CORNIX Minervæ sacrificans, canem ad epulas invitavit. Ille verò dixit, Quid frustra sacrificia absumis? Dea enim adeò te odit, ut ex conviventibus tecum avibus fidem sustulerit. Cui Cornix; Ob id magis ei sacrifico, ut reconcilietur mihi.

AFFABULATIO.

Fabula significat, plerosque, ob lucrum inimicos, beneficiis prosequi non vereri.

CORVUS et SERPENS.

CORVUS cibi indigens, ut vidisset in quodam aprico loco Serpentem dormientem, hunc, devolando, rapuit. Hic verò quum se vertisset, atque momordisset ipsum, Corvus moriturus dixit, Me miserum! qui tale repperi lucrum, ex quo etiam pereco.

AFFABULATIO.

Fabula in virum, qui, ob thesaurorum inventionem, de salute periclitatus sit.

XCIX.

MONEDULA et COLUMBÆ.

MONEDULA in quodam colcumbario Columbas conspicata bene nutritas, dealbavit sese, ivitque, ut et ipsa eodem cibo impertiretur. Hæ verò, donec tacebat, ratæ Columbam eam esse, admiserunt. Sed quum aliquando oblita vocem emisisset, tunc, ejus cognitâ naturâ, expulerunt percutientes; eaque, privata eo cibo, rediit ad Monedulas rursus. Et illæ, ob colorem quum ipsam non nôssent a suo cibo abegerunt, ita ut, duorum appetens, neutro potiretur.

AFFABULATIO.

Fabula significat, oportere et nos nostris contentos esse, considerantes, habendi cupiditatem, præterquam quòd nihil juvat, auferre et quæ adsunt bona sæpe.

C.

MONEDULA.

MONEDULAM quum quis cepisset, et alligâisset pedem filo, suo tradidit filio. Hæc verò, non passa inter homines victum, ubi parumper libertatem nacta est, fugit, in suumque nidum se contulit. Circumvolans verò vinculo ramis, evolare haud

haud valens, quum moritura esset, secum loquebatur, Me miseram ! quæ apud homines non passa servitutem, incautè me vitâ privavi.

AFFABULATIO.

Fabula significat, quosdam nonnunquam, dum se a mediocribus periculis student liberare, in majora incidere.

CI.

JUPITER et MERCURIUS.

JUPITER Mercurio jussit, ut omnibus artificibus mendacii mendicamentum infunderet. Hic verò, eo trito, et ad mensuram factò, æquabiliter singulis infudit. Quum verò, solo futore relicto, multum superesset medicamenti, totum acceptum mortarium ei infudit. Atque hinc contigit, artifices omnes mentiri, maximè verò omnium futores.

AFFABULATIO.

Fabula in mendaces artifices.

CII.

JUPITER.

JUPITER nuptias celebrans, omnia animalia convivio excipiebat. Solâ verò testudine sero profectâ admiratus causam

G 3

traditatis,

traditatis, rogavit eam, quamobrem ipsa ad convivium non accessisset. Quum verò hæc dixisset, Domus chara, domus optima, iratus ipsi, damnavit, ut domum bajulans circumferret.

AFFABULATIO.

Fabula significat, plerosque homines eligere potius parce apud se vivere, quàm apud alios lautè.

CIII.

LUPUS et OVIS.

LUPUS a canibus morsus, et malè affectus, abjectus jacebat. Cibi verò indigens, conspicatus ovem, rogabat, ut potum ex præterfluente flumine sibi afferret, Si enim tu mihi, inquit, dederis potum, ego cibum mihi ipsi inveniam. Illa verò respondit, et ait, Sed, si ego potum dedero tibi, tu et cibo me uteris.

AFFABULATIO.

Fabula in virum maleficum per simulationem insidiantem.

CIV.

CIV.

LEPORES.

LEPORES olim, belligerantes cum Aquil-
lis, invocârunt in auxilium Vulpes:
Hæ autem dixerunt, Non auxiliaremur
vobis, nisi sciremus, qui vos estis, et cum
quibus bellamini?

AFFABULATIO.

Fabula significat, eos, qui cum præstantioribus certant, suam salutem contemnere.

CV.

FORMICA.

FORMICA quæ nunc est, olim homo fuit,
et agriculturæ assiduè incumbens, non
propriis erat contentus laboribus, sed et
vicinorum fructus surripiebat. Jupiter au-
tem indignatus hujus habendi cupiditate,
transmutavit eum in hoc animal, quæ
Formica appellatur. Verùm, quum mu-
tasset formam, non et affectum mutavit.
Nam hucusque arva circumeundo aliorum
labores colligit, et sibi ipsi recondit.

AFFA.

AFFABULATIO.

Fabula significat, naturâ pravor, et maxime speciem transmutaverint, mores non mutare.

CVI.

VESPERTILIO et MUSTELA.

VESPERTILIO, in terram cùm cecidisset, a Mustelâ capta est, et quum occidenda foret, pro salute rogabat. Hâc verò dicente, non posse ipsam dimittere quod naturâ volucris omnibus inimica foret, illa ait, Non avem sed murem esse: et sic dimissa est. Postremò autem, quum iterum cecidisset, et ab aliâ capta Mustela fuisset, ne voraretur, orabat. Hâc autem dicente cunctis inimicam esse muribus, se non Murem, sed Vespertilionem dicebat esse, et rursus dimissa est. Atque ita evenit, bis mutuato nomine, eam salutem consecutam fuisse.

AFFABULATIO.

Fabula significat, neque nos oportere, in eisdem semper considerantes, eos, qui ad tempus mutantur glerumque periculu effugere.

CVII.

CVII.

VIATORES.

VIATORES juxta littus quod damiter facientes, venerunt in speculam quandam; et illinc conspicati farmenta procul natantia, navem esse magnum existimârunt: quamobrem expectârunt, tanquam appulsura ea esset, Quum verò a vento lata farmenta propiùs forent, non navem amplius, sed seapham videbantur videre. Advectâ autem illâ quum farmenta esse vidissent, inter se dixerunt, Ut igitur frustra nos, quod nihil est, expectabamus!

AFFABULATIO.

Fabula significat, nonnullos homines, ex improviso terribiles esse visos, quum periculum feceris, nullius inveniri esse pretii.

CVIII.

ASINUS SYLVESTRIS.

ASINUS sylvestris Asinum conspicatus domesticum in quodam aprico loco, profectus ad ipsum, beatum dicebat, et corporis bonâ habitudine, et cibi perceptione. Deinde verò, quum vidisset eum ferentem onera, et agasonem a tergo sequentem.

guentem, et baculis ipsum percutientem, ait, Ast, ego non amplius beatum te existimo; video enim, quòd non sine malis magis felicitatem habes.

AFFABULATIO.

Fabula significat, non esse æmulanda, cum periculis et miseriis, lucra.

CIX.

ASINUS et VULPES.

ASINUS indutus pelle Leonis circuibat, reliqua bruta perterrens. Cæterùm conspicatus Vulpem, tentavit et hanc perterrefacere. Hæc autem (casu enim ipsum rudentem audiverat) ei ait, Sed bene scito, quòd et ego te timuisssem, nisi rudentem audivisssem.

AFFABULATIO.

Fabula significat, nonnullos indoctos, qui videntur exteris aliqui esse, ex suâ loquacitate redargui.

CX.

ASSINUS et RANÆ.

ASINUS lignâ ferens pertransibat quandam paludem. Lapsus autem, ut decedit, surgere non valens, lamentabatur,
ac

ac suspirabat. Ranæ autem, quæ erant in palude, suspiriis ejus auditis, Heus tu, dixerunt, et quid faceres, si tanto hîc tempore mansisses, quanto nos, quum, quia in breve tempus lapsus sis, sic lamentaris?

AFFABULATIO.

Hoc sermone uti poterit quisquam in virum segnem, qui ob minimos labores tristatur, quum ipse majoribus facilè resistat.

CXI.

ASINUS et CORVUS.

ASINUS, ulcerato dorso, in quodam prato pascebatur. Corvo autem incidente ei, et ulcus percutiente, Asinus rudebat, ac saltabat. Sed agasone procul stante, ac ridente, Lupus præteriens ipsum vidit, et dixit, Miseri nos! qui, si tantum videamur, agitamur, hunc autem rident.

AFFABULATIO.

Fabula significat, maleficos homines, si tantum appareant, dignosci.

CXII.

CXII.

ASINUS et VULPES.

ASINUS et Vulpes, societate initiâ inter se, exiverunt ad venationem. Leo verò quum occurrisset ipsis, Vulpes imminens videns periculum, profecta ad Leonem se tradituram ei Asinum pollicita est, sibi impunitatem promiserit, Qui quum se dimissurum eam dixisset, illa, adducto Asino in casses quosdam ut incideret, fecit. Sed Leo, videns illum fugere minimè posse, primam Vulpem comprehendit, deinde sic ad Asinum versus est.

AFFABULATIO.

Fabula significat, eos, qui sociis insidiantur, sæpe et seipsos perdere.

CXIII.

GALLINA et HIRUNDO.

GALLINA, Serpentis ovis inventis diligenter calefacta excludit. Hirundo autem, quum eam vidisset, ait, O demens, quid hæc nutris, quæ cùm excreverunt, a te primâ injuriam auspicabuntur?

AFFA-

AFFABULATIO.

Fabula significat, implacabilem esse pravitatem, licet afficiatur maximis beneficiis.

CXIV.

CAMELUS.

QUUM primùm visa est Camelus, homines perterriti, et magnitudinem admirati fugiebant: ubi verò, procedente tempore, cognoverunt ipsius mansuetudinem, confisi sunt eo usque, ut ad eam accederent. At intellecto paulò post, Belluam non bilem habere, eo contemptùs ière, ut et fraena ei imponerent, et pueris agendam traderent.

AFFABULATIO.

Fabula significat, ut terribiles res consuetudo contemptibiles faciat.

CXV.

SERPENS.

SERPENS a multis hominibus conculcatus, Jovem supplex adiit. Jupiter autem ei dixit: Sed, si, qui prior conculcavi, pupugisses, nequaquam secundus id facere aggressus fuisset.

H

AFFA-

AFFABULATIO.

Fabula significat, eos, qui prius invadentibus resistunt, aliis formidolosos fieri.

CXVI.

COLUMBA.

COLUMBA siti correpta, ut vidit in quodam loco poculum aquæ depictum, putavit, esse verum, atque multo impetu allara, imprudens in tabulam offendit, ut, et pennis ipsius perfractis, in terram diceret, atque a quodam occurrentium caperetur.

AFFABULATIO.

Fabula significat, nonnullos homines, ob vehementem alacritatem, inconsultò res aggredientes, injicere sese in perniciem.

CXVII.

COLUMBA et CORNIX.

COLUMBA in quodam columbario nutrita, fœcunditate superbiebat. Cornix verò, eâ auditâ, Sed, heus tu, desine hâc re gloriari: nam quo plures paries, eo plures dolores accumulas.

AFFA-

AFFABULATIO.

Fabula significat, ex famulis quoque eos infelicissimos esse, qui in servitute multos liberos procreant.

CXVIII.

D I V E S.

DIVES duas filias habens, alterâ mortuâ præficas conduxit: alterâ verò filia dicente, Ut nos miseræ, quæ ipsæ, quarum est dolor, lamentari nescimus, hæ verò non necessariæ, sic vehementer plangunt! mäter ait, Ne mirare, filia, si hæ ita lamentantur, nam nummorum gratiâ id agunt.

AFFABULATIO.

Fabula significat nonnullos homines, propter pecuniæ amorem, non dubitare ex alienis calamatibus quæstum facere.

CXIX.

P A S T O R.

PASTOR, actis in quercetum quoddam ovibus, stratâ sub quercu veste, ascendit, et fructum decutiebat. Oves verò edentes glandes, nesciæ et vestes unâ devorârunt. At, quum pastor descendisset, et, quod erat factum, vidisset; O pessima,

ait, animalia, vos cæteris vellera ac vestes præbetis, à me verò, qui vos nutrio, etiam vestem furripuistis.

AFFABULATIO.

Fabula significat, plerosque homines ob stultitiam, eos, nihil ad se attinent, beneficio afficientes, in domesticos malè tractare.

CXX.

PISCATOR et CERRUS.

PISCATOR, demisso reti in mare, retulit Cerrum: qui, parvus quum esse, suppuiter rogabat ipsum, tunc ne quidem se caperet, sed dimitteret, quod parvus esset: at, quum crevero, et magnus, inquit, evafero, me cepere poteris, quoniam et majori tibi ero utilitati. Et Piscator ait, Sed ego demens fuerim, si, quod in manibus est, misso lucro, licet sit parvum, expectatum, licet magnum fuerit, sperem.

AFFABULATIO.

Fabula significat, inconsideratum esse, qui, spe majoris rei quæ in manibus sunt, amittat, quod parva sint.

CXXI.

EQUUS et ASINUS. ✓

HOMO quidam habebat equum et asinum. Quum autem iter facerent inviâ, ait Asinus Equo, Tolle partem ex meo onore, si vis esse me saluum. Ille vero non persuasus est. Asinus verò cecidit, atque e labore mortuus est. Ab hero autem omnibus impositis ei, et ipsâ Asini pelle, conquerens Equus clamabat, Hei mihi miserrimo, quid mihi evenit afflictio? quia enim nolui parum oneris accipere, ecce omina gesto, et pellem.

AFFABULATIO.

Fabula significat, si magni cum parvis iungantur, utrosque servari in vitâ.

CXXII.

HOMO et SATYRUS.

HOMO quidam, cum Satyro initâ societate, unâ cum eo comedebat. Hyems verò, et frigus quum accessisset, homo manus suas admovens ori afflabat. Sciscitato autem Satyro, quam ob causam hoc faceret, ait Manus meas calefacio propter frigus. Sed paulò post, edulio calido alato, homo admovens ori, insufflabat ipsum.

sum. Rogante verò rursus *Satyro*, quare id faceret, ait, *Ferculum frige facio*. Suscepto verò sermone, *Satyrus*, Sed ego ait, posthac renuncio tuam amicitiam: quia ex eodem ore et calidum, et frigidum, emittis.

AFFABULATIO.

Fabula significat, oportere fugere nos amicitias, quarum anceps est affectio.

CXXIII.

VULPES et LIGNATOR.

VULPES venatores fugiens, et in deserto multâ decursâ viâ, virum lignatorem invenit in eo, cui supplicabat, ut se absconderet. A quo ei ostenso suo tugurio, ingressa delituit in angulis. Ac venatoribus profectis, et rogantibus virum, hic voce quidem negabat quidquam scire, sed manu suâ locum demonstrabat. Hi verò, quum non advertissent, abiere confestim. Ut igitur vidit eos *Vulpes* præterisse, exivit nihil allocuta. Accusante autem ipsam illo, quòd, servata a se, gratias sibi non ageret, *Vulpes* conversa inquit, Heus tu, ego verò egissem tibi gratias, si verbis similes manuum gestus, et mores habuisses.

AFFABULATIO.

Fabula in eos, qui utilia quidem promittunt verbis, sed contrā faciunt rebus.

CXXIV.

HOMO perfractor statūe.

HOMO quidam ligneum habens deum. Quum pauper esset, supplicabat, ut sibi beneficeret. Quum igitur hæc faceret, et nihilominus in paupertate degeret, iratus elevatum ipsum cruribus projecit in pavementum. Illiso igitur capite, ac statim diffracto, auri effluxit quamplurimum, quod ille jam colligens exclamabat, Perversus es, ut puto, et ingratus: colenti enim te mihi nequaquam profuisti, verberantem autem te multis bonis remuneravisti.

AFFABULATIO.

Fabula significat, non profuturum te tibi, honorantem pravam hominem, sed verberantem ipsum magis profuturum.

CXXV.

HOMO et CANIS.

HOMO quidam perabat cœnam, accepturus quendam amicorum suorum, et familiarium. Canis verò ipsius alium canem

canem invitavit, dicens, O amice, veni, coena unà mecum. Is verò, quum accessisset, lætus adstabat, spectans magnam cœnam, clamans in corde suo, Papæ, quanta mihi lætitia nuper derepente oblata est! nam et nutriar, et ad satietatem cœnabo, adeò ut cras nullo modo esuriero. Hæc secum dicente cane, simulque movente caudam, ut qui jam amico fideret, coquus, ut vidit ipsum huc et illuc caudam circumagentem, arreptis ipsius cruribus, eiecit statim de fenestris. At is, quum decidisset, abibat vehementer exclamans. Sed quidam canum illi in via occurrentium, percontabatur, ut bellè cœnatus es, amice? Ille verò respondens ei dixit, Multo potu inebriatus supra satietatem, nec ipsam quidem viam, quâ egressus sum, novi.

AFFABULATIO.

Fabula significat, non oportere confidere iis qui ex alienis benefacere pollicentur.

CXXVI.

PISCATOR.

PISCATOR piscandi rudis, acceptis tibiis, ac retibus, perrexit ad mare, et stans super quandam petram, primùm quidem sonabat tibiis, existimans ad vocis suavitatem

tatem pisces assilire. Ut verò, multum contendens, proficeret nihil, depositis tibiis assumit rete, ac jacto in aquam, multum Piscium cepit. Cùm verò eiecisset illos e reti, ut salientes vidit, ait, O pessimæ animantes, quum sonabam tibiâ, non saltabatis: quum vero cessavi, id agitis.

A F F A B U L A T I O.

Fabula in eos, qui præter rationem, et inopportune aliquid agunt.

CXXVII.

B U B U L C U S.

BUBULCUS armentum taurorum pascens amittit vitulum. Cùm verò lustrâset omnem solitudinem, moram traxit quærens. Ubi autem nihil invenire potuit, votum fecit Jovi, si, qui cepisset vitulum, furem ostenderet, hœdum in sacrificium se oblaturum. Cæterùm proficiscens in quoddam quercetum, invenit leonem devorantem vitulum. Trepidus igitur factus, et valdè territus, elevatis manibus suis in cœlum, ait, ô Domine Jupiter, promiseram tibi hœdum me daturum esse, si fueram invenirem: nunc autem taurum tibi polliceor sacrificaturum, si hujus manus effugero.

A F F A-

AFFABULATIO.

Fabula in homines infortunatos, qui, dum carent, ut invenient, precantur: quum verò invenerint, quærunt effugere.

CXXVIII.

C O R V U S.

CORVUS ægrotans ait matri, Matre, precare Deum, nec lamentare. Ea verò respondens, ait, Quis tui, O fili, Deorum miserebitur? cujus enim carnes non à te surreptæ fuerunt?

AFFABULATIO.

Fabula significat, qui multos inimicos in vitâ habent, eos neminem amicum in necessitate inventuros.

CXXIX.

A Q U I L A.

SUPER petram Aquila sedebat, Leporem capere quærens. Hanc autem quidam percussit sagittâ, et sagitta quidem ipsam

ipsam ingressa est. Sed crenâ cum pennis ante oculos stabat: illa verò conspicata, inquit, Et hæc mihi altera mœstitia, quòd propriis pennis inteream.

AFFABULATIO.

Fabula significat, durum esse, quum quis a suis periculum patitur.

CXXX.

CICADA et FORMICÆ.

HYEMIS tempore, tritico madente, Formicæ ventilabant. Cicada autem esuriens rogabat eos cibum. Formicæ verò dixerunt ei, Cur æstate non colligebas alimentum? hæc verò ait, Non eram otiosa, sed canebam musicè: tum hæc ridentes dixerunt, Si æstatis tempore modulabaris, hyeme salta.

AFFABULATIO.

Fabula significat, non oportere quenquam esse negligentem in aliquâ re, ne mæreat ac, periclitetur.

CXXXI.

CXXXI.

VERMIS et VULPES.

QUI sub cœno celabatur, Vermis super terram egressus, dicebat omnibus animalibus, Medicus sum medicaminum doctus, qualis est Pæan, Deorum medicus. Et, quomodo, ait Vulpes, alios curans te ipsum claudum non curavisti?

AFFABULATIO.

Fabula significat, nisi præstò experientia fuerit, omne verbum inane est.

CXXXII.

GALLINA auripara.

GALLINAM quidam habebat ova aurea parientem, et ratus intra ipsam massam auri esse, occisam reperit similem aliis gallinis. Hic verò multum divitiarum sperans se inventurum, etiam exiguis privatus est illis.

AFFABULATIO.

Fabula significat, oportere præsentibus contentum esse, et insatiabilitatem fugere.

CXXXIII.

CXXXIII.

LEO et VULPES.

LEO senio confectus, et non valens suppeditare sibi cibum, decrevit astu aliquid facere. Itaque profectus in antrum quoddam, et inclusus, simulabat se ægrotare. Advenientia igitur animalia visitationis gratiâ comprehendens, devorabat. Multis igitur animalibus absumptis, Vulpes, eâ arte cognitâ, accessit ad ipsum, et, stans extra speluncam, rogabat, quomodo se haberet. Quum autem is dixisset, Malè, causamque rogaret quamobrem non ingrederetur, Vulpes ait, Quia video vestigia multorum introeuntium, paucorum verò exeuntium.

AFFABULATIO.

Fabula significat, prudentes homines, ex conjecturis prævidentes pericula, evitare.

CXXXIV.

LUPUS et VETULA.

LUPUS esuriens circumibat, quærens cibum. Profectus autem ad locum quendam, audivit puerulum lugentem, et anum dicentem ei, Desine plorare: fin minus, hâc horâ tradam te Lupo. Ratus
I igitur

igitur Lupus, quòd seriò loquitur anicula, stetit multam expectans horam. Sed quum oppressisset vespera, audit rursus anum blandientem puerulo, ac dicentem ei, Si venerit Lupus hùc, interficiemus, O fili, cum. His auditis, Lupus abivit, dicens, In hoc tugurio aliud dicunt, aliud verò faciunt.

A F F A B U L A T I O.

Fabula in homines, qui facta verbis non habent similia.

CXXXV.

H O E D U S et L U P U S.

HOEDUS super quodam tecto stans, cùm Lupum prætereuntem videret, conviciabatur, et mordebat ipsum. Sed Lupus ait, Heus tu, non tu mihi conviciaris, sed locus.

A F F A B U L A T I O.

Fabula significat, quòd plerumque et locus, et tempus præbet audaciam adversus præstantiores.

CXXXVI.

M U L U S.

MULUS hordeo pinguefactus, lasciviebat clamans, ac dicens, Pater meus est equus cursor, et ego ei totus sum similis :

lis: atque aliquando, quum necesse esset ei currere, ut a cursu cessaverat, patris Asini statim recordatus est.

AFFABULATIO.

Fabula significat, etsi tempus ad gloriam promoveat aliquem, non suæ tamen ipsius fortune obliviscatur; instabilis enim est vita hæc.

CXXXVII.

SERPENS et AGRICOLA.

SERPENS in Agricolæ vestibulis antrum habens fustulit ejus infantem puerulum. Luctus autem parentibus fuit magnus. At pater, præ mœrore securi acceptâ, egressum Serpentem occisurus erat. Ut verò inclinavit se parumper festinans Agricola, ut ipsum percuteret, erravit, tantum percussio foraminis orificio. Digresso autem Serpente, Agricola ratus Serpentem non amplius injuriæ meminisse, accepit panem, et salem, apposuitque in foramine. Sed Serpens, tenui sibilo, ait, Non erit nobis posthac fides, vel amicitia, quamdiu ego lapidem video, tu verò tumulam filii tui.

AFFA-

AFFABULATIO.

Fabula significat, nullum odii, aut vindictæ oblivisci quamdiu videt monumentum, quo tristatus est.

CXXXVIII.

TUBICEN.

TUBICEN, exercitu congregato, ac superatus ab hostibus, clamabat, Ne occidite me, viri, temere, et frustra; non enim vestrûm quemquam occidi: nam, præter æs hoc, nihil aliud possideo. Hi verò illi dixere, Ob hoc magis morieris, qui quum nequeas ipse pugnare, omnes ad pugnam excitas.

AFFABULATIO.

Fabula significat eos plus peccare, qui malos, ac graves principes concitant ad malè agendum.

CXXXIX.

ARUNDO et OLIVA.

DE tolerantia, et viribus, et quiete, Arundo et Oliva contendebant. Arundine verò conviciis affectâ ab Olivâ, utpote

utpote imbecillâ, ac facilè cedente ventis omnibus, Arundo tacens nihil locuta est. Ac parumper præstolata, ubi acer afflavit ventus, Arundo succussa, et declinata ventis, facilè evasit. Oliva autem, quum ventis restitisset, diffracta est vi.

AFFABULATIO.

Fabula significat eos, qui temporì, ac præstantioribus non resistunt, melius esse iis, qui cum potentioribus contendunt.

CXL.

LUPUS et GRUS.

LUPI gutturi os infixum erat. Ille verò Grui mercedem se præbiturum dixit, si capite injecto, os ex gutture sibi extraxerit: hæc autem, eo extracto, quippe quæ procero esset collo, mercedem efflagitabat. Qui subridendo, dentesque exacuendo, Sufficit tibi, ait, hoc solum, quòd ex Lupi ore, et dentibus exemeris caput saluum, nihil *mali* passum.

Fabula in viros, qui, a periculo servati, bene de se meritis eam referunt gratiam.

CXLI.

CXLI.

SENEX et MORS.

SENEX olim sectis lignis, et, ea ferens, multam ibat viam, ac ob multum laborem deposito in loco quodam onere, Mortem invocabat. Sed, Morte præsentē, et rogante causam, propter quam se vocaret, perterrefactus Senex ait, ut meum onus attollas.

AFFABULATIO.

Fabula significat, omnem hominem esse vitæ studiosum, licet infortunatus sit, et mendicus.

CXLI.

RANÆ.

RANÆ duæ, siccata palude, ubi habitabant, circumibant quærentes ubi manerent: ac profectæ ad profundum puteum, et acclinatæ deorsum, conspicatæ aquam, altera monebat, ut saltarent continuo deorsum: altera verò ait, Si et hic aruerit, quomodo poterimus ascendere?

AFFABULATIO.

Fabula significat, sine consilio ut nequid agas.

CXLI.

CXLIII.

AGNUS et LUPUS.

AGNUS in alto loco stans Lupum inferius prætereuntem viam maledictis insectabatur, et feram malam appellabat, et crudivoram, Sed Lupus conversus, ait Ali, Non tu conviciaris mihi, sed turris, in quâ stas.

AFFABULATIO.

Fabula ad eos, qui ferunt injurias ab indignis hominibus, metu sublimiorum.

CXLIV.

CULEX et LEO.

CULEX ad Leonem profectus ait, Neque timeo te, neque fortior me es. Sin minus, quid tibi est robur? quod laceras unguibus, et mordens dentibus? hoc et scœmina, eum viro pugnans facit. Ego verò longè sum te fortior. Si verò vis, veniamus ad pugnam. Et quum tuba cecinisset, Culex inhæsit, mordens circa nares ipsius nudas genas. Leo autem propriis unguibus dilaniavit seipsum, donec indignatus est. Culex autem, victo Leone, quum sonuisset

sonuisset tuba, et carmen triumphale cecinisset, avolavit. Araneæ verò vinculo implicitus quum devoraretur, lamentabatur, quò cum maximis pugnans, a vili animali, Araneâ, occideretur.

AFFABULATIO.

Fabula in eos, qui prosterunt magnos, et a parvis prosternuntur.

F I N I S.

